

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 66

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 25

Primera reunió
tinguda el dia 25 de juny de 1981

SUMARI

S'obre la sessió quan manquen quatre minuts per a tres quarts d'onze del matí.

*El M. H. Sr. President anuncia que el punt de l'ordre del dia a tractar en primer lloc és la **Necrològica del Sr. Josep M. Poblet**. Per efectuar-la pren la paraula el Diputat Sr. Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1743).*

*Es passa al punt següent de l'ordre del dia, que és el **Debat sobre l'atur**. Intervé l'H. Sr. Conseller de Treball, que fa una exposició de la problemàtica de l'atur (p. 1745).*

*El M. H. Sr. President proposa una modificació en l'ordre del dia, per la qual la continuació del **Debat sobre l'atur** tindrà lloc després del punt relatiu a les **Preguntes amb resposta oral** (p. 1753). Aprovada per unanimitat aquesta proposta, es passa al tercer punt de l'ordre del dia, que és la **Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya**. Pren la paraula, en nom del G. Socialista, el Diputat Sr. Tomàs per defensar la **Proposició** (p. 1753). El Diputat Sr. Pérez Guerra intervé per explicar la posició del G. p. de Centristes (p. 1754), el Diputat Sr. Pibernat la del G. p. de Convergència i Unió (p. 1755), i el Diputat Sr. Vicens la del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1755). Es passa a votació la **Presa en consideració de la Proposició de Llei**, la qual s'adopta per unanimitat dels presents (p. 1756).*

*Es passa al punt següent de l'ordre del dia, que és la **Moció subsegüent a la interpellació referent al retorn del patrimoni cooperatiu**. Per a defensar-la té la paraula el Diputat Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 1756). Tot seguit s'esdevé un diàleg entre el M. H. Sr. President i el Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, per una qüestió d'ordre (p. 1756). Intervé el Diputat Sr. Chua per defensar una esmena del G. p. de Centristes al paràgraf primer, punt segon, de la **Moció** (p. 1756). El Diputat Sr. Guitart, en nom del G. Socialista, retira l'esmena presentada pel seu Grup i anuncia la immediata presentació d'una transaccional (p. 1757). El Diputat Sr. Pareira, en nom del G. p. de Convergència i Unió, fa ús de la paraula per explicar la posició del seu Grup (p. 1757). Així mateix intervé el Diputat Sr. Roig i Magrinyà en nom del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1757). El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, i el M. H. Sr. President tenen un nou diàleg sobre una qüestió d'ordre (p. 1758). El Diputat Sr. Padullés llegeix el text definitiu de la **Moció** en nom del Grup proponent (p. 1758).*

Passada a votació, la **Moció** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1758).

Es passa al punt següent de l'ordre del dia, que és la **Moció subsegüent a la interpellació sobre l'equiparació de les tarifes telefòniques d'extraradi amb les tarifes telefòniques urbanes**. Per a defensar-la té la paraula el Diputat Sr. Ganyet del G. Socialista, (p. 1758). El Diputat Sr. Torres intervé per defensar l'esmena presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1759) i el Diputat Sr. Robinat la del G. p. de Convergència i Unió (p. 1760). El Diputat Sr. Medir pren la paraula per manifestar la posició del G. p. del PSUC (p. 1760) i el Diputat Sr. Roselló la del G. p. de Centristes (p. 1761). El Diputat Sr. Ganyet intervé per dir que el Grup proposant admet l'esmena presentada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1761). Posada a votació, la **Moció** és aprovada per unanimitat (p. 1761).

Seguint l'ordre del dia, es passa al punt que fa referència a la **Interpellació al Consell Executiu sobre el conveni Generalitat-Caixa d'Estalvis**. Intervé per presentar-la el Diputat Sr. Comas, del G. Socialista (p. 1761). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 1763) i li replica el Diputat Sr. Comas (p. 1765). Li respon novament l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 1766).

La sessió se suspèn a tres quarts i quatre minuts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts i dos minuts de cinc de la tarda. Per a presentar el punt següent de l'ordre del dia, que és la **Interpellació al Consell Executiu sobre les activitats terroristes a Catalunya**, intervé el Diputat Sr. Jou, del G. Socialista (p. 1767). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1767). Intervenien novament en torn de rèplica el Diputat Sr. Jou (p. 1768) i l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1768).

El punt següent de l'ordre del dia és la **Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre l'empresa Hispano Olivetti, S.A.**, per a presentar la qual té la paraula el Diputat Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 1769). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1770). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat Sr. Lucchetti (p. 1771) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1771).

Es passa al punt següent de l'ordre del dia, que són les **Preguntes amb resposta oral**. Per a formular la **Pregunta al Consell Executiu sobre l'oli comestible com a possible causant de la pneumònia atípica**, pren la paraula el Diputat Sr. Robinat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1771). Li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1772). El Diputat Sr. Robinat i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social fan sengles torns de rèplica (p. 1773).

El Diputat Sr. García, del G. Socialista, formula una **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el "Montepío" del Tèxtil de Sabadell** (p. 1774). Li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1774). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat Sr. García (p. 1775) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1775).

Es passa a la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el Projecte de nous programes d'Educació General Bàsica**, que formula la Diputada Sra. Mata, del G. Socialista (p. 1775). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1776). Intervenien en sengles torns de rèplica la Diputada Sra. Mata (p. 1778) i l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1778).

Es passa a la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre els motius pels quals no s'ha publicat el decret sobre el Pla d'Ajudes del Fons Nacional d'Assistència Social per al 1981**, que formula la Diputada del G. Socialista Sra. Barenys (p. 1779). Li respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1779). Intervenien en sengles torns de rèplica la Diputada Sra. Barenys (p. 1781) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1781).

Per a formular la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el Fons de Garantia Salarial**, té la paraula el Diputat Sr. García, del G. Socialista (p. 1781). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1782). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat Sr. García (p. 1783) i l'H. Sr. Conseller (p. 1783).

El M. H. Sr. President suspèn la sessió a tres quarts i cinc minuts de set de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25

Ordre del dia

S'obre la sessió quan falten quatre minuts per a tres quarts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, Sra. Concepció Ferrer i Casals, i del Vice-president Segon, Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris Primer, Sr. Camp i Batalla; Segon, Sr. Lorda, i Quart, Sr. Espasa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i els Lletrats Srs. de Alfonso i Bayona. Al Banc del Govern seuen els Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Oller, Guitart, Trias i Fargas, Cullell, Laporte, i Rigol.

1. Necrològica del Sr. Josep M. Poblet.
2. Debat sobre l'atur.
3. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya.
4. Moció subsegüent a la interpellació referent al retorn del patrimoni cooperatiu, presentada pel G. p. del PSUC.
5. Moció subsegüent a la interpellació sobre l'equiparació de les tarifes telefòniques d'extraradi amb les tarifes telefòniques urbanes, presentada pel Diputat Sr. Joan Ganyet, del G. Socialista.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre el conveni

Generalitat-Caixa d'Estalvis, formulada pels Diputats Srs. Joan Comas i Joan Prats, del G. Socialista.

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre les activitats terroristes a Catalunya, formulada pel Diputat Sr. Joaquim Jou, del G. Socialista.*

8. *Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre l'empresa Hispano Olivetti, SA, formulada pel G. p. del PSUC.*

9. *Preguntes a respondre oralment.*

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, comença la sessió.

Necrològica del Sr. Josep M. Poblet

Per acord unànime de la Junta de Portaveus, aquesta sessió plenària número 25 comença amb una necrologia del qui fou el nostre company i President d'edat d'aquesta Cambra, el senyor Josep Maria Poblet.

Per fer aquesta notícia necrològica, té la paraula el Diputat senyor Fornas.

El Sr. FORNAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en recordar Josep Maria Poblet, crec adient començar evocant les paraules amb què va iniciar el seu discurs com a President d'edat, el 10 d'abril de l'any passat, en la constitució d'aquesta Cambra; paraules que expressaven el seu profund sentiment patriòtic i un permanent amor a la llibertat a través de la seva llarga trajectòria de lluitador nacionalista.

En aquell moment va dir: «com és sabut, serà només per raons d'edat que avui les paraules que ressonin en aquest Palau siguin les meves, ja que, si no fos per aquesta circumstància, altres veus podrien ser escoltades amb una més gran autoritat. Del que, però, podeu estar segurs, és que les que pronuncio són dites per un nacionalista que ho és d'ençà que tenia ús de raó, ja que ha estat fita primordial de la meua vida, de la meua llarga vida, l'assoliment de la llibertat del nostre poble, ja que, per al que us parla, Catalunya ha esdevingut tant com la meua enamorada, una mena de nimfa constant, i, per això, heu de comprendre l'emoció que sento, no comparable a cap altra, en el moment d'obrir aquesta assemblea.»

Poblet havia nascut a la vila de Montblanc l'any 1897, de manera que fou als 82 anys que va veure culminats tots els afanys de la seva vida política, vida agitada i dramàtica com la del nostre poble. Poblet va ser a la vegada escriptor i polític; en ambdues coses, el seu tarannà, la seva manera de ser, hi posà sempre un tret humà característic. Per als qui el tractàrem de prop, familiars i amics, fou sempre cordial i generós, bo i afectuós, obert i comprensiu. Només per això no l'oblidarem mai.

Però era, a més, un home d'una gran lucidesa de pensament; semblava un desvaga, però era un treballador infatigable. Tot i que va ser un escriptor tardà, ja que va començar a publicar a més de quaranta anys, la seva obra escrita és extensa. Des de la joventut fins a la quarantena fou un lector apassionat i un inquiet del teatre i del cinema. Començà a publicar a l'exili entre els anys 41 a 47, sobretot llibres de viatges: *Records vells i històries noves, De*

Barcelona a l'Havana... passant per Darnius, Terres d'Amèrica, Tres mesos i un dia a Nova York, i també una novella, *Retorn*. Home inquiet, veu les coses des del carrer en directe. La visió dels països que visità, forçat pel seu exili, fou sempre una visió serena, que fa entenedor tot el que veu, que sap trametre el paisatge, els costums i les singularitats de cada lloc, amb un estil penetrant i fluid a la vegada.

Poblet, en escriure *Retorn*, fa la novella del record de la pàtria estimada; és el desig del retorn i l'esperança de recobrar la llibertat de Catalunya. Durant aquesta època col·laborà en quasi totes les publicacions catalanes a l'exili: a Amèrica i a Europa, i, des dels inicis dels Jocs Florals —fora de Catalunya—, cada any hi participà. Gairebé és probable que fos l'únic autor que sempre hi va obtenir un guardó.

Ja a Barcelona reedità els seus llibres de viatges, i n'escriu i en publica tres sobre teatre, *Un Còmic de Barcelona, Paral·lel 1934* i *Les arrels del teatre català*. Amb l'estrena de dues obres, *Començar de nou*, i *Glòria i Amadeu*, Poblet va fer una escapada als escenaris. Serà l'única. El 1967 apareix la seva primera obra considerable, en l'aspecte, en el gènere biogràfic, que fou *Frederic Soler, «Pitarra»*, amb la qual aconsegueix un notable èxit. Segueixen dues biografies breus, una d'Enric Borràs i una altra de Joan Capri. Curiós, l'últim llibre seu que va sortir a la llum en els darrers moments de la seva vida serà també d'un home de teatre, la biografia de Josep Robrenyo.

La seva inquietud per al teatre i els seus autors va fer que aprofundís l'estudi de la història del segle XIX, principalment, i també la dels començaments del segle XX. L'any 1968, Poblet va guanyar el premi Serra-Hünter als Jocs Florals de la llengua catalana, celebrats a Zuric. Era un assaig sobre el teatre i els Jocs Florals. En aquells dies jo era l'editor habitual de les seves obres, i vàrem coincidir en la necessitat de publicar textos d'història política que fossin assequibles de contingut i de preu i que passessin per la censura. Ampliant el tema i donant-li un contingut més polític, el llibre guardonat el va convertir en una breu història de Catalunya que comprèn el període del 1833 al 1913, període que en aquell temps ja no es considerava tan perillós. Com deia ell mateix en el pròleg: «hem procurat bo i fent la tria i els comentaris, que aquest assaig sigui, doncs, també una crònica resumida de la vida catalana del període esmentat, i voldriem haver estat sensibles a cada un dels moments més o menys importants de l'esclat renaixentista de casa nostra. Una renaixença que, a més del caràcter literari, té molts altres aspectes plens de vibracions patriòtiques i ciutadanes, esdeveniments tots ells estrictament lligats al nostre ressorgiment com a poble».

Amb aquest volumet, Josep Maria Poblet inicià la seva dedicació històrica sobre moments i figures del catalanisme, que ja no abandonaria fins a la seva mort. Va seguir l'any 1970 amb una altra obra, que venia a ser la continuació de l'anterior, obra que va ser també guardonada amb el premi Francesc Macià als Jocs Florals de Guadalajara, a Mèxic, l'any 1969, i que també va ser publicada com a llibre de butxaca amb el títol de *Moviment autonomista de Catalunya dels anys 1918-1919*. L'any següent va deixar llest el llibre sobre Montblanc, el seu llibre preferit, el dels seus amors, com li agradava d'anomenar-lo.

«Aquell llibre, el portava dins feia anys, —escriu—, i quan un llibre es porta dins, la cosa millor que hom pot fer és treure'l fora. Cròniques de records d'un món amic que s'ha mogut a la vora, pàgines personals, més o menys íntimes, breviarí l'íric i malenconiós d'uns dies l'acció dels quals transcorre en el Montblanc de començaments d'aquest segle. És bonic d'ésser fidel —diu— al poble on s'ha nascut, com ho és de ser-ho a la llengua apresada dels llavis de la mare.» El mateix any 1971 escriu *Aquell any 1917*, estudi d'una data clau en la nostra història contemporània, tema poc treballat fins aleshores; la matèria s'ho valia. *Aquell any 1917* eren les assemblees de parlamentaris, la vaga general, les juntes de defensa militar, la mort de Prat de la Riba; un any, com havia dit Marcellí Domingo, que hauria arribat a ser gloriós per a Espanya, si els anhels públics haguessin trobat la deguda atenció en l'Estat. L'enllestí en quaranta-cinc dies justos. El vaig ajudar en la part documental i bibliogràfica, i, després d'un parell d'entrebancs, superà la censura i fou publicat aquella mateixa tardor.

De les nostres llargues converses sobre la necessitat de posar de relleu una forma assequible del moviment polític a Catalunya nasqué la idea de publicar una història bàsica del catalanisme. L'entusiasme i la tenacitat de Josep Maria Poblet van fer que en poc més d'un any l'enllestís. Però la seva capacitat de treball no tenia aturador. Feia temps que em parlava de la figura de Prim com un personatge que l'atreia. Jo havia adquirit un fons important de documentació sobre el general, i Poblet, a la vegada que escrivia la història bàsica del catalanisme, enllestí la biografia del gran reusenc. Cal dir que se'n va sortir, malgrat ser un personatge difícil i contradictori en una turbulenta època, de la qual encara queden —i potser quedaran—, molts aspectes obscurs i incomplets.

Aquests anys són els de més intensitat en el seu treball i també aquells en què aconsegueix millors èxits. Continua participant cada any als Jocs Florals que se celebren a l'exili, ja que no se'n perdia cap. Col·labora en diverses publicacions de dintre i de fora de Catalunya, i tot i que comença el moment difícil de la transició en el país i que té una dedicació més intensa als assumptes polítics, no per això deixa d'escriure cada dia més i més. Es posa a redactar alhora dues biografies, la de Lluís Companys i la seva pròpia. *Vida i mort de Lluís Companys* serà la continuació de la història del catalanisme fins al 1940, però serà, sobretot, un homenatge vibrant i honest al president màrtir. Des del primer moment que ho decidírem —ell d'escriure el llibre i jo de publicar-lo—, teníem el convenciment que no podria sortir a la llum, per molt que anessin canviant les coses. Érem a principis de l'any 1975, però, malgrat tot, ens hi embarcàrem. Poblet va construir el llibre sobre dades històriques, sobre testimonis reals, amb un extens anecdotari totalment inèdit, a través del qual, a més del polític i de l'home de govern, sorgeix la figura humana de Companys, romàntica i sentimental, uns trets i unes característiques poc coneguts, i sobretot, massa oblidats. Aparegué l'octubre de 1976 i esgotàrem la primera edició en un mes; havien canviat els temps i es podia escriure més lliurement. Mentrestant, Poblet anava escrivint el seu recordatori, les *Memòries d'un rodamón*; aquest és un llibre que no volia fer. Fou per la insistència

reiterada de Josep Benet, d'Albert Manent i meva, que el portà a terme, i ens el va dedicar a tots tres, perquè no l'amoinéssim mai més, deia. Són les memòries d'un home inquiet i bo; un cant a Montblanc, el seu amor; una permanent exaltació de Catalunya, la seva nimfa constant, i una total dedicació a la seva família i als seus amics. A través de quatre-centes pàgines, es pot dir que s'ha oblidat d'ell mateix. Després d'aquestes memòries, encara escriurà una història de l'Esquerra Republicana de Catalunya, en un esforç per a situar en el seu punt just l'actuació del partit en el qual milità sempre. També escriurà un volum dedicat als quatre presidents de la Generalitat restaurada: Macià, Companys, Irla i Tarradellas. Tota aquesta obra que il·lustra una època important de la nostra història constitueix el seu testament polític, que crec que honora qui el portà a terme i que ens honora a tots.

Fins aquí hem seguit l'escriptor i la seva obra, principalment política, però Josep Maria Poblet, a més a més, va ser actor d'aquesta política, hi va entrar per sentiment i per tradició. L'un i l'altre corresponien al corrent familiar i a les inquietuds juvenils de començaments de segle en tots els pobles i viles de Catalunya. Als 21 anys, el 1918, a Montblanc, junt amb altres companys, fundà la Joventut Nacionalista. Després de la dictadura de Primo de Rivera, que havia clausurat l'entitat, s'adhereix a l'Esquerra Republicana, partit que no deixaria mai més. Durant els anys de la República visqué a Alacant i a Madrid a causa de la seva feina, però al començament de la Guerra Civil tornà a Barcelona i s'incorporà a la política activa. Essent secretari del President de l'Audiència i del Tribunal de Cassació de Catalunya Josep Andreu i Abelló, prengué el camí de l'exili al final de la Guerra Civil: França, Cuba, Mèxic, tot passejant-se per mitja Amèrica. De retorn a Europa, primer París, després Andorra, i encara Roma. A Barcelona retorna el novembre del 1948; són els anys tristos d'un retorn sense alegria. Cal començar de nou, a poc a poc; és la tasca callada de cada dia: connectar amb els amics, amb els companys, refer l'esperança i reconduir el pensament polític de la fidelitat. Josep Maria Poblet va contribuir a mantenir el caliu i l'activitat en petits grups, en penyes, allí on fos necessària la seva presència, sempre encoratjadora i optimista. Josep Maria Poblet fou dels pocs que varen creure que la institució de la Generalitat a l'exili continuava representant la continuïtat. Durant aquests darrers vint anys vàrem fer moltes vegades junts el peregrinatge a Saint-Martin-le-Beau.

Al principi de 1976 fou un dels trenta que féu possible la primera assemblea pública d'Esquerra Republicana al Col·legi d'Advocats de Barcelona, sense —cal dir-ho— estar legalitzats. Tardàrem encara un any i mig mentre la majoria dels partits podien actuar oficialment. Poblet sempre fou fidel als principis pels quals havia lluitat: el nacionalisme, la llibertat, la democràcia, l'esquerrisme, el republicanisme. A vegades no veia massa clares les posicions noves que calia prendre, però, demòcrata per damunt de tot, acceptava sempre de bon grat l'acord majoritari. Estava disposat a servir, fins i tot sense esperança. La seva gran il·lusió era el retorn i la consolidació de les institucions catalanes; hauria donat la vida —ho deia en els moments de tristesa. Encara ho va poder veure i ser-ne protagonista d'excepció: ésser elegit Diputat i presidir el

Parlament de Catalunya.

I, per damunt de l'escriptor i del patriota, hom recorda l'home, i vull remarcar-ho, precisament, senyores i senyors Diputats, en presència de la seva vídua i de la seva filla, perquè era un enamorat de la vida. Sí, era un enamorat de la vida i moltes vegades m'havia dit que viuria cent vint-i-cinc anys. Jo crec que els va viure, perquè els seus anys eren compactes, més tensos, més aprofitats. Anava pel món amb els ulls oberts, esbatanats diria; la curiositat era el seu sentit de la vida, burxava sempre, preguntava. Parlava de tothom amb estima; era benevolent amb l'adversari; era enemic de la hipocresia.

La seva claredat d'expressió el feia brusc i a vegades hom no l'entenia. Bon orador, cridava i s'enfadava quan la gent parlava amb veu baixa. L'inquietava que es divagués o es fos reiteratiu. No s'estava de dir a qui fos: «ja ho heu dit, això», i donava un cop de mà damunt la taula. Mesurava molt els seus judicis; el preocupava no ser imparcial. Una vegada segur de si mateix, ho arrasava tot.

I quina manera de caminar! No se'l podia seguir; dels seus viatges, talment com els descriu, hom diria que va anar d'Europa a l'Àfrica i a Amèrica a peu. En totes les nostres passejades per París, que coneixia pam a pam, amb més de setanta anys al coll, em deixava aclaparat.

Tot i les seves moltes activitats, feia una vida metòdica: dinava i sopava a l'hora europea. Sempre que podia anava al llit d'hora i es llevava tard, però no és que dormís, descansava —deia. Ho aprofitava per llegir, prendre notes i escoltar música, sobretot molta música. L'escandalitzava la manca de puntualitat, era un rellotge permanent i un corcò en aquesta matèria. Aquests darrers anys repartia els seus amors amb el Montblanc nadiu, amb el Roc de Sant Gaietà, on s'omplia els ulls de mar, i amb les dues ciutats que va tolerar: París i Barcelona.

Estimava molt la família, tenia sempre afalacs especials per a tots, per a la dona i per als fills. Estimava els amics, les amigues, els repartia uns petons il·luminats d'alegria i simpatia.

Aquest, senyores i senyors Diputats, era el nostre Josep Maria Poblet; erudit, generós, brusc, de vegades, que va estimar els seus, que va estimar els amics, que va estimar la seva pàtria, que va estimar la llibertat, que va viure cent vint-i-cinc anys, com ell volia, encara que va morir als vuitanta-tres.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

Debat sobre l'atur

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, anem a continuar l'ordre del dia. El punt següent és el debat sobre l'atur.

Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt Honorable senyor President; senyores i senyors Diputats, anem ara a encetar un debat sobre el problema de la desocupació, que reiteradament ha estat considerat per tots els Grups d'aquesta Cambra com un dels problemes fonamentals que té la nostra societat.

Aquest debat té la seva arrel en les Resolucions del Par-

lament del proppassat mes de novembre, i, en funció d'això, vaig trametre a tots els senyors Diputats un escrit al qual, a través d'aquesta intervenció meva d'ara, voldré donar suport. Donin per dit ja el que està escrit aquí i intentaré simplement ressaltar els punts que a mi em semblen en aquests moments més importants.

Abans de començar pròpiament la meva exposició, jo voldria dir quins són els tres elements en què intentaré no caure al llarg d'aquesta exposició. Jo penso que, aquest debat, no l'hem de situar a veure què és el que ha fet l'Executiu i fer una enumeració exhaustiva, per part meva, de totes les coses que s'han anat fent, des del Consell Executiu de la Generalitat, de cara a aquesta qüestió, i des dels altres Grups fer veure les mancances, i, aleshores, jo magnificar tot el que s'ha arribat a fer i, d'altra banda, veure, discutir i magnificar tot el que no s'ha fet sobre això. Jo penso que si el debat quedés reduït a aquest aspecte, ens trobaríem amb un debat minimitzat, en el qual es denotaria o s'obviaria el problema de les possibilitats reals que tenim, des de Catalunya, per a incidir en això. El Govern podria sortir més o menys airós d'aquest debat, però el fet és que en realitat no hauríem aprofundit en el que pot fer l'estament polític conjunt, representat en aquesta Cambra, davant el problema de l'atur. Amb tot, penso que és funció del Parlament i és funció fonamental d'aquesta Cambra adreçar les crítiques al Consell Executiu, i, per tant, si des d'aquest legítim dret o des d'aquest legítim deure que té l'oposició de posar els punt de manca que ha tingut l'Executiu en aquest sentit, jo intentaré també donar tota la informació, donar totes les justificacions, el que s'ha fet i el que s'ha deixat de fer.

Un altre punt que també intentaré obviar al llarg d'aquesta exposició és fer una descripció exhaustiva de la qüestió de l'atur, intentant fer una descripció dramàtica —perquè ho és—, perquè penso que aquesta descripció aprofundida del que està passant, que fugi de les estadístiques i de les dades de què disposen tots els senyors Diputats, denotaria, en principi, un intent de sintonitzar amb els col·lectius que més estan patint això, des d'aquí, des d'aquesta tribuna i podria també oblidar o fer oblidar, o no fer ressaltar suficientment el fet del treball conjunt que hem de fer des d'aquesta Cambra, de la mateixa manera que en aquests moments, davant el problema de l'atur, les centrals sindicals, com a representants dels interessos dels treballadors, o les patronals, en representació dels empresaris, estan donant una resposta col·lectiva en el tema de la desocupació. Penso que en la mesura que aprofundim en els tons purament descriptius i dramàtics de la situació, en definitiva, podem amagar una manca de competències sobre la matèria, que es vol compensar, precisament, per la vivència molt aprofundida d'això. Jo haig de dir que des del càrrec que ocupo tinc també, com tots vostès, elements suficients com per a poder donar notes característiques del tema de la desocupació, però penso que les dades de què tots disposem i la desagregació suficient de què disposem ara, en aquests moments que vostès tenen el document adjunt, ens dona ja una descripció prou clara d'aquesta situació.

Intentaré també no dirigir aquesta intervenció meva en el sentit de buscar un debat globalista i doctrinal del tema de la desocupació. Jo penso que seria una manera de sortir

del problema el fet d'agafar el tema de la desocupació com un simple efecte d'unes causes i entrar dintre d'aquestes causes i, aleshores, introduir-hi tots els elements i totes les diverses opcions socio-econòmiques que tot el ventall del Parlament pot tenir ben diferenciades. Sortiríem d'aquest debat, cadascú, molt autodefinits de la nostra pròpia posició socio-econòmica, però probablement oblidaríem el treball que s'ha de fer des de la base, des del conjunt de tots plegats, perquè em penso que el problema fonamental —com després intentaré dir— està a retrobar, tots plegats, el marc de la nostra incidència respecte al problema de la desocupació.

Aleshores, jo dirigiré fonamentalment l'exposició actual en una doble línia. Per un cantó, trobar, precisament, aquest marc d'incidència que des de l'estament polític del Parlament de Catalunya es pot donar davant el tema de la desocupació; faré una colla de propostes i d'hipòtesis en aquest sentit; no se m'amaga el risc parlamentari que significa llançar a la Cambra aquestes hipòtesis, però penso que el problema de la desocupació demana això, demana una introspecció de tots nosaltres com a conjunt per a poder-hi donar i trobar unes línies de resposta; i, a partir d'aquí, intentaré, aleshores, descriure els mecanismes administratius, els mitjans de què disposem per a poder fer-hi front.

Si nosaltres haguéssim d'analitzar quin és el nostre actiu per a poder incidir sobre això, segurament descobriríem un fet que s'ha donat sovint en aquesta Cambra: moltes vegades s'ha pujat aquí, a la tribuna, a parlar de problemes que afecten directament el tema de la desocupació; que si aquesta empresa ha presentat un expedient de rescissió de contractes, que si aquesta altra ha tancat; ja hem intentat preguntar i interpel·lar l'Executiu què és el que fa, respecte a això, i moltes vegades s'ha dit que en això no tenim competències, i aleshores hi ha hagut aquí un cert sentit de frustració per part de la mateixa Cambra, dels mitjans que pot oferir l'Executiu respecte a aquests problemes de la desocupació. Alguna vegada aquest Conseller s'ha manifestat en el sentit d'alinejar-se amb una de les dues parts que puguin estar en litigi davant d'un conflicte en aquest sentit, i, aleshores, s'ha vist que potser sí que la Generalitat pot ser aquest mecanisme propulsor per a establir un diàleg amb profunditat i per a poder trobar sentit, precisament, en aquesta conflictivitat d'interessos.

En certa manera, nosaltres sabem que des del nostre Estatut les competències són minses en això —i ho tornarem a dir i segurament serem reiteratius al llarg d'aquesta exposició—, però nosaltres també sabem que des de l'Estatut, els que el vam votar, volíem donar una resposta global a Catalunya i la resposta global també passa per assumir el problema de la desocupació, i la qüestió fonamental està a veure des de quina perspectiva, des de quin marc nosaltres podem assumir aquesta qüestió. Altrament, obviar aquesta qüestió significaria diluir el treball dur que ha de fer tot Parlament, que ha de fer tot l'estament polític, per a saber quin és, aleshores, el mecanisme de govern i d'oposició, per a donar-nos raó o per a intentar modificar allò que des de l'Executiu es pot arribar a fer.

Si nosaltres anem a mirar el nostre actiu en aquest sentit, sabem que totes les competències fonamentals de tipus econòmic —i això també és en el document que se'ls ha

lliurat, a vostès— són més aviat minses, són més aviat escasses. Però com i de quina manera nosaltres, des de Catalunya i com a estament polític, podem assumir això? Nosaltres sabem que a Catalunya les competències que anem tenint les anem tenint per la voluntat, precisament, de ser poble; per la voluntat de poder portar tots junts una vida col·lectiva que sigui ben definida en els seus problemes més fonamentals, i l'atur n'és un d'ells. Possiblement aquesta voluntat no correspon, en el seu volum, a les competències que hauríem de tenir perquè realment això fos eficaç, però el nostre actiu fonamental, el nostre actiu, és el de viure la crisi econòmica —que és el tema que ens porta avui— des de la nostra voluntat de poble, no únicament des d'un mecanisme individual d'empresa per empresa, de treballador per treballador, no des d'una fenomenologia purament tancada en si mateixa, sinó viscuda com un conjunt de poble. I aquesta és la voluntat que s'ha anat manifestant al llarg de la nostra trajectòria global, com a poble que té una voluntat política com a conjunt.

I aquest és, fonamentalment, el nostre actiu, i aquest és, fonamentalment, el nostre ressort per a fer front a aquests problemes que se'ns estan plantejant. Evidentment, possiblement jo ara m'endinsaré en tota una colla de criteris que poden ser genèrics, que poden ser abstractes, però que, d'una manera o una altra, poden conformar la visió política de l'assumpció del tema de la desocupació. Probablement a través d'aquests criteris purament genèrics jo no donaré una resposta concreta i immediata que pugui sortir, que pugui dir: mira, des de la Generalitat, des del Parlament de Catalunya, en el problema de la desocupació, es pot fer això, això i això, molt concret. Probablement no serà així, sinó que intentaré, si més no, donar i traslladar l'estructura mental a partir de la qual em sembla que aquest problema es pot assumir des de Catalunya.

I si jo deia que des de la visió de poble tenim aquesta voluntat d'assumir la qüestió, vol dir que, d'una manera o altra, des de Catalunya és possible, i és necessari, molt probablement —si volem tenir una incidència en aquest sentit—, d'anar vertebrant tot el que significa pacte, tot el que significa negociació entre tots els estaments socials i econòmics, que són els protagonistes directes del tema de la crisi econòmica i de la desocupació. En incentivar aquest diàleg intern del mateix país, el fet de cercar aquestes línies de pacte, el fet de trobar una solidaritat no únicament i estrictament des del punt de vista de les diverses classes, sinó com a país, és allò que ens permet a nosaltres de poder donar una visió global, i de poder donar una teràpica adequada a fenòmens tan importants com el de l'atur, que per ells mateixos són globalitzants, que per ells mateixos són molt amplis.

Evidentment, aquesta visió de pacte, aquesta visió de solidaritat, des de la manca de competències —i després parlarem d'això—, comporta una interpel·lació del que se'n diria un cert regeneracionisme de les relacions i dels valors que es donen en les realitats socials i econòmiques del país. Nosaltres sabem que no tenim una administració darrera nostra prou contundent com per a marcar les disponibilitats líquides, com per a establir un gran pressupost que realment sigui significatiu per a redreçar o compensar les activitats econòmiques. Nosaltres no tenim tot el bagatge que pugui tenir un INI, per exemple, en l'àmbit de l'Admi-

nistració central, però en canvi sabem que tenim el nostre bagatge fonamental en aquesta interrelació regeneracionista de les situacions socio-econòmiques reals que es donen en el país. Nosaltres som un país que, realment, podem interpel·lar aquests hàbits, i que són tan fonamentals per a resoldre la crisi econòmica, com és l'actitud responsable, com és l'actitud de fer passos endavant, des del món laboral, des del món empresarial.

I aquesta ha estat una línia política que a Catalunya no és nova. Jo voldria recordar a aquesta Cambra que la primera manifestació que es va fer a Barcelona estava presidida per un empresari, com ho era en Bosch i Labrús; per un treballador com ho era en Roca i Galés; per un professional, com ho era en Duran i Bas, en un tema molt concret i molt pragmàtic que aleshores s'estava dilucidant. Voldria dir que aquesta ingerència dels diversos estaments socials i econòmics és una ingerència positiva, fruit d'un pragmatisme, on sabem que la crisi econòmica es resoldrà en la mesura que els empresaris estableixin una dinàmica constructiva, que els treballadors també assumeixin la seva responsabilitat en el treball, en la responsabilitat de tot el sistema socio-econòmic. I això, en uns moments on probablement tot tipus de tractament de l'atur s'està fent d'una manera de vegades superestructural, crec que aquest bagatge que pot donar des de la visió, i des de les competències de la comunitat autònoma, de popularitzar aquests grans pactes, aquestes grans mesures, i fer-les vida del mateix poble, fer-les com un «leitmotiv» de la seva mateixa dinàmica, és un dels grans papers que nosaltres tenim en aquest moment, a l'hora d'intentar aportar positivament, des de la visió política, tot el nostre bagatge polític.

I aquest seria el tercer element que jo també posaria a la consideració des d'aquesta visió, possiblement, excessivament genèrica que jo els plantejo ara en aquests moments. És evident que, perquè el problema de la desocupació, perquè el problema de la crisi econòmica vagi apaivagant, es necessita tota una colla de mesures tècniques, des del punt de vista administratiu, de què nosaltres no disposem. Però també és segur que, perquè aquestes mesures siguin eficaces, han d'arribar a l'entrellat social i econòmic del país, i aquest entrellat social és interpel·lat pel simple fet de ser poble, pel simple fet de ser Catalunya, i, en aquest sentit, la popularització d'això, la dinamització d'això és un element important que nosaltres podem aportar a aquesta situació de crisi econòmica.

Amb tot —i aquest seria l'últim element que jo voldria aportar des d'aquest punt de vista purament conceptual—, tot aquest bagatge, tota aquesta línia i aquesta dinàmica econòmica que pot sortir des del poble, passa per la seva institucionalització. Un poble és un poble quan té uns elements diferenciats de tipus cultural, de vocació de ser, però un poble és un poble, també, quan té les seves institucions específiques, que defensen els interessos —sovint contraposats— socials i econòmics.

I és a partir de la vitalització d'aquestes institucions socials i econòmiques, és a partir de donar elements perquè es puguin autodefinir i puguin aportar elements positius entre centrals sindicals i patronal d'un país, que també es va definint. I, en aquest sentit, la popularització passa per l'assumpció sindical i patronal del tema que intentem, des

d'aquest punt de vista polític, d'il·luminar.

Per tant, és fonamental —i dispensin-me—, per a mi el concepte possiblement abstracte de la qüestió, la vocació de poble ens porta a una solidaritat àmplia en aquest sentit, ens porta a entrar en el món regeneracionista de les relacions socials i econòmiques com a element determinant per a sortir de la crisi econòmica; ens porta a una mobilització i a una presa de consciència popular d'aquesta qüestió, passant sobretot per la gran eina que són les centrals sindicals i que és la patronal. I penso que aquest és el bagatge fonamental que nosaltres tenim, com a país, per a poder, d'una manera o altra, incidir, d'una manera real, sobre la crisi econòmica.

Evidentment, tota aquesta colla de conceptes, tota aquesta colla de conceptes genèrics han de comportar un cert revulsiu que després sí que entronca amb totes les decisions de tipus tècnic i de tipus econòmic que es puguin donar des d'altres instàncies, des de les que tenen competència. Jo he dit abans que no volia de cap manera fer, a través d'aquest debat, un inventari exhaustiu del que s'ha fet des del Consell Executiu, per donar peu després a una dinàmica de debat on es considerés el que no s'havia fet. Simplement, perquè ja és una cosa que d'una manera o altra ha quedat superada o ha quedat abandonada, jo voldria aquí fer especial menció d'una proposta com a exemple que intentava agafar, i que intentava, d'una manera o altra, posar, sobre una proposta concreta, tots aquests conceptes. Vostès saben que des de l'Executiu es va fer una convocatòria d'assumpció per part de les institucions —centrals sindicals i patronals—, del tema de la desocupació, i es basava, fonamentalment —i en la seva doctrina continua encara així, com després ho veurem—, en la capacitat de pacte i d'entesa entre els diversos interessos —divergents, normalment— de centrals sindicals i patronals, però que el problema greu que tenim en aquests moments obligava a transcendir la visió dels mateixos interessos en funció d'una visió col·lectiva de país.

En la proposta hi havia un llenguatge molt concret, que era el d'interpel·lar la butxaca individual de tots els catalans, perquè creia que aquesta era fonamentalment una mesura popularitzadora i d'assumpció de responsabilitat de tota la gent que pogués intervenir en solucionar col·lectivament això.

Evidentment, això exigia una expansió, de qualsevol resposta en aquest sentit, al conjunt de la població; perquè davant del problema de la desocupació no quedés tancada en si mateixa amb el lema de "salvi's qui pugui", sinó que el col·lectiu de tot el poble, centrat fonamentalment en les centrals sindicals i en la patronal, pogués donar una resposta en aquest sentit. I aleshores, donar suport, d'una manera o d'altra, al sentit institucional que pot donar resposta als problemes del país. Dic això a tall d'exemple perquè aquesta és una proposta que ha estat retirada i que ha estat rebutjada, però simplement per a intentar expressar el pensament que té el Consell Executiu en els seus conceptes més fonamentals de pacte, de sentit obert i de fer front a la crisi des d'un regeneracionisme, des d'un col·laboracionisme popular de tothom, que hi contribueix, i, sobretot, basat en les grans institucions socials i econòmiques del país.

Si aquest és el camp específic que tenim nosaltres com a

país, fonamentat sobretot en la voluntat de ser poble i en la voluntat de donar resposta política als problemes més greus que té el país, ha estat superat per un altre fet que també s'ha donat —i s'ha donat a Madrid—; que és aquest mateix acord, l'Acord Nacional d'Ocupació, fet per les centrals sindicals, la patronal i el Govern central. Nosaltres, des que va sortir això, vàrem donar-hi la nostra resposta positiva, perquè pensem que allò que possiblement a Catalunya encara no s'ha assolit —després ja hi entrarem— significa una corresponsabilització davant d'un problema on persona per persona, individu per individu, se senten indefensos. Però en la mesura que les entitats que representen interessos col·lectius assumeixen la responsabilitat d'això, realment donen una possibilitat de sortida i posen les persones en el to de governabilitat que necessiten a partir d'aquesta defensa col·lectiva dels interessos propis. En aquest sentit, la Generalitat va assumir i va valorar molt positivament aquest acord fet a Madrid.

Per altra part, nosaltres no hem quedat completament al marge d'això —també ho aniré exposant al llarg d'aquest debat—, a Catalunya també, precisament per aquesta voluntat de tenir nosaltres la nostra pròpia auto-definició com a poble a partir de les institucions socials i econòmiques, també hem encetat ja fa temps aquesta dinàmica de negociació, que de cap manera s'ha de contraposar al que s'ha assolit a Madrid —fariem aleshores un autèntic aldarull—, sinó que ha de servir per a aprofundir les possibilitats de Catalunya per a concretar tot aquest aspecte.

Sobre aquest sentit —permetin-me, perquè després m'hi aniré referint en altres aspectes— jo els puc dir, a través d'un document que s'ha fet públic recentment per part d'una central sindical, quan ja feia dies que es tenia aquest document, quins són els aspectes positius de la negociació que s'està fent a Catalunya i que probablement pot arribar a un final feliç, si realment es van confirmant les impressions que anem tenint d'acceptació d'una base de discussió en funció, precisament, d'aquest mateix document. Vostès saben que un dels temes que realment pot incidir en la millor redistribució del treball que tenim és el d'una política d'hores extraordinàries, una política sobre pluriocupació. En aquest sentit, podríem dir que ja des de l'acceptació positiva per part de les centrals sindicals d'aquest document que neix d'un acord entre UGT i Foment del Treball, i que després és ampliat per ser obert a fi i efecte que tingui un compliment obligat qualsevol decisió que es prengui a Catalunya, i obert no només a les altres entitats com Comissions Obreres, sinó obert també en els seus conceptes. Vostès veuran com, per exemple, en el control del frau —un dels altres elements importants—, les entitats de Catalunya es corresponsabilitzen per fer-hi front, a aquesta qüestió; en canvi, no passa així en la formulació de l'acord fet a Madrid, del qual, sobretot, es responsabilitza l'INEM. Aquesta actitud regeneracionista que jo abans esmentava es trasllada també a aquest concepte de control del frau. I això mateix passa, per exemple també, en tot el que és la pluriocupació, on no es fa simplement una declaració de principis, o simplement es castiga els qui no siguin donats d'alta a la Seguretat Social —que és l'acord de Madrid—, sinó que aquí, a Catalunya, les entitats socials i econòmiques volen contribuir a l'eradicació d'a-

quest fenomen, a fi i efecte d'una millor redistribució del treball. I, en aquesta mateixa línia, també hi correspon el que fa referència a les hores extraordinàries.

Per altra part, també dintre d'aquesta mateixa negociació que s'està tenint en l'àmbit de les entitats socials i econòmiques, es parla també de l'ús que s'ha de fer de la diversa contractació laboral, que són aquells que estan a punt de sortir des de Madrid, a fi i efecte que tinguin el sentit real que han de tenir, que no és trobar una tolerància més àmplia de diverses fórmules de contractació, sinó que sigui aplicat rigorosament per a un nombre més gran de persones contractades.

Tots aquests són elements que des de Catalunya es poden fer, i es poden fer precisament perquè comporten un millor apropament entre les centrals sindicals i la patronal. En aquest sentit, penso que aquesta és una de les grans línies que tenim a Catalunya, que és específica nostra, a la qual nosaltres podem contribuir, perquè d'una manera o altra significa que, des de la nostra voluntat de voler incidir en aquest problema, hi som tots i cadascú ha d'assumir la seva part de responsabilitat.

Però si aquesta és una de les línies específiques que, al meu entendre, tenim, nosaltres no podem parlar del tema de la desocupació sense fer una referència fonamental al seu marc estatal. Nosaltres no podem resoldre molts problemes, d'esquena precisament a les mesures que van sortint i que s'estan afrontant des de l'Administració central. Una anàlisi exhaustiva i rigorosa de les competències nostres —i això, d'una manera o altra, ja està encetat en el document que vostès posseeixen, previ a aquest debat—, ens fa veure que els grans mecanismes, les grans decisions de tipus econòmic vindran des de l'Administració central. No hi ha cap decisió que es pugui prendre, probablement, des d'aquest Parlament, sobre el grau de liberalització, sobre el grau de proteccionisme, sobre la neutralitat o incentivació dels grans processos econòmics i d'industrialització d'aquest país. Escapa de nosaltres tota aquesta colla de mesures. Aleshores nosaltres d'una manera inequívoca hem de fer referència sempre a les decisions econòmiques preses a Madrid. Qualsevol crítica d'aquestes feta directament des d'aquí molt probablement el que comporta és un grau d'autodefinició de les nostres pròpies opcions socials i econòmiques, però en definitiva no incideix directament sobre la presa de decisions que cal fer sobre elles mateixes.

I precisament sobre el tema de la desocupació nosaltres tindrem un gran marc, que és el Decret que va sortir el 5 de juny, que és el Decret 9/1981, de reconversió industrial. Després, a l'hora d'analitzar les institucions catalanes específiques per a això, parlarem d'aquest mateix tema pel que es refereix a Catalunya. Les entitats socials i econòmiques de Catalunya tenen la seva prolongació en tot l'Estat. Qualsevol inici de reflexió sobre les possibilitats d'industrialització a Catalunya que siguin assumides per les parts socials i econòmiques des d'aquí té la seva incidència directa en la confecció del Pla de Reconversió. Evidentment que des de Catalunya ens interessen a nosaltres una reflexió aprofundida i una presa de posició al màxim d'unitària possible, perquè sectors específics nostres que estan aquí, al nostre país, tinguin també la seva traducció i la seva defensa quan es fa el Pla a Madrid. I quan es fa tot el Pla de Bonificacions Fiscals o quan es prenen totes les

mesures d'incentivació financera, cal que vinguin a Catalunya també, des d'una objectiva anàlisi d'aquest problema feta en el nostre mateix país. Un gran marc, com serà aquest que ja he esmentat abans del decret de les diverses modalitats de contractació laboral, cal que també sigui assumit des d'aquí com una riquesa de plantejament de la mateixa contractació, i que sigui aprofundida des d'aquí, precisament per la creació de llocs de treball, però el gran marc ens vindrà donat des de Madrid. I també —perquè ja l'he esmentat abans, i ja n'he feta la valoració que el Consell Executiu n'havia fet— l'element fonamental que sobre l'ocupació en aquests moments s'anirà desenvolupant es farà també a partir de l'Acord Nacional d'Ocupació. Abans he esmentat, i m'hi he referit, la valoració positiva que en feia el Consell Executiu de la Generalitat. Però jo en aquest moment voldria entrar a veure quina és la filosofia que es debat dintre d'aquest mateix acord, per veure després la capacitat d'incidència que nosaltres des de Catalunya podem tenir.

En aquest acord, al meu entendre, hi entren una colla d'elements que són fonamentalment microeconòmics. D'una manera o altra, s'agafa —per dir-ho gràficament— l'escandall de l'empresa i es va a rebaixar costos d'aquest escandall, i es rebaixen costos d'una manera racional. Evidentment, a l'hora que els treballadors assumeixen que les seves retribucions per a l'any 82 seran per sota de l'increment de preus del consum, en definitiva estan fent una baixada de costos de l'escandall de qualsevol empresa del país. En la mesura en què l'Estat es compromet a la seva major participació en els costos de la Seguretat Social, també d'una manera o altra està rebaixant costos de la mateixa empresa. I en la mesura en què l'Estat es compromet per una altra línia d'acord, que no és el mateix de l'ocupació, a incrementar les seves disponibilitats líquides, en definitiva també està incidint en el mercat del diner i, per tant, baixant els costos financers d'aquest escandall teòric d'una empresa. Jo diria que aquí hi ha uns grans continguts d'elements microeconòmics, en aquest acord, que d'una manera o altra van cap a una política d'oferta, més que no pas de demanda, i és també la nostra gran línia d'incidència, com explicava també en el document que vostès tenen. En aquesta convergència d'interès d'enfocament de l'Estat, i amb aquestes possibilitats que des de Catalunya tenim per a poder incidir en una política d'oferta selectiva a partir d'aquestes grans variables, se'ns permet també a nosaltres contribuir-hi d'una manera específica, però passant sempre per la capacitat de pacte i per la capacitat d'entesa.

Cal valorar també en aquest document de l'Acord Nacional d'Ocupació de Madrid el millor repartiment del treball i, sobretot, la millor cobertura als parats. En aquest sentit, caldrà recordar les diverses mesures que en això es prenen. Vostès saben que a partir del document aquest es posa en marxa el compromís que ja tenia l'Estat de la Llei Bàsica d'Ocupació, que els parats no subsidiats amb càrregues familiars —fonamentalment aquests, després també n'hi ha d'altres com els que provenen de l'estranger, etc.—, cobraran durant nou mesos el 75% del sou mínim interprofessional. Això indica una gran extensió de la cobertura dels parats, sobretot d'aquells que més ho necessitaven, que eren aquells a qui ja s'havia acabat el carnet

d'ocupació. Per altra part, hi ha la constitució d'un fons de 15.000 milions, amb l'aportació de l'Estat i amb l'aportació de les empreses, que serà gestionat per l'INEM amb el seu consell corresponent de centrals sindicals, patronals i Administració. I, per altra part, també hi ha tota aquesta cobertura cap a l'ocupació comunitària, que es dedica fonamentalment a la cosa agrària, i més concretament a Extremadura i a Andalusia.

I, per altra part, hi ha mesures tan importants que també s'havien propugnat des d'aquí, des de la Generalitat, com són l'extensió de la formació professional i el pas de la formació professional al món del treball. A través d'aquest acord a Madrid, la patronal es compromet a buscar persones que han acabat la formació professional i a fer-les entrar a l'empresa en la modalitat aquella que sortirà posteriorment del decret de contractació de treball en formació. Aquesta és una mesura que també des de Catalunya s'ha intentat incentivar, s'ha anat fent, i penso que és d'aquelles que pot permetre el fet que sobretot l'atur juvenil trobi una línia de sortida a través de tot això. Precisament perquè hi veiem tots aquests elements positius, nosaltres creiem que l'acord de Madrid és un acord positiu, que s'ha d'assumir i que ha d'estar ben arrelat també en l'activitat econòmica de Catalunya, sense perdre aquella iniciativa pròpia de Catalunya que precisament pels nostres factors específics podem portar a terme. Per tant, nosaltres no estem en una línia de buscar en els acords de Catalunya uns aspectes substituïdors, sinó que estem buscant l'afirmació dels acords de Madrid, i estem buscant precisament aportar-hi, des de la comunitat autònoma, tots aquests elements positius que, des d'un poble que té vocació de ser com a tal, pot aportar per a resoldre la crisi econòmica.

I aquesta també serà la nostra insistència, i creiem que ha de ser important que la resolució d'una crisi econòmica d'un Estat que té vocació d'autonomia ha d'assumir tota una colla d'aspectes que d'altra manera no aprofita tots els elements positius d'aquesta visió de l'Estat, i fàcilment podria convertir els seus acords de resoldre el problema de la crisi econòmica amb elements purament superestructurals o de mecanicisme purament administratiu. I aquesta és, penso, la responsabilitat política fonamental que tenim nosaltres des d'aquí, d'incidir com a comunitat autònoma en l'Estat, des de la nostra visió específica, precisament amb aquells elements regeneracionistes i de divulgació popular d'aquestes qüestions.

Amb tot, cal tenir present un aspecte, i és que aquests acords de Madrid que incideixen directament sobre aquest col·lectiu de parats que fins ara havien estat deixats una mica de banda en els òrgans de govern que realment podien incidir sobre ells..., portem una tradició d'un cert abandó, tot i que els acords de Madrid i el procés de negociació amb Madrid poden ser un canvi important en aquest sentit. Però nosaltres sabem que el nostre poble ha viscut un cert sentit de no governabilitat respecte a aquesta qüestió, perquè ha deixat molta gent marginada a la seva sort econòmica, quan les circumstàncies eren adverses. I possiblement caldrà aquí un esforç de tot l'estament parlamentari i del Consell Executiu d'intentar tornar a refer aquest sentit de governabilitat que faci que qualsevol ciutadà no se senti a la mercè d'aquestes cir-

cumstàncies adverses que abans esmentàvem. I probablement, després d'aquesta extensió de tota la cobertura de l'atur, amb collectius més amples dels que hi havia fins ara, quedaran també en el país persones que encara no tindran una resposta positiva, ni per la via de la subvenció, ni per la via de trobar un lloc de treball. I precisament perquè aquí també hi ha en joc la rigorositat de la governabilitat del país, probablement des de Catalunya nosaltres tenim un camp específic per a poder-hi tenir la nostra pròpia creativitat i augmentar les nostres pròpies estructures sobre el problema de la desocupació.

Vostès saben que hi ha uns grans collectius —i d'això els ajuntaments tenen una gran experiència, perquè ho viuen dia a dia— de gent amb demanda social perquè no estan atesos. Gent, molts d'ells, que, a més del problema generalitzat de la desocupació, tenen altres handicaps que encara els marginen més del món del treball. Vostès saben també com les diverses institucions locals no tenen sovint ni mitjans ni mecanismes per a poder assumir aquesta qüestió. I, per altra part, tampoc des de la Generalitat no s'ha donat d'una manera institucionalitzada aquesta qüestió, sinó que s'han fet coses que, al meu entendre, han estat molt positives però que han estat circumstancials, i ara aquí em refereixo al tema de l'ocupació comunitària. Realment, l'experiència ha estat viscuda pels mateixos ajuntaments, pels poders locals, i ha estat viscut també pel Consell Executiu de la Generalitat com una experiència altament positiva que ha corresponsabilitzat diverses instàncies polítiques del país. Però això ha estat un fet que ha tingut un començament i un final, i no ha significat la voluntat política de donar-hi una continuïtat.

Com que, per altra part, sabem que així, en raó de la seva circumstancialitat, és com s'enfoca a Madrid, crec que nosaltres, des de Catalunya, hauríem de cercar la institucionalització d'atenció a aquestes persones especialment marginades, tot i haver-se donat aquesta amplitud de cobertura als parats. I en un país com el nostre, mancats de competències realment efectives en el món econòmic, el que realment pot donar una resposta, perquè no hi ha una graduació, des del poder econòmic central i administratiu, manejant els grans fons de diners, i que després va baixant, com que no existeix fonamentalment aquest mecanisme, penso que la filosofia d'institucionalització consisteix a anar sumant el petit poder que tenen les diverses institucions. I es planteja —i aprofito per a fer-ho ara en aquest debat; ja està escrit també en el document que vostès tenen— la possibilitat de plantejar-se a Catalunya l'Institut de Foment de l'Ocupació, en què s'intenti cercar d'una manera institucionalitzada l'esforç de les diverses instàncies socials, econòmiques, polítiques, locals i del mateix Executiu de la Generalitat, per a poder fer front precisament a allò que les mesures de cobertura real de l'Estat no donen, i cercar, a partir d'aquí, línies polítiques i iniciatives, i cercar a partir d'aquí fons de diners que permetin fer coses en aquest sentit.

Jo voldria valorar com a molt positiu que aquesta formulació va ser feta en el debat dels pressupostos de l'Estat pel Partit Socialista de Catalunya. Aleshores, en aquell moment nosaltres estàvem en un debat sobre pressupostos. Evidentment, aquesta iniciativa ha estat recollida per l'Executiu de la Generalitat i el torna a plantejar a la

Cambra, no des d'una discussió d'uns pressupostos, on el debat és Executiu i oposició, sinó en aquest debat que intenta d'unificar voluntats de tota la Cambra per a assolir això. Penso que aquest Institut, que és el reflex polític d'aquesta corresponsabilització de tot l'estament polític, pot donar aquest sentit de governabilitat i d'atenció i d'esforç que fan els diversos Grups i els diversos poders del país per fer front a això.

Aquest seria, a grans trets, el marc a partir del qual penso que des de Catalunya es pot tenir una incidència política sobre la desocupació; una introspecció de nosaltres com a estament polític a afavorir la línia del pacte, la línia del revulsiu, la línia del regeneracionisme, la línia de popularitzar tot això; una acceptació del marc de l'Estat. Enfrontar-nos amb ell és impossible, perquè els mecanismes administratius són allà. Per tant, aquí el que intentem és optimitzar això, i després cercar la línia d'incidència del mateix estament polític a través d'un institut on conflueixin i se sumin tots aquells que hi poden aportar des d'iniciativa política fins a diners per a poder constituir aquest front d'atenció a Catalunya dels aspectes no coberts pel l'Estat. Si aquest fos el gran marc que consideressin els diversos Grups parlamentaris com a punt d'atenció d'aquest debat, qualsevol suggeriment i qualsevol crítica sobre aquesta exposició, sobre aquesta hipòtesi, que ja he dit abans que tenia un cert risc parlamentari de ser formulada —però penso que el tema de la desocupació ens obliga a tots plegats a fer fugues endavant, presentant alternatives—, si això fos així, penso que dotaríem Catalunya d'un posicionament, i es podria aleshores de fer una crítica de l'oposició al Govern des d'uns paràmetres ja coneguts i d'unes obligacions assumides col·lectivament per tots. I perquè penso que això és així, també d'una manera o altra s'han anat presentant els mecanismes administratius que puguin fer front a aquesta situació. La Generalitat provisional va crear un organisme de capital importància com és el Consell de Treball. El Consell de Treball, en les seves diverses vicissituds, en els seus moments de vegades de crisi i de vegades de gran capacitat d'iniciativa, —ha depès dels moments—, ha estat la taula de centrar-se a negociar i de veure's i de trobar-se les centrals sindicals, la patronal i l'administració. Aquest signe de voluntat de ser poble, a més a més dels interessos diferents i contradictoris que de vegades signifiquen, ha estat el signe de trobar la nostra línia més forta d'incidència en el camp social i econòmic.

En aquest punt, el Consell de Treball està treballant, ara, en les seves diverses institucions —que en formen part, separadament i esperem que aviat, d'una manera formal, a través del mateix Consell de Treball— en aquest document que —ja els ho he anunciat abans—, pot significar, d'una manera o altra, aquest aprofundiment, a Catalunya, dels temes com pluriocupació, hores extraordinàries, i voldria fer una especial menció a la formació professional. Vostès saben que un dels punts més concrets que hi havia en les resolucions del novembre proppassat, era intentar donar una resposta a l'atur juvenil. La gravetat de l'atur juvenil —tots en som conscients— no tan sols pel seu nombre, que és el col·lectiu més fort que hi ha de tots els grups de parats, sinó també per la seva qualitat. Tots som conscients que la professionalitat del país es juga precisament en aquest sector, com és el de l'atur juvenil. Molt probablement nos-

altres no podem crear uns fons d'incentivació perquè les empreses puguin agafar els nois en forma d'aprenents; no ho podem fer perquè el nostre pressupost no dóna per a això. El que sí que podem fer és un esforç molt important d'apropar els estaments ocupadors als empresaris, la gent que, com aquests nois, demana un lloc de treball. El gran marc de negociació a Catalunya, al meu entendre, pot tenir un dels punts més positius en el compromís que la patronal pugui assumir de crear uns llocs de treball a través de la formació en pràctiques dels nois aquests que estan en formació professional en aquests moments. La divulgació d'això, a través d'unes coses tan específiques, com són, a Catalunya, els gremis, anant un altre cop en la línia de la seva professionalització, anant un altre cop en la línia del seu ofici, penso que pot ser un dels elements positius que realment, des de Catalunya, podem fer, i que pot ser significatiu en el món del treball, entre altres raons, perquè això també ja ha estat acordat a Madrid.

Nosaltres esperem que aquesta negociació formal a Catalunya sigui feta d'una manera àgil i sigui feta d'una manera efectiva, i que sigui també l'aportació específica de Catalunya, des d'aquest angle polític, a tot el que ja ha estat fet a Madrid.

Hi ha un altre instrument, que no ha estat encara creat, però que és a la base de la discussió de les diverses institucions socials i econòmiques que formen part del Consell de Treball, com és el Consell per a la Reconversió de Sectors Industrials. Vostès saben que un dels punts que genera més atur ve donat a través de la formulació dels expedients de regulació d'ocupació. El contrapunt a aquests expedients és la formulació de reconversió de sectors industrials. Vostès saben que, agafant empresa per empresa, moltes vegades és difícil trobar-hi una línia de viabilitat. En la mesura que la collectivitat d'aquest país, representada per les institucions sindicals i patronals, assumeixi fer front a aquesta situació que es dóna, d'una manera empírica, empresa per empresa, i pugui trobar línies alternatives de reconversió dels sectors, en aquest moment, nosaltres estem donant una resposta efectiva al problema de la desocupació per a aquest punt.

Permetin-me que faci referència a aspectes històrics, perquè ja han estat passats, però, al meu entendre són il·luminadors de la realitat: en la primera formulació que hi havia del fons d'ocupació, d'acord precisament amb aquest fons econòmic, jo vaig formular una proposta on els expedients de crisi sofrissin, en un moment determinat, un tall administratiu per cercar línies de solució a alternatives des del punt de vista institucional, de centrals sindicals i patronal, per veure si realment aquesta empresa podia tenir, d'acord amb la insuflació d'uns diners provinents del mateix fons, per trobar una anàlisi crítica de cada un dels expedients i poder formular-lo positivament. El conjunt de la meua proposta no ha estat acceptat, però penso que, d'una manera o altra, era l'intent institucionalitzador de fer front precisament a la casuística aquesta d'empresa per empresa. En l'acord nacional fet a Madrid sobre ocupació es diu que es comprometen les parts a respectar els terminis i els procediments administratius per a resoldre aquest expedient.

A Catalunya, en l'esborrany que està en aquests moments en negociació es diu això mateix, però es diu que

sempre es farà amb la intencionalitat de mantenir els llocs de treball, i, en tot cas, la pervivència de la mateixa empresa. Cal no amagar que això és un intent, que és una definició de voluntat, i que caldria trobar un element específic perquè realment aquests expedients poguessin trobar alternatives de viabilitat que no fossin estrictament en la relació empresari-comitè d'empresa.

Continuant en aquesta línia del Consell per a la Reconversió dels Sectors Industrials, diré que en aquests moments s'està negociant aquest decret en les centrals sindicals en el si del Consell de Treball i s'està negociant també en el conjunt d'aquell document a què repetidament he anat fent referència.

Una altra proposta que també vostès han trobat en el document que s'ha donat prèviament en aquest debat és la participació sindical i patronal en els diversos instituts, concretament i pel que fa referència al meu Departament, a l'IMAC, al Temps Lliure i a tots els que es traspassin, i establir convenis amb l'INFOC, posant una especial atenció a la formació cooperativa i, d'una manera especial, als joves. Després, m'estendré en aquest element cooperatiu.

És signat ja el decret de la composició de la Comissió en el si del treball, perquè es faci efectiva la constitució del consell d'administració d'aquests diversos instituts. Permetin-me que ara incideixi en l'aspecte cooperatiu, del qual també feien referència les resolucions del proppassat novembre.

Tots sabem que el cooperativisme no és una fórmula màgica per a resoldre el problema de la desocupació. Tots sabem que el cooperativisme és fruit d'una actitud personal, d'una actitud personal que es reflecteix en una relació amb els seus companys de cooperació i, a partir d'aquí, és quan enceten una relació econòmica i social entre ells, i això no s'improvisa. I per a això cal una autèntica formació, i per a això cal un esperit genuí de cooperativista, que, altrament, si això s'obvia —i anem a experiències precoces de cooperativisme—, ens podem trobar amb el fracàs més rotund en qualsevol cooperativa, perquè exigeix una dinàmica de relació interna, que és fruit d'unes qualitats específiques del moviment cooperatiu. Penso que, davant del cooperativisme, el que hem de fer és donar-li aquesta solidesa com a moviment, fer que s'ajudi entre si i dotar-lo d'una infraestructura d'educació en aquest sentit, perquè, realment, les persones que hi vulguin accedir ho puguin fer amb tots els mitjans propis que l'Administració els pot donar. Dic això, perquè pensar en el cooperativisme com una solució immediatista per a resoldre molts problemes d'empresa, de vegades és una solució en què és pitjor el remei que la malaltia. I, la veu del cooperativisme sobre l'atur, penso que l'han de tenir els mateixos cooperadors en aquest sentit.

Com vostès veuen, a mesura que anem analitzant els diversos instruments administratius que tenim nosaltres per a fer front als temes socials i econòmics —els quals són un reflex de la mateixa crisi socio-econòmica—, són uns elements participatius; Consell de Treball, Consell per a la Reconversió de Sectors, o participar amb l'IMAC, amb l'Institut del Temps Lliure, i aleshores tot això indica, d'una manera o altra, un perfil, un estil polític de treballar en els temes socio-econòmics des de Catalunya. I també, perquè això sigui analitzat des de les parts socials, s'ha

proposat la possibilitat de la creació d'un Consell econòmic i social, on les parts socials i econòmiques no s'entenguin únicament i exclusivament —i ho diré d'una manera gràfica— amb el Conseller de Treball o amb el Departament de Treball, com passa en el mateix Consell de Treball, sinó que es trobin a prop en tota l'Administració, en aquest sentit.

I, finalment, com a proposta també —i vostès es fixaran que, excepte el Consell de Treball, que va ser fet en el temps de la Generalitat provisional, tot el que hi ha són propostes, perquè les propostes, en definitiva, han de sortir de la mateixa negociació de les parts, cosa difícil, i suposo que vostès, com que van seguint cada dia el posicionament de les diverses entitats socials i econòmiques, saben com és de difícil això, ja que encara som a nivell de proposta i jo espero que aviat sigui una realitat— la creació de l'Institut Català de Foment de l'Ocupació, en aquella línia que abans he esmentat, d'institucionalització de l'atur i fruit de la governabilitat que Catalunya ha de donar, també en el seu camp específic respecte a la desocupació, amb la filosofia de sumar esforços de les diverses instàncies administratives i polítiques del país, i de trobar la nostra pròpia especificitat, també en coses concretes que poden fer-se a Catalunya. Aquest no és un invent nou: vostès saben que la Generalitat de l'any 33 va aprovar també l'Institut contra l'atur forçós; és un digne precedent de la nostra història i penso que això també serà tingut en consideració a l'hora d'analitzar això.

Nosaltres, d'una manera o altra —i en aquest camp específic de l'atenció als parats més desemparats— volem contribuir a un esforç, juntament amb els ajuntaments, perquè això sigui cada vegada més efectiu. Vostès saben que si la filosofia és que Madrid fa una cobertura determinada dels parats, que si nosaltres hem de trobar el nostre rengló específic d'activitat amb el que va a la resta, nosaltres necessitem uns mecanismes que vagin avaluant constantment quin és el grau de cobertura que es dona des de les disposicions de Madrid, perquè sapiguem des de Catalunya allà on hem d'incidir. I això és impossible fer-ho si no tenim l'INEM. Vostès saben que l'INEM és el mecanisme de control de cens i de gestió dels parats. Evidentment, nosaltres no podem endegar aquesta política d'una manera acurada sense el traspàs de l'INEM, i també vostès coneixen, —sobretot alguna Comissió d'aquesta Cambra— les dificultats que tenim perquè l'INEM ens sigui traspasat amb això. Amb tot, jo penso que, atesa la urgència que es necessita des de Catalunya pel que fa a aquest endegament, amb criteris polítics propis, d'activitats també pròpies per al país, tot i no tenir l'INEM, nosaltres l'hem d'usar, perquè, d'una manera o altra, és un mecanisme que ens correspon també a nosaltres i, si més no, l'haurem de suplir quan calgui.

I si aquestes són les eines, quins són els mitjans econòmics dels quals nosaltres disposem perquè aquestes eines siguin efectives? Vostès saben que n'hi ha unes que provenen fonamentalment de la capacitat de pacte i d'entesa entre les institucions socials i econòmiques. Però, els diners, d'on poden sortir? Probablement, i molt aviat —i penso que no serà precisament en aquest debat—, quan correspongui, aquesta Cambra debatrà el tema del deute públic. La localització de les diverses activitats que es pu-

guin fer a partir del deute públic, suposo que deu tenir uns criteris que els economistes incluts d'aquesta Cambra saben molt més bé que no pas jo mateix de la relació cost-benefici, en la seva anàlisi d'aquesta proporció, i que el tema de l'atur també té uns efectes inductius a partir, precisament, d'aquesta anàlisi, que és molt més àmplia. Per tant, nosaltres no ens posarem, com a gestió pròpiament de l'atur, a dir: s'ha de fer això o s'ha de fer allò. Però sí que nosaltres intentarem, des de la política de l'atur, poder mirar dues coses fonamentals, que compartirem amb les entitats socials i econòmiques en el si de la negociació que estem tenint en aquests moments: el tipus de contractació de persones que es farà arreu de les obres que es puguin fer a partir d'aquí i el tipus de licitació d'obra possible per a intentar també ocupar el màxim de gent. Aquests són dos elements que haurem de negociar en el si de la comissió negociadora d'aquests acords a Catalunya, perquè realment això sigui eficaç. I una proposta que també hi haurà, en funció del deute públic, és segregar una quantitat de diners perquè realment aquest Institut de Foment de l'Ocupació tingui ja, a partir d'aquest any, uns elements per a poder disposar i poder fer, que vagin destinats no a donar subvencions, com no ho ha fet mai així l'ocupació comunitària, sinó a fer inversions reals, però inversions de tipus més petit, més localitzades, i, per tant, més locals.

Nosaltres proposarem un estalvi institucionalitzat als pressupostos de la Generalitat del 82, en la línia també que marcava la discussió dels mateixos pressupostos de l'any 81 el Partit Socialista de Catalunya. Li arriba també a aquest Departament la voluntat de diverses entitats —algunes d'elles molt importants—, de poder col·laborar en un fons voluntari d'aportació de diners, que serien també canalitzats a través d'aquest Institut. I, d'altra banda, també cal dir que des dels pressupostos que el meu Departament pugui tenir de cara a la divulgació i a la popularització de les qüestions aquestes específiques de l'atur, també estaran a disposició dels mecanismes que endegui aquest mateix Institut de Foment de l'Ocupació.

Jo voldria acabar aquí. He fet un primer pas, he donat una colla de criteris polítics —alguns d'ells abstractes— però que eren un intent voluntariós, per part d'un servidor, de definir políticament on tenim els trumfos a Catalunya per a poder actuar sobre l'atur. He intentat fer un repàs de les institucions que realment, des d'un punt de vista administratiu, poden encaixar això, i cercar els mitjans, escassos, perquè realment aquestes institucions puguin avançar.

El problema de l'atur continuarà. Sobre el problema de l'atur continuarem discutint constantment, perquè el problema que viu el país és aquest. Jo, el que voldria és que de la mateixa manera que les institucions socials i econòmiques han estat capaces de posar-se d'acord per a fer front, com a institucions, davant d'aquesta situació, nosaltres, que encara no tenim definit exactament el marc de la nostra incidència com a comunitat autònoma en aquesta qüestió, fèssim un esforç polític important, tots plegats, perquè, a partir del fet de marcar aquestes regles del joc, hi poguéssim introduir tota la dinàmica de dialèctica de les diverses posicions polítiques, socials i econòmiques de cadascú, però des d'un marc molt clar d'incidència; de tal manera que qualsevol aportació a aquest problema no sig-

nifiqui simplement una erosió del govern quan no dóna una resposta concreta, que, en definitiva, també ho és de la persona que perquè és a prop d'aquell problema vol portar-ho a la instància del Parlament i no troba en el Parlament tampoc la resolució del seu problema. Si no constituïm aquest gran marc d'opció política d'incidència en l'atur des d'Espanya i específicament per Catalunya, en definitiva, en sortirem perjudicats tots plegats.

Probablement un servidor no ha pogut donar uns elements importants de coses concretes a fer; he preferit interpel·lar-nos mútuament per saber si també des de nosaltres és possible aquest treball rigorós polític per a poder trobar aquest gran marc que, en definitiva, és un treball que —com també en les altres instàncies socials i econòmiques—, si no es fa, difícilment resoldrem el problema de la desocupació.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, aquest debat sobre l'atur, la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va considerar que podia regular-se d'acord amb els articles 119 i 120 del Reglament, amb les interpretacions sobre el contingut d'aquests articles que havien estat aprovades anteriorment per la Mesa, en alguns casos de manera permanent, en alguns casos aplicables a unes determinades sessions i que foren publicades en el *Butlletí* número 18. Tenint en compte tot això, i a fi que aquests acords interpretatius puguin aplicar-se, en aquest cas, i complir l'objectiu proposat de donar al debat la màxima profunditat, atenent els suggeriments dels Grups parlamentaris, proposo al Ple del Parlament, d'acord amb l'article 61, la següent alteració de l'ordre del dia: la continuació del debat, és a dir, les intervencions dels Grups parlamentaris i els torns de rèplica corresponents tindrien lloc al final de l'ordre del dia d'aquesta sessió, és a dir, després del punt relatiu a les preguntes. I passariem ara al tercer punt, a la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya.

Si els senyors Diputats estan d'acord amb aquest suggeriment de la presidència, els prego que es posin dempeus.

Algun senyor Diputat que hi estigui disconforme?

Algun senyor Diputat que s'abstingui en aquesta votació?

Bé, la proposta que acabava de fer d'alteració de l'ordre del dia ha quedat aprovada per unanimitat dels presents. Deixarem, doncs, com deïem, la continuació del debat sobre l'atur per a després que s'hagin tractat tots els altres punts de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Presença en consideració de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya

Passem ara, doncs, al tercer punt: Presença en consideració de la Proposició de Llei sobre el Servei de Sismologia de Catalunya, Proposició de Llei que fou publicada en el *Butlletí del Parlament*, número 33.

El Consell Executiu no s'ha oposat expressament a la tramitació d'aquesta Proposició de Llei i, per tant, ha estat inclosa en l'ordre del dia d'avui la seva presa en consideració.

El Grup proponent pot fer ús de la paraula per a un torn a favor.

El Diputat senyor Esteve Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, vinc a presentar, en nom del Grup Socialista, una Proposició de Llei de creació del Servei de Sismologia de Catalunya, d'un Servei que ens fa molta falta al nostre país i que dissortadament i malgrat les aportacions que, a títol individual, han fet algunes institucions, molt concretament l'Observatori de l'Ebre i l'Observatori Fabra de Barcelona, és un capítol que no ha estat atès suficientment, malgrat la seva importància.

Avui dia ens trobem que a Catalunya no hi ha cap institució, cap servei que permeti localitzar els moviments sísmics al nostre país i, a partir d'aquí, poder localitzar els epicentres dels moviments sísmics que es puguin donar a Catalunya, ni que ens permeti avaluar els paràmetres necessaris per a determinar la intensitat d'aquests moviments sísmics. La nostra proposta és bastant clara i consisteix a dotar Catalunya d'una xarxa d'observadors a través de l'instrumental necessari que permeti el recull d'aquestes dades sismotectòniques, que permeti tenir, en un termini que sempre serà llarg, però en un termini que sempre serà curt també, un conjunt de registres sismotectònics que permeti, en un futur l'avaluació, no a partir de dades històriques, no a partir de dades més o menys teòriques, sinó a partir de dades reals, de dades anotades, de dades comprovades, dels valors, dintre l'escala en què ens movem, l'escala Mercalli, dels valors sismotectònics que poden succeir-se a casa nostra, sempre considerant que Catalunya es troba en una zona sísmicament activa, d'acord amb el que ja estableixen les normes sismoresistents que són vigents en el nostre país.

D'aquí que el Grup Socialista presenta a aquesta Cambra, amb el sentiment que rebrà el suport jo diria unànime de tota ella, la creació d'un servei de sismologia de Catalunya que tindrà com a finalitats l'estudi, l'avaluació i les repercussions de la microsismicitat. A més a més, aquest servei permetrà els estudis pertinents a través de les dades que vinguin donades, que vinguin fornides a través d'aquesta xarxa d'observadors. Aquest Servei de Sismologia, a més a més, coordinarà aquestes dues velles i estimables institucions de Catalunya que actuen en aquest camp, com és l'Observatori de l'Ebre, com és l'Observatori Fabra i d'altres que es puguin crear, així com altres serveis que a títol personal també existeixen en aquest moment, malgrat que el seu efecte, el seu camp d'acció és molt limitat. Evidentment, cal que aquest Servei de Sismologia de Catalunya tingui els enllaços pertinents a nivell de l'Estat, i en aquest sentit la nostra Proposició explicita clarament que es coordinarà amb el Servei de Sismologia de l'Institut Geogràfic Nacional; és a dir que tindriem un organisme a Catalunya competent que permetria determinar i avaluar els paràmetres sismotectònics de Catalunya i que, a més a més, estaria enllaçat amb l'Institut Geogràfic Nacional, que també és l'organisme, a nivell de l'Estat que es preocupa d'aquestes qüestions.

Evidentment, hi ha una qüestió: aquests instituts han de ser dotats econòmicament a través del Pressupost de la Generalitat, i donat que aquests pressupostos per enguany ja són aprovats per aquesta Cambra, la nostra Proposició ve en el sentit que, ja a partir dels pressupostos de l'any que ve, del proper any, hi hagi una partida pressupostària que permeti la creació, la posada en marxa i el funcionament d'aquest Servei de Sismologia de Catalunya.

Penso que per l'interès del Servei, penso que per l'interès del nostre país, penso que per l'interès de tantes i tantes construccions que requereixen unes dades sismotectòniques importants, el nostre Grup demana al Ple d'aquesta Cambra, i demanaria que de forma unànime així es procedís, l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei del nostre Grup, de creació del Servei de Sismologia de Catalunya, per tal que es procedís al seu debat i aprovació parlamentària.

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja intervenir per a un torn en contra a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Aleshores, d'acord amb el Reglament, són possibles ara intervencions dels Grups per a explicar la seva posició.

El senyor Pérez Guerra en nom del Grup Centrista...

El Sr. ALAVEDRA: El Diputat senyor Pibernat, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, comencem. El senyor Pérez Guerra té la paraula.

El Sr. PÉREZ GUERRA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, consideramos importante el hecho de que se haya presentado esta propuesta de ley sobre la creación del Servei de Sismologia a Catalunya porque está en un campo, que es el campo de la investigación científico-técnica, que nos interesa desarrollar; pero a esta Proposición, tal como está establecida, hemos de presentar algunas puntualizaciones. Por una parte, al plantear la puesta en práctica de un programa técnico-científico, creemos que ha de complementarse con estudios sobre las necesidades o necesidades evaluadas que lo justifican, y otro estudio sobre posibilitación o recursos humanos y económicos que faculden su realización. Incluso más; como propuesta de actividad científica sería conveniente que el planteamiento fuera desarrollado en los siguientes documentos: primero, una expresión de su necesidad; segundo, un proyecto técnico; tercero, un presupuesto; cuarto, obtención de recursos, y quinto, una planificación.

En relación al documento que por ejemplo aquí nosotros proponemos y que sería éste, expresión de la necesidad, vemos que en la Exposición de motivos de la Propuesta de Ley tiene ya tres bases de apoyo, que son la científica, la técnica y la prevención de accidentes por movimientos del suelo.

En cuanto a la necesidad científica, ya se indican también temas como, por ejemplo, conocimiento de la estructura profunda del suelo; se indica también en la Exposición de motivos coordinar las diversas instituciones de sismología existentes; pero esta necesidad sólo puede evaluarse desde un contexto global científico y que tenga establecidos, primero, un sistema y un orden de prioridades en

relación a necesidades de la sociedad, y, segundo, una valoración objetiva de las entidades existentes que en su realidad científica están demostrando probada eficacia, a pesar de la limitación de recursos.

En relación a la necesidad técnica, también se concreta en la Exposición de motivos que la norma PDS obliga a determinados cálculos de edificios, pero ésta es una norma que es una concreción de una serie de conocimientos establecidos en la ciencia y en las bibliotecas de las universidades y que se ha concretado como norma de aplicación y que se aplica, no solamente a edificios importantes, sino incluso a cualquier tinglado o a cualquier almacén por insignificante que sea.

Si esta Propuesta de Ley intenta ser una cuestión nueva, evidentemente estamos reinventando, y si pretende una actividad de perfeccionamiento —que así lo entendemos—, es un esfuerzo más que para llevarlo a cabo se ha de avanzar por un proceso lógico de desarrollo tecnológico, y así obliga a un trabajo de conjunto de entronque con la historia de los estudios con los centros que han realizado estudios y con los científicos que han ido estableciendo sus conclusiones a través de la historia. Si pretendemos revisar técnicamente la norma actualmente existente, en realidad, empezaremos ahora a tomar más datos, pero la revisión todavía será más larga.

En relación a las necesidades de prevención, hemos de establecer dos grupos de necesidades preventivas. En el primer grupo podríamos establecer lo que se llamaría «prevención local»; o sea, la prevención del riesgo en nuestras edificaciones, en los edificios de nuestras ciudades. Evidentemente esta prevención local ha de basarse fundamentalmente en el establecimiento, primero, de unos grados y niveles de riesgo. Evidentemente, si analizamos durante las estadísticas de cualquier año, observaremos que los accidentes que se han producido en nuestro país están en una distinta gama y, la verdad, el encontrar la causa sismológica como de accidentes, no tenemos referencias que sea en este sentido. Debido a esto, la edificación, tal como se estudia hoy, ya se ha abandonado, sobre todo en las escuelas de arquitectura, en ciertas asignaturas teóricas y, sin embargo, hay una asignatura nueva, que ya se estudia en profundidad, que es la Patología de la Edificación, en el sentido ya no como que el edificio envejece normalmente, sino el edificio que enferma y que entonces puede estar afecto de riesgo, de hundimiento.

Después, en el otro campo, o sea la prevención general, en este sentido hemos de pensar que la prevención antisísmica está a un nivel alto, científicamente, y al mismo tiempo en el ámbito de la colaboración internacional. Considérese que el suelo es transmisor, es conductor, que no tiene fronteras. Y así, por ejemplo, la reunión intergubernamental de Sismología e Ingeniería Sísmica de la UNESCO, en París, abril de 1964, fijó la colaboración entre las ciento cincuenta y cinco naciones miembro; se adoptó la escala internacional MSK sobre la actualización de normas sismoresistentes, y entre ellas la norma española ya está adaptada en este sentido, y al mismo tiempo, se estableció la importancia, además de la sismología teórica, lo que era la ingeniería sísmica. Y así ya se desarrollan proyectos internacionales en el sentido de que se sitúan puntos de observación muy lejanos, como por

ejemplo el proyecto que están realizando actualmente entre Rusia y Estados Unidos, en donde los puntos de toma de datos están en California y en Moscú, o por ejemplo el proyecto «RITA», iniciales de las fallas tectónicas de Ribera i Tamayo que está en colaboración con Estados Unidos, Méjico y Francia, con puntos de toma de datos en inmersión. O, por ejemplo, un proyecto internacional que está desarrollándose actualmente en España, y en colaboración con los países europeos, que lo dirige Joan Bonet Beltrán, en una colaboración con unos resultados, en donde él sostiene incluso la tesis de que los movimientos sísmicos ocurridos el año pasado han sido producidos por un enfriamiento de la Antártida.

Todas estas conclusiones nos llevan a que nosotros valoramos positivamente el hecho de la presentación de esta Propuesta de Ley, pero al mismo tiempo consideramos que se ha de presentar para conocimiento de todos los Diputados un programa un poco más completo, a base de la expresión de sismicidad, y los documentos que habíamos indicado anteriormente.

Muchas gracias, señores Diputados; muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Pibernat, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres ja anunciem que la posició del nostre Grup serà favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, perquè considerem encertada la decisió de posar a debat la qüestió de la sismologia. Per altre cantó, per això, voldríem fer notar que considerem molt necessari que, en un país avançat com volem que sigui el nostre, hi hagi aquesta xarxa sismològica, i hem sentit del Diputat del Grup Socialista una posició per a nosaltres més pessimista de la que en realitat expressa la realitat del nostre país.

Voldríem dir simplement que el nostre país té ja dades sismogràfiques i, per exemple, en el sentit històric, és interessant reconèixer —i ens hauria agradat que s'hagués dit— l'immens treball que van fer els professors Fontserè i Iglésies, en recollir les dades històriques en un mapa sismològic de l'any 1100 a l'any 1907, el qual és una bona base de treball. A la vegada voldríem dir que hi ha treballs de tipus instrumental; s'ha anomenat el que des de l'any 1907 fins actualment està fent l'Observatori Sísmic de l'Ebre a Roquetas i el Fabra a Barcelona, amb una gran pobresa de mitjans, però amb realitats molt estimables.

A la vegada voldríem dir que també hi ha una instal·lació de microsismicitat a Susqueda i una altra a Isil, promocionades per la Universitat central de Barcelona, i a més que hi ha treballs, en aquest sentit, experts, i especialment hi ha un grup de Geofísica a la Secció de Física de la Societat Catalana adscrita a l'Institut d'Estudis Catalans i encapçalada pel doctor Correig.

Per això, per un cantó, ho veiem necessari, però per l'altre cantó creiem que no hem de partir de la idea que en els estudis sismològics anem a començar de zero. Per altre cantó, nosaltres també voldríem dir que prendrem en consideració i amb molt d'entusiasme aquesta Proposició de Llei, però per altra banda creiem que hi presentarem esmenes.

S'hi hauria de contemplar, i s'hi contempla solament

molt breument, en aquesta Proposició de Llei, la col·laboració amb els serveis de Geologia. Nosaltres creiem que els geòlegs i els sismòlegs han de treballar conjuntament, especialment en la localització dels punts d'observació, en la interpretació de les dades, i això és totalment necessari, i no solament en això, sinó que voldríem —si s'ha de crear un nou òrgan— que aquest òrgan fos potenciat juntament amb altres òrgans, perquè, de tot això, se n'aprofitessin les possibilitats i servissin també per a la prospecció de recursos hidrològics, miners i energètics, i no solament per a l'obtenció de dades només en el camp de la sismologia. La nostra posició, doncs, queda totalment clara; donarem suport i prendrem en consideració la Proposició de Llei del Grup Socialista, per l'altre cantó, en el seu moment procedimental, al seu moment, presentarem les esmenes que nosaltres creiem que ho poden millorar i ho poden ampliar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari votarà favorablement la presa en consideració de la Proposició de Llei que ha presentat el Partit Socialista. Votarà favorablement, i volem dir des d'aquí que considerem positiva la iniciativa del Grup Socialista. Catalunya, efectivament, com ja ha estat dit, es troba en una zona d'activitat sísmica, i una zona d'activitat sísmica d'una certa importància.

Com vostès saben, els sismòlegs admeten un principi, que és que a tot arreu on hi ha hagut un moviment sísmic important tornarà a haver-n'hi un altre. És evident que en la curta vida humana no tenim experiència de l'existència d'un moviment sísmic important a Catalunya, però sabem que hi ha estat, i que en el primer quart del segle XV —cito de memòria, ara— un moviment sísmic va tenir una importància suficient per arribar, a cent-cinquanta quilòmetres de l'epicentre, al grau set de l'escala Mercalli. No sabem quan es pot repetir un moviment d'aquest tipus, si no hi ha un servei sismològic que pugui fer seguiment dels moviments de la crosta terrestre. Però un servei sismològic té una altra utilitat —a criteri nostre—, no solament la utilitat preventiva de conseqüències catastròfiques, sinó una utilitat científica que permet conèixer —em sembla que ha estat dit aquí, també— l'estructura del subsòl de Catalunya. La transmissió de les ones sísmiques, com vostès saben, efectivament, sofreix desviacions i reflexos segons quina sigui l'estructura del subsòl. D'aquesta manera, un servei de sismologia no sols resulta preventiu, sinó que és un auxiliar utilíssim per a poder conèixer el que hi ha en el nostre subsòl. El nostre Grup parlamentari vol dir que té, malgrat tot, una preocupació, que és la d'adequar la conveniència, i àdhuc la necessitat, d'un servei sismològic de la Generalitat de Catalunya a l'escassetat de recursos que la Generalitat té i previsiblement tindrà, en el futur immediat, per qüestions de recerca, que és una de les competències que ens dona l'Estatut.

En aquest sentit, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana precisarà la seva posició sobre aquesta qüestió; hi presentarà, eventualment, esmenes per aconseguir l'a-

dequació entre la utilitat i la necessitat i els recursos disponibles per part de la Generalitat. És per totes aquestes raons —ho repeteixo— que el nostre Grup votarà a favor de la presa en consideració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Cap altre Grup desitja intervenir en el debat? Bé, doncs, anem a passar a votació respecte a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat adoptada per la unanimitat dels Diputats presents.

Moció subsegüent a la interpellació referent al retorn del patrimoni cooperatiu

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació referent al retorn del patrimoni cooperatiu, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a defensar la moció, en nom del Grup, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, perdonaran el retard d'aquest Diputat en sortir a la tribuna, però és que estàvem acabant d'elaborar una esmena transaccional que es presentarà a la Mesa en aquests moments.

Molt breument, per a presentar la moció subsegüent a la interpellació sobre el retorn del patrimoni cooperatiu feta en la sessió passada. La moció consta —com tots els senyors Diputats saben— de dos punts: un, que el Parlament de Catalunya acorda que el Conseller de Treball de la Generalitat continuï les gestions iniciades per la possibilitat de cedir l'ús del patrimoni cooperatiu als cooperadors que legítimament ho reclamen, i l'altre, per fer la utilització del punt 3 de l'article 34 de l'Estatut de Catalunya, que preveu que el Parlament de Catalunya pot sol·licitar del Govern de l'Estat la presentació d'un projecte de llei en relació, en aquest cas, amb el retorn del patrimoni cooperatiu.

No m'hi estendré més, perquè penso que la importància del retorn d'aquest patrimoni va ser prou debatuda en aquest Parlament en l'anterior sessió, perquè penso que hi ha una plena coincidència per part de tots els Grups aquí presents que això ha de ser així, perquè penso que la importància de la intervenció del Parlament de Catalunya en relació amb aquest fet és cabdal i tothom ho entén, i perquè penso, en definitiva, després de veure l'opinió dels diferents Grups, no en aquesta Cambra, encara, però sí prèvia a la discussió de la moció i a les possibles esmenes, etc., que hi ha una voluntat per part de tots que es recuperi aquest patrimoni per a les cooperatives de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara poden parlar els Grups parlamentaris que han presentat esmenes a aquesta moció. Hi han presentat esmenes el Grup parlamentari Socialista i el Grup parlamentari dels Centristes.

D'altra banda, ara acaba d'ésser presentada a la Mesa

una esmena transaccional que cal entendre que és una esmena transaccional —jo ho imagino— entre l'esmena del Grup Socialista i el text de la moció. Si és així, aquesta esmena implicaria la retirada de l'esmena socialista. *(Pausa.)*

Realment es veu que ha estat feta amb molta precipitació, i formalment presenta diversos defectes, però jo interpretaré el que crec que l'esmena esmena respecte al text.

Al segon punt de la moció, que diu: «El Ple del Parlament, fent ús d'allò que es preveu en l'article 34.3 de l'Estatut, acorda sol·licitar del Consell de Ministres del Govern de l'Estat, etc... el compliment de la moció aprovada en les Corts Generals el dia 18 d'octubre de 1978 en relació amb la presentació de presentar un projecte de llei sobre el retorn del patrimoni cooperatiu.» Aleshores jo interpreto —en el paper que se'ns ha passat— que vol dir que aquest paràgraf quedaria redactat així: «El Ple del Parlament, fent ús d'allò que es preveu en l'article 34, número 2 de l'Estatut, presentarà, o elevarà... a la Mesa...» *(Remor de veus.)* Bé, aleshores, si no és així, jo prego que se'ns doni un text exacte.

Bé, aleshores, per no interrompre la sessió mentre es procedeix...

(El Diputat senyor Martín i Toval demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín i Toval?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Per una qüestió d'ordre, senyor President. Crec —segurament el senyor President amb la seva autoritat ho decidirà definitivament— que l'adient seria que cada Grup defensés les seves esmenes, i, en tot cas, el tràmit de transaccional, és el Grup que accepta o no accepta esmenes el que ha de proposar-lo. De manera que nosaltres en aquest sentit, fins que no sentim quin és el parer del Grup proponent de la moció, no podríem donar per retirada la nostra esmena, entre altres coses perquè és aquest Grup el que pot donar-les per retirades.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, d'acord amb el Reglament una esmena transaccional significa la retirada de l'esmena en qüestió. Per tant, caldria saber... Aquí s'ha presentat a la Mesa ja. Si s'hagués presentat després de la defensa, el senyor Martín tindria raó, però s'ha presentat amb anticipació. L'única cosa que podem fer és donar-ho per no presentat.

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: És possible demanar una suspensió de cinc minuts?

El Sr. PRESIDENT: Però hi hauria la possibilitat de defensar les esmenes dels Centristes...

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: ...i la Socialista en tot cas també, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, l'esmena Socialista, primer..., és que el paper que s'ha presentat a la Mesa es dona per no presentat...

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: És dona per ara per no presentat.

El Sr. PRESIDENT: És dona per no presentat. Molt bé, aleshores es poden defensar les esmenes. En nom del Grup dels Centristes, el senyor Clua té la paraula per a defensar la seva esmena.

El Sr. CLUA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup dels Centristes té presentada una esmena

al paràgraf primer, punt segon de la moció presentada pel Grup del PSU. Això vol dir, naturalment, que acceptem el punt primer del paràgraf primer i el punt tercer del mateix paràgraf, i de la mateixa manera el paràgraf segon de la moció presentada, perquè nosaltres entenem que és necessari en allò que sigui possible alleugerir els tràmits del retorn del patrimoni cooperatiu.

Ara bé, la nostra esmena està feta per raó d'un dubte que jo diria que en principi podria semblar d'ordre tècnic, però que té una transcendència jurídica, al nostre entendre, enorme. Perquè creiem que es tracta amb una excessiva generalitat la facultat o l'acord de cessió d'ús als cooperadors i igualment amb la mateixa generalitat quan es diu per part dels actuals posseïdors. Anem a veure el contingut des del punt de vista de transcendència legal. Perquè es podria donar el cas, i això és el que nosaltres volem evitar amb la nostra intervenció, que hi hagi una contradicció entre l'acord que pugui prendre el Parlament i la disposició legal que definitivament reguli aquest retorn del patrimoni cooperatiu.

Si nosaltres diem cessió d'ús als cooperadors, entenem que la frase és excessivament generalitzada. Han d'ésser els cooperadors els qui justifiquin la seva titularitat anterior, perquè no qualsevol cooperador, fins i tot entitats cooperatives noves, pugui reivindicar el retorn de béns cooperatius. Això, naturalment, comportaria una irregularitat, una contradicció legal respecte a la llei definitiva que al seu temps aprovés aquest retorn.

I per part dels actuals posseïdors, nosaltres aquí entenem que han d'ésser els actuals posseïdors, en la mesura que sigui possible el compliment d'aquest acord. I el compliment d'aquest acord únicament pot ser en tant que siguin ens públics. Perquè si existeixen persones o entitats privades que per raó del seu títol hagin adquirit aquest patrimoni, difícilment es podrà donar compliment a aquest acord, i realment el que produïrem serà una completa divergència i distanciament entre un acord del Parlament, com he dit abans, i una disposició legal. Donarem lloc a molts contenciosos, aquest acord serà una llavor de pleits, i és per aquest motiu que el nostre Grup parlamentari, per fer constructiu aquest acord, per fer més fàcil, més generós, si cal, aquest retorn del patrimoni cooperatiu, ha presentat aquesta esmena amb la idea que el Grup proponent, que en certa manera en l'explicació que ha donat el seu Diputat ja ha admès que —si no ho recordo malament, quan ha dit cessió d'ús als cooperadors i legítims; penso que ha emprat aquesta paraula—..., amb la qual cosa vol dir que precisament són aquells que justifiquen el seu títol de propietat o de pertinença. I quan parla dels actuals posseïdors, jo agrairia al Grup proponent que aquí tal vegada s'hi pogués afegir la frase «sempre que fos possible», amb la qual cosa, ja no solament serien els ens públics, sinó aquelles possibles entitats privades, com ho poden ser Caixes, com hem dit després en la conversa, que també hi pogués haver la possibilitat d'aquesta cessió d'ús sense que es produís una antinòmia, sense que es produís una irregularitat o una conclusió legal.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'altre Grup esmenant a la moció és el Grup Socialista. En nom del Grup Socialista té la paraula el Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó, si m'ho permet. Simplement per anunciar la retirada de la nostra esmena en funció de la transaccional que es presentarà ara mateix. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que en aquest cas potser hi ha hagut un error des del primer moment, no? I és que no hi ha esmenes transaccionals, almenys no són necessàries. N'hi ha prou que el Grup que ha presentat la moció accepti el contingut parcialment o totalment de les esmenes presentades per altres Grups, i que aleshores presenti un nou text complet naturalment, clar, que sigui el que se sotmeti a votació. De totes maneres en l'entremig, mentre aquest text es prepara, els altres Grups parlamentaris no esmenants poden intervenir. En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió el Diputat senyor Parera té la paraula.

El Sr. PARERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Moció presentada pel Grup parlamentari del PSUC coincideix aquesta vegada amb una antiga posició mantinguda des de sempre pel nostre Grup, i també per mi mateix com a cooperador i pagès que sóc.

És per això que en acceptar aquesta Moció en el sentit positiu reafirmem la nostra posició parlamentària tinguda en el debat ja de les Corts generals el passat 18 d'octubre del 78 per Minoria Catalana, en donar suport a la moció de Socialistes de Catalunya. També la posició mantinguda en aquesta Cambra pel nostre Grup, tant per l'Honorable Conseller de Treball com pel Consell Executiu, reafirma des de sempre la nostra posició. Però jo voldria que en tot moment no oblidéssim que el tema és espinós i difícil, perquè l'acumulació d'aquest patrimoni ha arribat per molts i deferents camins i en cada cas necessita un just i moltes vegades diferent tractament, que haurà de preveure el projecte de llei que el Govern de l'Estat espanyol presenti.

És per això que el nostre Grup veu positivament i accepta positivament aquesta Moció, si bé ara estem pendents encara d'aquesta transaccional, a veure com serà, per veure si es pot arribar a un acord.

Moltes Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup parlamentari desitja intervenir? (*Pausa.*) En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG I MAGRINYÀ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per manifestar amb dues paraules que el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a la Moció presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, perquè ja és prou coneguda, i crec que hi haurà unanimitat entre tots els Grups, la injustícia que es va cometre amb aquestes entitats cooperatives i de què ja hem parlat en aquest hemicicle. Vull remarcar, això no obstant, el fet que el Parlament de Catalunya ho demani, que el Parlament de Catalunya insisteixi al Govern de l'Estat a través del Consell Executiu de la Generalitat perquè s'hi comprometi en un termini breu, ja que des del mes de desembre del 1978 té aquest compromís davant de la Cambra de Madrid, per tal com Catalunya té un pes específic en la recuperació d'aquest patrimoni. Tothom sap perfectament que dins del patrimoni expropiat a tot l'Estat Catalunya té, malauradament, un pes molt important.

Vull remarcar també que ja hi ha un cert nerviosisme pel temps que passa, ja que aquestes expropiacions es varen fer per un sistema arbitrari i discriminatori. No és cap secret per a ningú que una branca de la cooperació va ser la més perjudicada, i tampoc no és cap secret per a ningú que no segons l'actuació d'aquelles entitats, sinó segons les persones que s'hi trobaven al capdavant, van tenir la sort, o no sort, de quedar expropiades. Per tots aquests motius, i si en manqués algun altre pel sol fet de parlar d'entitats nascudes a començament de segle i que hauran perdurat fins a l'any 30, i que foren expropiades sota aquella llei que es diu «incautació de bienes marxistas», per això sol ja tot el Parlament ha d'insistir al Govern central que d'una vegada es retorni aquest patrimoni.

Per tot això i esperant naturalment la proposta transaccional, el nostre Grup parlamentari d'Esquerra Republicana donarà ple suport a la moció del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Havent intervingut ja tots els Grups parlamentaris, té la paraula ara... La intervenció del senyor Guitart, no és la intervenció del Grup Socialista?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Era justament per a intentar vehicular la possibilitat del nou text, donada la interpretació inicial de la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs aleshores té la paraula el senyor Guitart?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): No, jo mateix senyor President, des de l'escó, només per afirmar que el sentit de la nostra esmena no era contrariar ni contradir el sentit de la Moció presentada pel Grup del PSU, tot al contrari. El que volíem era obrir la porta justament, que creiem que s'ha d'obrir, de la possibilitat que el Parlament de Catalunya utilitzi la via de l'apartat 2 de l'article 34 de l'Estatut. I per què això? Per una raó molt senzilla, perquè el Grup Socialista amb el seu homòleg fins ara Socialistes de Catalunya, a Madrid, té ja una experiència clara, i és que, com s'ha dit des d'aquí, des de l'any 78, des de l'octubre del 78, i mitjançant una interpel·lació i moció defensada pel nostre primer Secretari, Joan Raventós, aquest tema estava aprovat pel Parlament de l'Estat, pel Congrés de Diputats. El Govern era obligat a presentar aquest Projecte de Llei. I aquest incompliment reiterat del Govern de l'Estat ens fa pensar que, si no ha acceptat els criteris del Congrés de Diputats, si molt convé tampoc no accepta els criteris del Parlament de Catalunya a nivell de Moció. I és per això que nosaltres volem que resti molt clar que la via de la proposició de llei del Parlament de Catalunya està sempre oberta per tancar, si és possible, aquest espinós procés.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ha arribat a la Mesa una anomenada esmena transaccional. Per diverses raons reglamentàries, la Mesa entén que no s'hi pot donar tràmit. Però això no vol dir de cap manera que el Grup parlamentari autor de la Moció no pugui incloure aquest text en la seva proposta a votació. Perquè realment el Grup parlamentari que ha presentat la Moció no pot esmenar, però el que sí, en canvi, que pot fer és recollir l'esperit del debat. Després del debat i tenint en compte les esmenes presentades —el sentit de les quals em sembla que ha quedat aclarit, i en

particular la que fa objecte d'aquesta modificació, amb la intervenció del senyor Martín—, la Mesa entén que, evidentment, el Grup presentant de la Moció pot presentar un text en què segurament quedi recollit, a gust de molts o de tots, el sentit de la intervenció i de l'esmena socialista.

Té la paraula el senyor Padullés, al qual jo demano que ens llegeixi el text final que hauria d'ésser sotmès a votació.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, de l'esmena del Grup Centrista, el Grup del PSU recull aquella part que diu «en aquells casos en què sigui possible», i de les intervencions de tots els Grups parlamentaris recollim l'esperit transformat en lletra escrita que diu «sens perjudici d'allò que preveu l'article 34.2 de l'Estatut de Catalunya». Per tant, la Moció redactada definitivament quedaria de la manera següent:

«El Parlament de Catalunya acorda que el Conseller de Treball de la Generalitat continuï les gestions pel retorn del patrimoni cooperatiu. En aquest sentit, acorda de recomanar l'inici de negociacions per a la cessió d'ús als cooperadors, en aquells casos que sigui possible, per part dels actuals posseïdors d'aquell patrimoni, tot esperant la llei que ha de permetre'n el retorn amb tots els efectes legals. El Conseller informará de les seves gestions a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament. El Ple del Parlament, fent ús d'allò que es preveu a l'article 34.3 de l'Estatut, acorda de sol·licitar del Consell de Ministres del Govern de l'Estat el compliment de la moció aprovada a les Corts Generals el dia 18 d'octubre de 1978, en relació amb l'obligació de presentar un Projecte de Llei sobre el retorn del patrimoni cooperatiu. Sens perjudici d'allò que preveu l'article 34.2 de l'Estatut de Catalunya».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Prego al senyor Padullés que, si pot fer passar el text escrit a la Mesa, sigui com més aviat millor, però em penso que ha quedat prou clar per als senyors Diputats perquè puguem procedir a la votació sense nova lectura.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la moció tal com ha estat llegida pel senyor Padullés, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin en aquesta votació?

La moció modificada, tal com ha estat llegida pel senyor Padullés, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpel·lació sobre l'equiparació de les tarifes telefòniques d'extraradi amb les tarifes telefòniques urbanes

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre l'equiparació de les tarifes telefòniques d'extraradi amb les tarifes telefòniques urbanes, que va ser presentada pel Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista. Per a defensar la moció, té la paraula el senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyo-

res i senyors Diputats. La injustícia que provoquen les tarifes telefòniques d'extraradi, que fan difícil l'accés a un servei públic bàsic, com és el de la comunicació telefònica, als habitants de les àrees rurals de Catalunya, ciutadans aquests que han estat abandonats tradicionalment per l'Administració, amb perjudici de les possibilitats d'assoliment tant de la igualtat d'oportunitat de les possibilitats d'assoliment tant de la igualtat d'oportunitat com de l'equilibri territorial del nostre país, va induir aquest Diputat que els parla a presentar una pregunta al Consell Executiu que va ser resposta el dia 4 de novembre de 1980 per l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que anunciava l'inici de converses amb el Delegat de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya i es marcava el termini de sis mesos per a reduir sensiblement el preu d'instal·lació dels telèfons rurals als habitatges de residència permanent. Passats els sis mesos esmentats i vista la inexistència de cap canvi ni substancial ni mínim, jo mateix, en nom del Grup Socialista, vaig creure'm obligat a la presentació d'una interpellació sobre el mateix afer, que va ser tractada per aquesta Cambra en la sessió del passat dia 17 de juny. En la seva intervenció, l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència no va millorar les perspectives de resolució d'aquest greu problema de discriminació, ni va aclarir suficientment l'estat en què es troben les negociacions Consell Executiu-Telefònica.

Com que, malgrat el termini anterior de sis mesos, tampoc no va comprometre's l'Honorable Conseller en una fita temporal en la resposta a la interpellació, amb la qual cosa podia semblar que hi havia un real perill de regressió, hem vist com a necessària la presentació de la moció que avui es substancia, amb la voluntat manifesta que finalment s'arribi a una via ràpida de solució, en benefici del conjunt de la collectivitat catalana. L'exercici del poder a Catalunya, l'exercici de l'autogovern del nostre país, malgrat les limitacions que tots coneixem, serà admès i serà comprès pels ciutadans si s'encara amb els problemes que inquieten vivament l'home del carrer i, sobretot, si s'enfronta amb decisió amb aquelles situacions de manifest injustícia, presents avui a la societat.

Senyores i senyors Diputats, els demano, doncs, el vot favorable al text de la moció presentada, que, com vostès saben, és el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a prendre el compromís de resoldre, en un termini màxim de sis mesos, la injusta situació provocada per l'aplicació de les tarifes telefòniques d'extraradi, que encareixen, extraordinàriament, el preu d'accés a un servei públic tan essencial com és el telèfon a les àrees rurals de Catalunya.»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Han presentat esmenes a aquesta moció els Grups de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Per a defensar l'esmena presentada, té la paraula, seguint l'ordre de menor a major, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, unes breus paraules per a defensar, en nom del nostre Grup, una esmena a la moció subsegüent a la interpellació feta al Consell Executiu pel Diputat senyor Ganyet, en nom del Partit Socialista, sobre l'equiparació

de tarifes telefòniques d'extraradi amb les urbanes, en zones rurals i altament deficitàries en aquest servei públic. Jo voldria afirmar, d'entrada, de manera que no pogués quedar el més mínim dubte, que nosaltres no ens oposem de cap manera a la intencionalitat d'aquesta moció. Estem totalment d'acord amb el seu text, amb el seu contingut i les seves preocupacions són exactament les nostres; les seves inquietuds, les compartim i, els seus desitjos, els assumim completament. Tant és així que el Diputat que els parla va fer una pregunta per escrit a l'Honorable Conseller de Política Territorial —si no ho recordo malament, el mes de març—, presentant el mateix problema en termes gairebé similars, i, d'altra banda, per altres raons, vaig creure convenient de fer una pregunta per escrit a la Cambra Alta de les Corts Generals de Madrid insistint en la importància d'aquest problema. O sigui, realment, jo crec que és un problema altament preocupant i cal fer un gran esforç per a evitar que aquest real anacronisme que s'està produint al nostre país continuï persistint. Avui dia, encara, a Catalunya —i no parlo d'altres indrets d'Espanya— hi ha pobles que es troben en una situació de pràctica incomunicació telefònica; jo conec pobles del Pallars i de les Garrigues on hi ha una sola cabina, situada a casa d'un particular, pobles en els quals ni l'Ajuntament té telèfon, de tal manera que, si un dia el President del Consell de Ministres, o el President de la Generalitat, vol comunicar-se amb l'Alcalde d'algun d'aquests pobles, ha de fer-ho per mitjà d'una amable veïna d'aquest poble i a condició que en aquell moment es trobi a casa seva. Aquesta és una realitat autèntica que està succeint, per exemple, a vint quilòmetres de Lleida capital. És una situació irritant, i hem dit i s'ha repetit que el principal obstacle rau en la pervivència d'una ordre ministerial, exactament la número 27.294, del 31 d'octubre de 1978, que defineix, amb caràcter de perfecta irracionalitat, els criteris d'extraradi i les tarifes d'aplicació.

En la meua moció al Senat —correlativa a la pregunta que vaig presentar al Conseller d'Obres Públiques— demanava al senyor Ministre quines possibilitats hi havia de derogar, encara que només fos parcialment, aquesta ordre ministerial, al meu judici, perfectament nefasta. Estic esperant la resposta amb una gran curiositat. En canvi, vaig rebre oportunament la resposta del Conseller d'Obres Públiques que, en la mesura de les seves competències, em va donar totes les informacions que eren a la seva disposició. Jo crec, doncs, que nosaltres podem expressar la nostra inquietud, podem manifestar els nostres desitjos, podem demanar actuacions, però no oblidem, senyores i senyors Diputats, que aquest problema que a tots ens preocupa i ens angoixa, malauradament, és un problema de competència estatal a través de la Companyia Telefònica; això s'ha dit, això s'ha repetit, malauradament, de moment no hi podem insistir. Doncs, malgrat la nostra total identificació amb l'esperit, amb la substància de la moció, nosaltres creiem que no ens és possible votar-la, de la manera com és redactada, perquè nosaltres creiem honestament —què més voldriem, que fos possible— que no és possible que el Conseller de Política Territorial assumeixi el compromís precís de resoldre aquest problema en un termini de sis mesos. Ho repeteixo: què més voldria jo, què més voldriem nosaltres, el nostre Grup, que el senyor

Conseller pogués assumir aquest compromís, i estic segur que, si ell pogués, també l'assumiria. Per tant, nosaltres ens hem permès introduir-hi una petita modificació, en el sentit que respectem, evidentment, la necessitat ineludible que aquest problema es resolgui, però, per comptes d'introduir el concepte de l'assumpció d'un compromís precís, nosaltres diem que prossegueixin les negociacions en el mateix sentit que ja han estat iniciades. M'he assabentat darrerament que Convergència i Unió ha presentat una esmena pràcticament en el mateix sentit que la nostra, però ha introduït un element de termini que nosaltres no havíem introduït; nosaltres, evidentment, no volem ser més reialistes que el rei, i, si el Grup de Govern —suposo que en acord amb el meu estimat Conseller i amic— ha acceptat un termini perquè aquesta moció, aquest desig, pugui portar-se o permeti portar-se a realització, si és així, nosaltres no veurem cap inconvenient a retirar la nostra esmena i adherir-nos a la presentada per Convergència i Unió. Però voldria que quedés ben clar: la nostra posició és que nosaltres no voldríem que el *Butlletí* del Parlament de Catalunya, en certa manera, es convertís en una mena de registre d'illusos fallides i d'esperances no realitzades.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Robinat.

El Sr. ROBINAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que en aquest debat tinc l'honor de representar, ha comprès perfectament les inquietuds del Diputat senyor Joan Ganyet sobre l'equiparació de les tarifes telefòniques de l'extraradi amb les tarifes telefòniques urbanes. Sóc Diputat de comarques i, a la vegada, aquest problema, el coneix en profunditat; són moltes les vegades que he fet gestions a nivell personal per intentar solucionar, però sense cap èxit, els desorbitats pressupostos que la Companyia Telefònica trameta als possibles usuaris de la instal·lació d'un aparell telefònic al medi rural. La minoria que represento creu que si volem que la gent del camp de Catalunya no emigri a la gran ciutat o a la costa, tenim l'obligació ineludible de vetllar per ells. És evident que els preus dels productes agraris, la seva comercialització, el fet de fomentar el cooperativisme, són instruments imprescindibles per a una adequada política agrària, però no és menys evident que tenim l'obligació de procurar per tots els mitjans que gaudeixin d'un nivell de vida a base d'uns serveis que es puguin equiparar als del medi urbà, i un d'ells és que puguin gaudir d'un servei telefònic com els correspon.

No és lògic que la majoria dels petits pobles disposin solament d'un aparell telefònic per a tots els veïns, i, a la sol·licitud d'un nou abonat, la Companyia Telefònica demana un preu desorbitat; però més greu és quan aquest petit nucli no disposa d'aquest, i pensin el que significa viure en una masia sense aquest mitjà. El Consell Executiu i la coalició que li dona suport, coalició comarcalista, està intentant per tots els mitjans de poder arribar a un equilibri en els preus del servei entre el centre urbà i el nucli rural. I és per aquest motiu que la Minoria Catalana, a través del seu portaveu al Congrés dels Diputats, va fer una interpellació al senyor Ministre de Transports i Comunicacions en aquest sentit. Pensin que tot és conseqüència de

l'ordre ministerial del 13 d'octubre de l'any 78, que regula la petició del telèfon als nuclis rurals i extraradis. L'esmentada ordre ministerial és totalment discriminatòria, ja que el cost d'aquest està en funció de la distància, i, per tant, el cost és més alt com més llunyà estigui el sol·licitant de la xarxa de connexió.

Hem de tenir en compte que es tracta d'una companyia nacionalitzada i que dona un servei públic; no cal dir que té l'obligació, al meu entendre, de donar un tracte d'igualtat a tots els ciutadans. Vull remarcar que l'esmentada interpellació es va fer l'11 de gener de l'any 80, molt abans de les eleccions al Parlament de Catalunya, i, més diré, en data del 28 d'abril de l'any 81.

El Diputat de la Minoria Catalana ha presentat, per a la seva discussió al Ple del Congrés de Diputats, una proposició no de llei relativa a la igualtat de quotes i instal·lacions de telèfons rurals i d'extraradi i dels nuclis urbans. Sabem molt bé, recordem-ho, que no tenim cap competència estatutària en aquest sentit, i també vull recordar l'article 149, apartat 21, de la Constitució.

A pesar d'aquestes dificultats, el Consell Executiu treballa en aquest tema, encara que, faltat de competències, no defuig el problema. Les conseqüències per la manca de telèfon, per culpa d'unes tarifes abusives als nuclis rurals, és una de les causes de despoblació d'aquests.

Va manifestar el senyor Conseller de Política Territorial al Ple del Parlament del 4 de novembre, en resposta a la pregunta formulada pel Diputat senyor Ganyet, els contactes amb la delegació regional de la Companyia Telefònica a Barcelona i, concretament, amb el delegat regional, i sens perjudici de les competències que l'Estatut ens dona de participar en els òrgans de gestió de les empreses estatals, tenint en compte que es tractava d'una Comissió absolutament informal, i de la qual Comissió s'ha procurat treure la màxima informació, informació que en part ha servit per a un estudi de possibilitats per a disminuir el cost d'instal·lació dels telèfons rurals per a l'usuari. Aquest estudi ha estat confeccionat per la Conselleria de Política Territorial. Aquest estudi, del qual jo només vull donar uns breus trets, arriba a unes conclusions —unes de les quals són bàsicament concebudes en relació amb la Companyia Telefònica i el Govern de l'Estat— i a unes solucions concebudes des de la perspectiva de l'usuari, en les quals formen part fonamentalment els ajuntaments dels pobles i tenint en compte que amb aquest sistema es pot posar remei al preu del telèfon rural, perquè sigui igualat a les quotes del nucli urbà.

Per tant, senyores i senyores Diputats, jo demanaria a tots vostès que acceptessin la nostra esmena, que es concreta dient: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat perquè continuï les negociacions ja iniciades, que permetin en un termini màxim de sis mesos resoldre la injusta situació provocada...»

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups parlamentaris no esmenants desitgen intervenir en el debat sobre aquesta moció? (Pausa.)

Té la paraula el senyor Medir, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument per explicar la posició

del nostre Grup sobre la moció subsegüent a la interpellació pel que fa a les tarifes per a instal·lació de telèfons. Per manifestar, evidentment, el nostre acord amb aquesta moció, tant per la justesa d'ella mateixa com per la justesa de la interpellació i de tot el procés que hem anat seguint en aquest Parlament a instàncies d'uns i altres Grups respecte a un dels dèficits sentidament greus que hi ha a la nostra terra, a Catalunya.

Farem aquesta vegada aquest vot afirmatiu amb l'esperança que sigui un pas definitiu, decisiu, en l'arranjament d'aquest problema, certament greu, com ja han expressat altres Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Pensem també que cal votar sí a aquesta moció, o en tot cas, si el Grup Socialista ho acceptés, amb alguna de les esmenes que s'han presentat, per coherència amb la mateixa trajectòria d'aquest Parlament, que ha manifestat repetides vegades el seu interès per anar posant pedra darrera pedra, per anar bastint l'edifici que permeti assolir una Catalunya homogènia territorialment, anar eliminant aquests desequilibris territorials, als quals tantes vegades també s'ha fet referència. Anem a votar sí també per la preocupació que el PSU, el PSU de Catalunya, partit nacional de Catalunya, tenim per tota l'extensió del nostre territori, perquè pensem que, efectivament, a cada àmbit concret de territori es plantegen unes problemàtiques diferents sobre les quals cal actuar amb mesures concretes en cada una d'elles. Aquesta és una mesura concreta que afecta les àrees rurals de Catalunya, tant de les zones que podríem dir econòmicament més endarrerides o deprimides —s'han citat comarques—, com comarques que no tenen aquest qualificatiu, afortunadament, però que també pateixen aquest telèfon o serveis telefònics, i jo podria citar pobles del mateix Baix Empordà que es troben en aquesta difícil situació deguda a les tarifes exagerades sobre instal·lació de nou servei telefònic.

Aquests són, doncs, els tres motius: per coherència amb la justesa de la interpellació i de la moció subsegüent; per la preocupació que el PSU sent, a nivell nacional, per tots els problemes de Catalunya, i per coherència amb la mateixa trajectòria d'aquest Parlament. Per aquests motius nosaltres donarem suport a aquesta moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, té la paraula el Diputat senyor Roselló.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest problema que se'ns planteja avui aquí és un problema que tots els Grups parlamentaris, i no solament els Grups parlamentaris, sinó altres organitzacions, han esmentat múltiples vegades per poder resoldre'l o intentar resoldre'l.

Lògicament, el nostre Grup parlamentari està plenament d'acord que aquest problema s'ha de resoldre al més aviat possible; és un problema molt greu que comporta un desequilibri territorial a les comarques de Catalunya, i nosaltres, a través del nostre Grup, hem instat, i no fa massa temps, prop del Ministre de Transports i Comunicacions que aquest tema és un tema prioritari, que s'ha de resoldre amb la màxima urgència possible.

La discriminació al món rural, lògicament, hi és, a la Telefònica: els costos són molt elevats per a instal·lar...

Però hi ha un altre problema que aquí no s'ha esmentat i que és la inclusió a les pàgines grogues, les cèlebres «páginas amarillas», la qual cosa també comporta una altra discriminació per al món rural, comporta que els pagesos que inclouen la professió «pagès» tenen una disminució dels passos gratuïts a què té dret tota persona que no hi posa la professió.

Lògicament, al pagès tant li fa que posi professió «pagès» com que no ho posi, ja que a través de les pàgines grogues pocs avantatges comporta. Aquest seria un altre problema també a resoldre, a part de les tarifes d'instal·lació. Resoldre vol dir per a nosaltres una total equiparació als telèfons urbans. Creiem que, donat el gran nombre de telèfons que es col·loquen a les ciutats, comparat al nombre de telèfons que fan falta al món rural, un petit increment de les tarifes urbanes equilibraria o podria arribar a una total igualtat amb les tarifes rurals.

És per tot això que nosaltres estem plenament d'acord amb aquesta moció, però també voldríem dir, i recollint en certa manera les paraules del Diputat senyor Torres, que seria molt millor introduir aquestes esmenes, ja sigui la de Convergència o la d'Esquerra Republicana, per no caure en uns acords que no seria massa viable que prenguéssim aquest Parlament.

És per tot això que votarem afirmativament, però molt més contents si s'introdueix alguna d'aquestes dues esmenes presentades.

Res més, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet desitja intervenir?

El Sr. GANYET (*de l'escó estant*): Només per dir que el Grup Socialista admet l'esmena presentada per Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Penso que ha quedat clar amb el debat quin és el text complet de la moció, ja que en la seva defensa ha quedat ben clar el sentit de l'esmena de Convergència i Unió, admesa per l'autor de la moció.

Passem, doncs, a votació, la moció presentada pel senyor Ganyet i amb l'esmena que havia presentat el Grup de Convergència i Unió.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La moció queda aprovada per unanimitat dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre el conveni Generalitat-Caixa d'Estalvis

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació que formulen al Consell Executiu, sobre el conveni Generalitat-Caixa d'Estalvis, els Diputats senyors Joan Comas i Joan Prats, del Grup Socialista.

Per a presentar-la, té la paraula el Diputat senyor Joan Comas.

El Sr. COMAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en assumir la Generalitat certes competències sobre les Caixes d'Estalvis, va prendre el seu Consell Exe-

cutiu una certa responsabilitat per tal de fomentar el finançament, per part d'aquestes Caixes, de programes d'inversió pública. Per això, quan el Consell Executiu ens va anunciar fa uns mesos que havia aconseguit de signar un conveni o acord amb les Caixes d'Estalvis de Catalunya per tal de finançar les corporacions locals, per una xifra global de 3.000 milions de pessetes, el 1980, i, posteriorment, d'uns altres 3.000 milions de pessetes per a l'exercici actual, el meu Grup va estimar aquestes accions del Conseller senyor Trias Fargas com a positives, perquè fomentar, impulsar finançaments, és una acció positiva de Govern, i sumats els dos exercicis, 6.000 milions de pessetes, si bé és una quantitat discreta proporcionalment als recursos de què disposen les Caixes de Catalunya, no per això deixa de ser una quantitat important i no negligible. Però si en la seva concepció global estimem que és una acció positiva que s'hagi aconseguit una font de finançament per a les corporacions locals, entenem que els mecanismes posats en funcionament per a la realització pràctica d'aquests crèdits estan plens de dificultats i de deficiències.

La concepció d'aquests mecanismes ha fet que la concessió de crèdits, en lloc de ser, per part del Consell Executiu, un impuls i un foment d'aquests, al nostre entendre hagi estat més aviat una limitació i una restricció en la concessió de crèdits.

Ja a començaments de novembre de l'any passat vaig fer una pregunta al Conseller Trias Fargas sobre aquesta qüestió, per les deficiències observades en els primers mesos de funcionament del conveni del 80. Ara, passats més mesos i havent-se concedit més crèdits, hem de dir que els mecanismes emprats per la Comissió Mixta Caixes-Generalitat continuen fent dificultosa i restrictiva la concessió d'aquests crèdits. I no voldria entrar avui en casuístiques de massa exemples, però he de dir i he d'insistir que entenem que hi ha, en la concessió d'aquests crèdits, d'una banda, criteris discrecionals, i, d'altra banda, el fet d'immiscir-se en l'autonomia municipal. I creiem que això és important que sigui corregit i per això hem presentat, el Grup Socialista, la interpellació present. És als ajuntaments que correspon fer ús d'un drets que els concedeix la Constitució, de determinar amb autonomia quines inversions destinen als seus propis municipis. I tenim alguns casos evidents, en què aquesta Comissió Mixta s'ha immiscit de forma —al nostre entendre— incorrecta en aquesta autonomia municipal i ha estimat, de forma arbitrària, que les inversions proposades per algun municipi en concret eren inversions no adequades. Creiem que aquesta qualificació de «no adequades» és el municipi que l'ha de fer en els seus plenis, en l'ús del seu joc democràtic dins els plens municipals i de cap manera una Comissió Mixta, perquè en fer-ho així s'entra a involucrar un principi, com he dit abans, d'autonomia municipal i això ens sembla que ja és greu. Aquest principi comporta, principalment, la llibertat d'accés al crèdit dins de les condicions fixades per la legislació vigent per part d'aquestes corporacions locals.

Només diré un parell de casos per il·lustrar aquesta discrecionalitat de la Comissió Mixta, com ha estat la sort que han corregut les sol·licituds de crèdit presentades per les corporacions locals de Tarragona i Valls per a finançar la construcció d'aparcaments públics; aquests finançaments han estat estimats com a «no necessaris» per

aquesta Comissió Mixta i, en conseqüència, fins ara aquests Ajuntaments no disposen dels crèdits adequats. I en presentaré un altre, d'exemple, que és diferent, però que intentarà demostrar que els mecanismes de l'actual conveni Caixes-Generalitat comporten deficiències importants i de vegades arriben a crear situacions una mica risibles. Llegiré una nota que sobre l'Ajuntament de Bigues va sortir a la premsa el dia 4 de juny:

«Bigues i Riells, comarca del Vallès Oriental. El Batlle ha presentat, per a la seva aprovació, en un Ple extraordinari, la concertació d'un préstec d'onze milions de pessetes, acollint-se al conveni Generalitat-Caixas d'Estalvis i a un 13% d'interès, per a l'adquisició d'un autocar i un local social» —immediatament després parlarem dels tipus d'interès que és un altre dels elements conflictius en l'actual conveni, però segueixo amb la nota de premsa. «L'equip que dona suport a l'alcalde volia aprovar la proposta justificant solament els tres milions de pessetes per a comprar un autocar; més tard, aquest grup va ampliar la seva tesi argumentant que els vuit milions restants es podien guardar fins a la creació d'un patronat pro-local social. L'oposició es va exclamar en aquest afer, defensant únicament els tres milions que costaria l'autocar i rebutjant de demanar els restants perquè no veia massa clara la seva destinació. L'alcalde va afegir, per defensar la seva proposta, l'argument següent: es demanen onze milions, perquè només es pot demanar un crèdit d'aquest tipus una vegada l'any i, per tant, si es demanen els tres milions justos de l'autocar ja no podríem demanar cap més préstec fins l'any que ve. L'oposició contestava que existeixen les Caixes d'Estalvis a disposició dels Ajuntaments, que podien concedir-lo sense cap mena d'aval, restant el problema del finançament de l'autocar resolt, i les portes obertes per a demanar un crèdit quan realment convingui.»

Posem aquest exemple perquè volia destacar que, en les actuals circumstàncies, les corporacions locals no saben massa bé les possibilitats reals del conveni Caixes-Generalitat. D'una banda, es pensen que si es demana un crèdit una vegada queda ja exclosa la possibilitat d'aprovar un nou pressupost d'inversions i demanar un nou finançament fins a l'exercici següent, cosa que s'ho pensen però que no hem vist cap text legal que presenti aquesta limitació i, per altra banda, pensant que hi ha aquestes limitacions, poden arribar a demanar finançament per a inversions que no han estat decidides i que no saben tan sols en què s'aplicaran.

Vull dir que les dificultats de funcionament de l'actual conveni vénen de tal com ha estat redactat el conveni, però les incongruències poden ser, no només per part de la Comissió Mixta, sinó també per decisions de certes corporacions locals que, per no conèixer amb profunditat les possibilitats del conveni, arriben a tipus de peticions com aquesta de l'Ajuntament de Bigues i Riells.

Per això creiem del tot necessari reconduir els termes d'aquest conveni Caixes-Generalitat a criteris objectius i transparents.

Aquests criteris objectius i transparents han de ser, sobretot, sobre dos grans camps: primer camp, la qualificació dels crèdits. La Generalitat, el seu Consell Executiu, la Conselleria d'Economia i Finances ens hauria d'explicar amb quins criteris es qualifiquen les sol·licituds de crèdit

per a incloure-les o no en coeficients d'inversió obligatòria. Coeficient d'inversió obligatòria, el tipus d'interès dels quals actualment és del 12%; ignorem, per tant, en l'exemple llegit a la premsa sobre l'Ajuntament de Bigues i Riells, per què pensaven que podien aconseguir un crèdit per a un autocar al 13%, tipus d'interès que no és ni de coeficient d'aplicació obligatòria actualment, ni d'interès preferent en l'actual mercat d'interessos de les Caixes. I haurien de separar de forma objectiva els crèdits per a inversions que tinguin aquesta qualificació de coeficient d'inversió obligatòria amb altres inversions d'interès preferent i amb altres que, sense ser d'interès preferent, són perfectament legítimes perquè una corporació local pugui sol·licitar un crèdit i obtenir-lo i fer la inversió. I el segon camp en el qual creiem que s'han d'introduir modificacions substancials és, precisament, aquest, del tipus d'interès acordat o pactat entre la Generalitat i les Caixes.

Dels crèdits concedits fins ara molt pocs ho han estat al tipus d'interès del 12%, que és el que s'aplica per als de coeficient d'inversió obligatòria, i molts d'altres ho han estat a interessos de mercat al 16%, per sobre dels mínims que les mateixes Caixes han concedit a entitats privades, interès preferent que ha estat del 15,5% i que, per tant, ha encarat els costos d'aquestes operacions. Costos que, altres vegades, quan han estat en operacions projectades en el sistema d'emissió d'obligacions, també s'ha aconsellat de fer-ho a uns tipus de Comissions més cars que els que ha aconsellat, per exemple, el Ministeri d'Economia del Govern central de Madrid; em refereixo, concretament, a una operació d'aquest tipus que s'està concertant amb l'Ajuntament de Lleida, on, a través del conveni Caixes-Generalitat, el tipus de Comissió indicatiu serà del 6%, quan el Ministeri d'Economia estima que per altres ajuntaments de l'Estat es poden fer operacions a la meitat de Comissió, és a dir, a un tipus del 3%.

Bé, aquestes qüestions es produeixen, al nostre entendre —i així ho vam dir el mes de novembre—, perquè no es compleix ni la condició d'objectivar els criteris pels quals es donen els crèdits, ni la condició de transparència. Quan jo vaig dir —el mes de novembre— que havia hagut d'obtenir el conveni de l'any 80 de les Caixes-Generalitat per sistemes més o menys estranys, se'm va dir que el conveni no era, de cap manera, clandestí, però el que sí es confirma és que continua essent un conveni, si no secret, almenys molt reservat, els termes del qual no són coneguts per les entitats, per les corporacions que precisament han d'acudir a demanar aquest crèdit. Vam demanar llavors que aquest conveni es publicués en el *Diari Oficial de la Generalitat* i se'ns va dir que com que no era de dret públic, no s'hi havia de publicar. Vull recordar al Conseller d'Economia i Finances que en el *Diari Oficial de la Generalitat* hi van fins i tot anuncis de companyies privades per a la celebració de les seves assemblees generals i que, per tant, si no és d'obligada publicació, sí que és de molt útil publicació qualsevol conveni i acord que el Consell Executiu faci en un àmbit tan global com és aquest, que incideix sobre totes les corporacions locals de Catalunya i que es pacta amb totes les Caixes que actuen a Catalunya, perquè se'n doni publicitat. Però, a més a més de l'aspecte de publicitat, creiem que després s'han de modificar els termes en els quals ha estat fet aquest conveni. La Generalitat ha de fo-

mentar i ha d'impulsar; mai no ha de ser massa intervencionista ni ha de restringir les possibilitats d'obtenir crèdit per part d'aquestes corporacions locals i, per tant, creiem justificada la intervenció d'aquesta Comissió Mixta quan es puguin obtenir condicions de crèdit més favorables per a les inversions públiques que aquelles generals del mercat financer català.

És per això que jo mateix, i el Diputat del meu Grup parlamentari, senyor Joan Prats, hem introduït aquesta interpellació el text de la qual els estalvio de llegir, perquè figura ja en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 35 del dia 9 d'aquest mes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre als Diputats interpellants, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria avui ser breu i concís perquè em fa l'efecte que tot el que s'ha plantejat aquí ja va ser plantejat l'any passat, i en una sessió —si no ho recordo malament— del 4 de desembre es van donar les explicacions del cas. Per tant, doncs, jo demanaria que es tinguessin per reproduïdes aquí i, a més, jo donaré el que em sembla que són unes explicacions addicionals que em sembla que ho justifiquen, perquè realment, doncs, sobrepassen el tema que va ser debatut en aquell moment.

En primer lloc, hi ha unes al·lusions que no són a la pregunta i que a pesar que jo crec que no han de constituir els debats sobre la base d'una casuística, jo sí que crec que val la pena que precisem una mica.

Quan l'Ajuntament de Valls va demanar el seu préstec, hi havia unes dificultats tècniques i jo vaig fer un comentari personal —no que hagués succeït a la Comissió— que això dels aparcaments a mi em semblava que no era una cosa que tingués una prioritat determinada; però la suspensió de l'operació va ser per motius estrictament financers i tècnics. A més, jo m'he pres la molèstia d'assabentar-me del que havia passat allà i resulta que l'Ajuntament de Valls, en el plenari, només va autoritzar el senyor Alcalde a iniciar gestions per a anar a la construcció d'un pàrking, però no per a tirar endavant la inversió. De manera que és un cas clar en el qual, realment, doncs, qui s'hi ha d'entendre és l'Ajuntament i no la Generalitat.

Per altra banda, haig de dir també que en el cas de Tarragona, se'ns va presentar la sol·licitud —que és en tràmit, que segurament es concedirà—, però va venir el senyor Alcalde a veure'm i em va dir: «vinc, senyor Trias, per dir-li que si vostè no em vol donar el crèdit no cal que s'escarrassi perquè ja el tinc arreglat directament amb les Caixes», i jo li vaig dir que si el tenia arreglat ja directament amb les Caixes que tirés endavant, i res més; si ho té arreglat doncs que ho arregli, i, si no, no em vingui a veure a mi, i si ve a veure'm jo li arreglaré, com és lògic, i li donarem el crèdit perquè té marge tècnic perquè se li doni.

Per altra banda, el tema de Bigues no el coneixia i el que passa és que em fa l'efecte que no ens hem de basar en notes de premsa, sinó que hem de veure el que passa. Del que s'ha llegit aquí, em fa l'efecte que el que hi ha també és un

cas que la gent de Bigues no s'hi entén, l'oposició pensa una cosa, el Govern municipal en pensa un altra i, en definitiva, és una cosa que no està madura per a arribar a la Generalitat. De tota manera, el que sí que puc dir, ja d'entrada, és que com que ha dit el senyor Comas que aquesta publicació que se'ns reclama reiteradament en el *Diari de la Generalitat* i que —si recordeu l'article 26 del Reglament anterior, vigent encara— no és obligatori publicar més que ordres, decrets i disposicions amb força de llei, amb força d'obligar, sí que és cert que tampoc res no ho prohibeix; ja que, si el que no s'ataca és la legitimitat del conveni, sinó que es diu que convé, simplement, donar-hi una publicitat —per altra banda àmpliament reconeguda a la premsa, al Parlament i a tot arreu— en el *Diari Oficial*, no perquè faci falta, perquè el conveni sigui vàlid, sinó perquè és útil que la gent el conegui encara més que el que ja el coneix, no hi ha cap inconvenient, i des d'ara prometo publicar aquest conveni.

Bé, i ara convindria que parléssim una mica de les preguntes concretament, excepte aquest aspecte de la publicació que ja he dit que crec que no és necessari, d'acord amb l'article 26 i d'acord amb la lògica formal legislativa, però que —admès que no és necessari i que el conveni és vàlid sense la seva publicació— no tenim cap inconvenient a publicar-ho, no és cap conveni secret, no hi ha pactes secrets, no hi ha res que no ho pugui saber tothom i la prova és que ho sap tothom, i sobretot els Diputats interpellants no han trobat cap aspecte del text suficientment comprometedor per a utilitzar-lo aquí.

Bé, ara es diu que quins criteris se segueixen per a incloure criteris entre els anomenats de tramitació especial al 12%. En primer lloc, els criteris que utilitzem són els del Decret número 3/1981, de 16 de gener, o sigui, aquelles inversions incloses en el Pla d'Obres i Serveis o en pressupostos especials d'urbanisme, legislació que ens ve de Madrid i que ve establerta d'entrada. Hi ha alguna petita excepció en matèria de portada d'aigües o de prevenció d'incendis, coses de poca quantia però de gran urgència; però el criteri bàsic és aquest del Decret 3/1981.

Per altra banda, s'ha de tenir en compte que la Generalitat és restrictiva en aquesta matèria de donar crèdits o de fer donar crèdits o d'intentar classificar els crèdits perquè puguin optar al 12%. I és restrictiva per uns motius molt clars. En primer lloc, perquè la llei, la posada en marxa de la liberalització del crèdit el mes de gener d'aquest any està reduint el coeficient obligatori d'aquests crèdits a raó del 0,25%, de tal manera que en l'última interpellació estàvem al 16% dels recursos de les Caixes que es podien destinar a aquest 12%, i ara estem al 14,5% i a final d'any estarem al 13%. Vol dir que cada vegada hi ha menys diners d'aquest coeficient obligatori de crèdits de tramitació especial al 12%, i això naturalment vol dir que hem també de redistribuir de nou aquests crèdits preferents. Però, a més, jo haig de dir molt clarament que nosaltres considerem que les Caixes són l'única institució financera important de Catalunya, i que les Caixes han de competir amb els Bancs, amb els Bancs sobretot de fora de Barcelona i de fora de Catalunya, i, per tant, si nosaltres anem obligant les Caixes a invertir els seus diners al 12%, el que fem és impossibilitar-les perquè competeixin amb els Bancs, que tenen llibertat absoluta i que la Generalitat no pot

controlar, de manera que en aquest sentit nosaltres estem disposats a abonar aquest 12% dintre dels límits legals, però no es pot esperar de nosaltres que el donem amb alegria perquè perjudica les nostres Caixes enfront de la Banca de fora de Catalunya.

Per altra banda, haig de dir —i això s'ha d'establir ben clarament— que el tema de declarar la computabilitat d'un crèdit dintre d'aquest coeficient obligatori al 12% no és qüestió de la Comissió Mixta, Caixes-Generalitat. Això és un acte legal, si se'm permet, dintre d'una línia de sobirania de la Generalitat. No té res a veure amb la Comissió Mixta. La Generalitat pot acordar, o no, aquesta computabilitat gràcies als decrets que vam negociar el mes de desembre, ja que abans ho podia fer el Govern de Madrid i ara ho podem fer nosaltres. Però no hem de confondre les coses. La Comissió Mixta no és qui declara si és el 12%. Això ho declara la Generalitat i la Comissió Mixta ho accepta; però els criteris, ja els he dits: els que venien establerts pel Decret esmentat, i, a més, un criteri restrictiu, perquè ens baixa la quantitat que es pot destinar a aquests crèdits i, a més, perquè posa les Caixes en situació difícil de competència davant dels Bancs, perquè tots haureu vist, senyors Diputats, en la premsa que el creixement de les Caixes és, per primera vegada en els últims dotze anys, menor que el creixement dels Bancs.

També se'ns pregunta, i s'ha dit aquí a la tribuna, perquè no s'aplica a les operacions de crèdit el tipus preferent del 15,5%. Bé. Això, convé aclarir-ho amb una mica de detall. En primer lloc, no existeix un tipus preferent del 15,5%. Les Caixes, cada Caixa estableix el seu tipus preferent. Hi ha Caixes que tenen el 15,5, hi ha Caixes que tenen el 15,8 i n'hi ha que tenen el 16,1. Però, a més, a més, aquest tipus preferent s'ha d'assenyalar, d'acord amb la legislació, per a períodes de crèdit no superiors a tres anys. I el que estem fent en aquesta Comissió Mixta són operacions a deu anys. De manera que el preu del crèdit a valor de mercat per a deu anys és entre el 18,5 i el 20%. Per tant, quan diem el 16% a deu anys, ens situem en una situació molt més favorable per als ajuntaments del que se situaria el mercat, perquè, com dic, els crèdits preferents, que són diferents, i nosaltres hem triat una mitjana, són diferents, són diferents però tots per a menys de tres anys, i els que donem són tots fins a deu anys, i gairebé fins i tot algun per sobre. Per tant, doncs, fem una operació que és clarament favorable als ajuntaments, i, a més, no hi havia cap motiu per a dir que el crèdit preferent és al 15,5 quan són diferents els crèdits preferents segons l'entitat.

Després també s'acusa, en la pregunta quarta, la Conselleria de posar dificultats en el funcionament del mercat financer i, en termes generals, del mercat de diner i del preu del diner i que la nostra intervenció no és prou respectuosa amb les normes del mercat. Aquí convé fer algunes observacions també, començant per la gènesi del conveni.

Els ajuntaments anaven al Banc de Crèdit Local, i quan a Madrid van descobrir aquella forma que se'n deia la «liquidació dels crèdits», que consistia en una consolidació dels crèdits mitjançant préstecs a llarg termini del Banc de Crèdit Local, va resultar que, els deutes de l'ajuntament, no els va pagar l'Estat. L'Estat, simplement, va dir al Banc de Crèdit Local que procurés consolidar aquests deutes. Resultat: el Banc de Crèdit Local s'ha quedat sense diners

per a deixar als ajuntaments. I llavors els ajuntaments van intentar dubtosament, sense saber gaire què fer, aproximacions a les Caixes. Les Caixes no tenien experiència tècnica d'aquest tipus d'operacions, i durant dos anys, durant dos anys, des de l'any 79 fins que vam intervenir nosaltres, s'han presentat no gaires sol·licituds, però sí algunes, i no en va prosperar cap, perquè ningú no sabia com posar-s'hi. I això és el fet i això és la realitat. El Banc de Crèdit Local, que era el tècnic, l'entès, abandonava el camp, i les Caixes tenien ganes d'ajudar, els ajuntaments no sabien gaire on anar però pensaven en les Caixes, però entre els uns i els altres no materialitzaven cap operació, perquè no se sabia com fer-ho. I aleshores va entrar la Generalitat, que va muntar una estructura tècnica suficient perquè tot això tirés endavant. I ara no els les esmentaré —si fa falta també els les esmentaré—, ara tenim cent setanta-sis, em penso, operacions de crèdit concedides. Hi va haver uns retards, certament, al començament, com ha dit molt bé el senyor Comas, però que es van arreglar quan l'assumpte va entrar en rodatge, i ara es concedeixen amb un ritme suficient. Abans, el terme mitjà entre que es demanava un crèdit al Banc de Crèdit Local i es concedia era d'un mínim de sis mesos, fins al màxim de dos anys, i a més s'havia de fer després la tramitació legal com ara. En canvi, nosaltres ara estem en una mitjana d'entre quinze dies i un mes, sempre que l'ajuntament presenta la seva documentació.

Haig de dir que el Banc de Crèdit Local va intentar la gran jugada. És a dir, el Banc de Crèdit Local va intentar que les Caixes li donessin els diners a ell, i ell, des de Madrid, ja s'entendria amb els ajuntaments de Catalunya. A nosaltres ens va semblar que, aquesta filigrana, la podríem arreglar millor nosaltres dient que nosaltres faríem això mateix amb les Caixes de Catalunya, a favor dels ajuntaments de Catalunya, tramitant-ho a Catalunya, anant a firmar els crèdits als ajuntaments en comptes de fer-los anar a Madrid dues i tres i quatre vegades, sinó que ara ni tan sols vénen a Barcelona, que jo vaig a Girona, que jo vaig on convingui, a Cerdanyola, etc., a firmar, i em penso que hi hem guanyat tots.

Per altra banda, es parla molt del mercat, però jo voldria dir una cosa: els Bancs poden i desitgen treballar amb els ajuntaments. Hi ha llibertat de fer-ho. Per què els ajuntaments no han anat ni una sola vegada a aprofitar aquests avantatges del mercat? Per què, si la Generalitat entorpeix el mercat, no van a l'aspecte bancari, que és, doncs, molt més gran i molt més ampli que el de les Caixes i està en plena llibertat de mercat? No hi ha ni una sola operació dels ajuntaments feta amb la Banca.

Jo solament faig notar aquestes coses perquè, realment, convé que es digui que, el mercat, de vegades se l'ha d'ajudar. Jo realment m'entendreixo de veure com dos socialistes drets i fets com el senyor Comas i el senyor Prats es preocupen amb aquesta acurada sol·licitud de la bona marxa del mercat. Jo, un liberal de tota la vida, no ho sabria fer millor. Però insisteixo que hi ha vegades que, el mercat, se l'ha de conèixer i se l'ha de tractar amb una certa subtilitat perquè operi, i això és el que està fent la Generalitat, crec jo que a satisfacció de tothom, incloent-hi els ajuntaments de tota mena, socialistes abans que ningú.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Comas té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. COMAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment, en presentar aquesta interpellació, els Diputats fets i drets senyors Comas i Prats no volíem fer pas simplement un debat personal amb el senyor Trias Fargas. Sí que voldríem, malgrat tot, subratllar el seu caràcter d'home liberal per demanar-li que precisament, aplicant aquí la seva ideologia liberal, i dit des del camp socialista, apliqui la llibertat en aquest conveni en tots els casos que creiem que és de justícia, que és un dret reconegut per la Constitució, i que s'ha d'aplicar també a les corporacions locals. I per això, precisament, hem intervingut, i vaig intervenir el mes de novembre, perquè encara se'n fa més estrany que per part d'un Conseller d'ideologia liberal se sigui tan intervencionista quan es tracta de les corporacions locals. Avui crec que hem fet bé tant el senyor Conseller com nosaltres mateixos d'haver-hi volgut obviar, però, en l'ambient, en la meua intervenció del mes de novembre sortia que això era una picabaralla, perquè el Grup Socialista té responsabilitats en un percentatge important d'ajuntaments i el Grup de Convergència en té en uns altres ajuntaments, etcètera. Jo voldria despolititzar el color dels alcaldes dels ajuntaments de Catalunya. Que siguin socialistes, siguin de Convergència, siguin de dreta o d'esquerra, o de qualsevol grup polític amb representació municipal, aquest no és el problema. Ni volia dir avui, quan he tret els exemples de Valls i de Tarragona, que es fessin discriminacions, perquè es dona la casualitat que els ajuntaments de Valls o de Tarragona tenen alcalde socialista. Jo crec que això s'ha de despolititzar del color polític de l'alcalde i hem d'anar a trobar una manera de fer més eficaç aquest conveni, que, en començar la nostra intervenció —la meua intervenció, en nom meu i del Diputat senyor Prats—, he dit que trobava positiu en la seva concepció global però que s'espallava, que es malmetia en la seva aplicació concreta. I és això el que nosaltres vam intentar, tant en la pregunta que vam fer el novembre com en la interpellació que fem ara, de corregir, perquè creiem que les corporacions locals necessiten molt l'ajuda del Consell Executiu, l'ajuda de les Caixes i l'ajuda dels Bancs per a poder tirar endavant les seves finances, que són insuficients perquè el percentatge de participació en els impostos generals de l'Estat són molt petits, molt inferiors a la mitjana europea, i que, per tant, la via de finançament és del tot necessària, i en això crec que coincidim.

I llavors, quan venim a discussions del tipus d'interès, jo no he dit mai que totes les sol·licituds d'inversió haguessin de ser dintre de les de coeficient obligatori. Només he demanat per quins criteris es qualificava una inversió de coeficient obligatori i amb quin criteri es deixava de fer-ho així. L'Honorable Conseller m'ha contestat que aplicava estrictament la legislació vigent, i m'ha contestat que aplicava els decrets amb els quals la Generalitat pot intervenir amb tutela financera quant a les Caixes. Jo només haig de dir que per a la negociació d'aquests decrets ha estat una llàstima que el percentatge per als quals la Generalitat pot incidir en el coeficient d'obligació d'inversió obligatòria sigui més petit, segurament, del que hauria pogut ser si aquella negociació en aquells decrets hagués anat d'una altra manera.

Però també haig de dir, davant les explicacions que ha donat l'Honorable Conseller, que la del Banc de Crèdit Local continua essent, evidentment, teòricament, una via d'accés al crèdit dels ajuntaments. És veritat que en la pràctica la resposta és que aquest Banc no té diners. Del que jo tenia una versió diferent, però no tinc, evidentment, el grau d'informació que té l'Honorable Conseller, és sobre si era el Banc de Crèdit Local qui volia agafar els diners de les Caixes catalanes per repartir-los des de Madrid, o si va ser una gran Caixa catalana qui va trobar que era més còmode que se n'encarregués el Banc de Crèdit Local per tal d'evitar a quins ajuntaments es donaven crèdits i a quins no. En aquest aspecte, és positiu que això no hagi estat així, i que sigui el Consell Executiu de la Generalitat, a la Conselleria d'Economia i Finances, qui pugui controlar aquesta concessió de crèdits des de Barcelona, que, evidentment, és molt més fàcil que no pas fer-ho des de Madrid.

Però, a pesar de tot, jo crec que hi ha d'haver els controls necessaris, però no un abús de control i d'intervenció. I, si totes les entitats públiques i privades poden tenir accés lliure al camp de fons de crèdit, els ajuntaments també l'han de tenir, quant als tipus d'interès que considero que són lliures de mercat. I si van menys als Bancs que a les Caixes... Jo crec que han anat també als Bancs i que han tingut respostes negatives i que, en canvi, a les Caixes, gràcies a aquest conveni, la resposta ha estat més positiva. Però els Bancs, com sap molt bé l'Honorable senyor Conseller, difícilment fan operacions de crèdit a deu anys i fan sempre operacions a curt termini per a dotze, divuit o trenta-sis mesos, tipus d'operacions que no solen fer mai les corporacions locals; per tant, és evident que han d'anar a buscar els diners on es poden trobar amb les condicions de retorn que puguin ésser acceptables per una corporació local i, per això, s'ha anat a les Caixes.

Però, jo, el que no voldria és que el senyor Conseller només doni llibertat a les corporacions locals per a anar a buscar crèdit als Bancs, sense intervenció de la Generalitat. A les Caixes, institucions de crèdit respectables, molt de Catalunya i molt nostres, també hi han de poder anar les corporacions locals a demanar lliurement aquests crèdits quan siguin per a inversions d'interès general però que no tinguin qualificació de coeficient obligatori, segurament sense necessitar cap aprovació especial de cap Comissió Mixta. Per això, anuncio des d'ara que el nostre Grup presentarà una moció subsegüent a aquesta interpel·lació demanant que s'introdueixin algunes modificacions a l'actual conveni Generalitat-Caixas, que contempli criteris de transparència, d'objectivitat i de llibertat i que respecti el que preveu la Constitució per a l'autonomia municipal.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, jo crec que, efectivament, no hem de polititzar el tema, hem de moure'ns dins d'uns criteris d'objectivitat; jo crec que l'autonomia dels ajuntaments s'ha de respectar i que aquest conveni la respecta perquè els drets dels ajuntaments —que són els de demanar crèdits,

no els d'obtenir-los— estan absolutament conservats a través de la Comissió, fora de la Comissió, a la Banca i a les Caixes, com demostrarem tot seguit. Però també hem de dir que l'autonomia de les Caixes s'ha de respectar igualment; les Caixes no han d'estar a l'atzar d'uns interessats que volen diners perquè a Catalunya hi ha molta gent; per tant, convé que les Caixes tinguin autonomia i que no es vegin coaccionades per part interessada, en el sentit interessat, dic, de ser candidats a obtenir diners.

Jo els volia fer algunes explicacions aquí: a través del conveni Generalitat-Caixas s'han fet, fins al dia d'avui, cent vuitanta-quatre operacions, s'han aprovat cent vuitanta-quatre operacions, per sis mil cent setze milions de pessetes; de manera que el que s'havia convingut s'ha esgotat dintre del termini; no hi ha hagut retard; hi havia sis mil milions, n'hem atorgat sis mil cent setze dintre del termini. En segon lloc, a través de la Federació de Caixes Catalanes, els ajuntaments han obtingut sis mil nou-cents noranta-vuit milions de pessetes en el mateix període. Ara que, de moment, també tenen accés fora de la Comissió a les Caixes directament.

D'altra banda, doncs, diguem que, entre Caixes directament i Comissió Generalitat-Caixas, han obtingut els ajuntaments tretze mil cent quinze milions. D'altra banda hem hagut d'ajudar el Banc de Crèdit Local per allò de la liquidació dels deutes, que és la consolidació, perquè a Madrid les coses funcionen així: et prometen una liquidació de deute, després et diuen que on volien dir liquidació diuen consolidació i, quan t'has assabentat que és consolidació i no liquidació, et diuen que ara tampoc no tenen els calés i que els posis tu, i això és el que ha passat, i les Caixes han hagut de donar els diners a Madrid. Total: divuit mil cent vint-i-quatre milions de pessetes.

El creixement de les Caixes aquest darrer any, que està en baixa enfront dels Bancs, tal com he dit abans, ha estat de cent tres mil milions de pessetes. Si n'hem deixat divuit mil cent trenta-quatre sobre cent tres mil és gairebé exactament el divuit per cent del creixement de les Caixes. Resultat: que si tenim en compte que, a més d'ajuntaments, en aquest país hi ha empreses privades, hi ha famílies, hi ha una sèrie de persones que tenen dret també als diners de les Caixes, em fa l'efecte que un vint per cent per a ajuntaments és una cosa raonable; potser és el vint-i-cinc, potser és el dinou, tant és, crec que és una cosa raonable. D'altra banda, el que jo sí que haig de dir és que, en tant que lliberal, veurem amb molt d'afecte i molt d'interès la proposició que ens facin els senyors del Grup Socialista perquè, si hi ha alguna cosa que pugui millorar la tècnica d'operació sense perjudicar els principis polítics que ens inspiren, l'acceptarem amb molt de gust.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, se suspèn la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

(La sessió se suspèn a tres quarts i quatre minuts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts i dos minuts de cinc de la tarda.)

**Interpellació al Consell Executiu
sobre les activitats
terroristes a Catalunya**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El punt següent de l'ordre del dia es la Interpellació al Consell Executiu sobre les activitats terroristes a Catalunya, formulada pel Diputat senyor Joaquim Jou, del Grup Socialista. Per a presentar la seva interpellació té la paraula el senyor Jou.

El Sr. JOU: Senyor President, senyors Consellers, senyores i senyors Diputats, perdonin tots vostès si de principi em permeto una petita llicència a manera d'introducció, però és el cas que quan des d'aquesta tribuna els oradors inicien o enceten els seus discursos, les seves intervencions amb aquella frase tan sentida, amb aquell ja clàssic «seré breu», o amb aquella altra variant que diu «molt breument, senyor President», jo recordo sempre una recomanació que anys enrera ens feia un vell socialista, Rodolfo Llopis, quan reprenia els que així s'expressaven amb l'advertència següent: «No hay que decir será breve» —deia en Llopis—, «sólo hay que serlo». Jo faré honor avui a aquell gran company, a aquest recordat amic que és Rodolfo Llopis.

Bé, doncs, aquesta interpellació reproduïx, com vostès ja saben, el text d'una moció aprovada per aquesta Cambra el dia 8 d'abril passat. Aquella moció, aquella resolució que deia: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que, a través de la Junta de Seguretat, reclami que es prenguin les mesures necessàries per a evitar l'acció violenta d'elements o bandes organitzades de l'extrema dreta o de qualsevol signe o tendència política, que si persistís crearia una greu situació d'efecte desestabilitzador per a la democràcia. El Parlament considera indispensable mantenir a Catalunya el clima de tolerància i convivència ciutadana que hi impera.»

Senyores i senyors Diputats, és evident que aquella resolució aprovada no podia impedir els actes terroristes del dia 4 de maig, en el qual van perdre la vida dos membres de la Guàrdia Civil, com no podia impedir l'agressió, afortunadament menys greu, al professor Federico Jiménez Losantos, com no podia impedir tampoc els rocambolescs fets del Banc Central a la plaça de Catalunya; i he titllat, he adjectivat de rocambolescs aquells fets per no titllar-los, per no adjectivar-los d'una d'altra manera potser més adient. I no podia impedir res de tot això perquè una cosa són les intencions, per bones que siguin, i altra cosa ben diferent és de poder perfilar, de poder emprendre aquelles accions, aquelles previsions que caldria portar a terme: les mesures necessàries de què parlava la moció aprovada.

Aquest Diputat té prou candidesa per a creure que les mocions, les resolucions aprovades no són paper mullat. En tot cas, no han de ser paper mullat, o, millor dit, no haurien de ser paper mullat. És veritat que hem de felicitar-nos tots perquè la Setmana de les Forces Armades i l'estada de la família reial a la capital de Catalunya assolissin uns resultats prou joiosos, però això no és suficient, ja que tenim un futur molt preocupant. El seguit de complots militars de què ens assabentem de dia en dia ho posa en un primer pla d'actualitat. Els dos partits que donen ple suport al Consell Executiu, l'endemà de l'atemptat

que costà la vida a dos membres de la Guàrdia Civil, van fer una crida al poble de què citaré només un paràgraf. Diu: «En aquests moments» —deia Convergència i Unió— «és necessari més que mai una ferma i decidida voluntat de tothom a aïllar tot el que posi en perill la democràcia i la convivència ciutadana.» Això està molt bé, senyors meus, però ara, som-hi, anem per feina, com diuen vostès. És cert que ni aquesta Cambra ni el Consell Executiu no tenen facultats o atribucions per a resoldre qüestions d'ordre públic, però també és cert que la Junta de Seguretat sí que com a mínim alguna cosa hi té a dir, i la Junta de Seguretat és presidida pel Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, Diputat també d'aquest Parlament.

En dies passats un ciutadà em preguntava què faria la Generalitat si un dia els senyors de Fuerza Nueva, per exemple, ens muntessin una parada militar a la plaça de Catalunya, o ens ocupessin aquest Parlament, o ocupessin el Palau de la Generalitat de la plaça de Sant Jaume, si no més confiàrem en les forces d'ordre públic, o com a Generalitat de Catalunya, com a catalans també tindriem alguna cosa a dir. Això em preguntava aquell ciutadà. Ja conec la resposta, no cal que me la digui, senyor Conseller; la sé sobrerament, se la pot estalviar, no es preocupin per això. Aquesta interrogació, malgrat tot, no pretén sinó conèixer, si es pot conèixer, és clar, quines són aquelles mesures emprades per a evitar l'acció violenta d'elements o bandes organitzades de l'extrema dreta, etc., que deia la moció aprovada. Moció que, com he dit abans, no hauria de ser paper mullat. Mesures que la Junta de Seguretat ha de conèixer, però de què aquesta Cambra no té ni idea. I no cal dir que esperem que aquestes mesures —si existeixen— siguin satisfactòries per a tothom, és a dir, per a tothom menys per als terroristes, com és natural. Perquè cal que a qui correspongui no es limiti a fer declaracions condemnatòries verbals, declaracions condemnatòries que no són més que planys, planys més o menys enèrgics, però, en definitiva, no són res més que planys, i, com tots els planys, d'una molt dubtosa o nul·la eficàcia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre la interpellació té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Joaquim Jou, que acaba de fer la interpellació al Consell Executiu sobre les activitats terroristes a Catalunya, ens demana concretament, en el text de la seva interpellació, quines mesures ha adoptat el Consell Executiu, o pensa que sigui possible adoptar, per a afavorir la prevenció contra el terrorisme al territori de Catalunya, així com la lluita contra tota mena de violència.

El mateix Diputat interpellant, en la motivació de la seva interpellació, ja fa notar —cosa que li agraeixo— que resulten evidents les limitacions estatutàries del Govern de la Generalitat en matèria d'ordre públic. Però ell pensa que —no sembla impossible, altrament— puguin trobar-se formes de col·laboració amb el Govern de l'Estat i mitjans d'influència sobre els ciutadans per tal d'obtenir uns resultats més efectius en la lluita contra la violència. Bé, jo penso que tampoc no resulta impossible, però en tot cas, en aquesta línia en la qual el mateix Diputat, senyor Jou,

apunta és aquella en la qual el Consell Executiu s'ha mogut perquè és justament l'única línia en la qual sobre aquest tema es pot moure. Com vostès saben, el Consell Executiu no pot adoptar, per molt que li pesi, per molt que pesi al Conseller que els parla, altres mesures en el camí de la prevenció contra el terrorisme, en el territori de Catalunya, que no siguin les de la col·laboració amb el Govern de l'Estat i la influència sobre els ciutadans, tal com se'ns demana justament en la motivació de la interpellació. I ho ha anat fent, ho ha anat fent, em sembla, amb la contundència necessària, tot i que els resultats no siguin, segurament, prou evidents al Diputat interpellant.

Es cert, no cal dir-ho, que el dia 4 de maig hi va haver un atemptat amb víctimes, dos membres de la Guàrdia Civil. Evidentment, és cert que hi va haver un atemptat al senyor Jiménez Losantos. És cert que hi ha hagut aquell cèlebre segrest dels clients i dels treballadors del Banc Central. Bé, amb tot, jo he de dir que no crec que ni una cosa ni l'altra no s'hagin produït perquè les autoritats responsables de l'ordre públic no hagin estat amatents als nostres requeriments i no hagin previngut en la mesura en què aquest tipus de prevencions es poden fer les alteracions possibles d'ordre públic pels terroristes.

Aquest és un tema certament molt difícil de prevenir i molt difícil d'eliminar. Sortosament, no obstant, cal admetre —i crec que és de justícia fer-ho— que les accions terroristes, afortunadament, ho repeteixo, en el territori de Catalunya —i no per això ens hem d'acontentar, perquè jo mateix he començat reconeixent l'existència, des del 8 d'abril, data de la sessió en la qual s'aprojava la moció que hem intentat complir fins ara, se n'han produït alguns—, no han tingut ni la freqüència ni la virulència que en altres zones de l'Estat espanyol.

Bé, això no obstant, jo he de dir que des del Consell Executiu s'ha fet tot allò que ha estat a la nostra mà, tot allò que justament ens recomana el mateix Diputat interpellant que fem i que, en tot cas, sembla que no és impossible de fer —i no ho és, evidentment—, que és trobar formes de col·laboració amb el Govern de l'Estat, denunciant els fets, intentant forçar la vigilància de les forces d'ordre públic situades en el territori de Catalunya, intentant fer possible que aquestes forces d'ordre públic siguin, si cal, més amatents en la seva actuació en la prevenció de les activitats terroristes i denunciant aquests fets quan tenim la sospita que no es compleix, o quan pensem que pot no complir-se amb el rigor que nosaltres exigiríem, aquesta actuació que demanem. I això, en principi, és tot el que podem fer, ho hem anat fent, ho continuarem fent. Si el cas ho exigís, no cal dir que demanarem amb més insistència i d'una forma més oberta la col·laboració dels ciutadans per tal d'obtenir uns resultats més efectius, tal com se'ns apunta, però hem d'advertir també que les activitats terroristes, moltes vegades, en lloc d'acabar frenades per actuacions com la que se'ns proposa, d'influir sobre els ciutadans per tal d'obtenir uns resultats més efectius, la seva influència, segons com es duu a terme, moltes vegades contribueix justament a donar més publicitat, a donar més protagonisme, a refermar les accions de caràcter terrorista.

Tingui's present que els terroristes busquen amb les seves accions una audiència pública que pugui fer possible

una propagació de les seves idees, idees que, evidentment, cap demòcrata no pot compartir. Segons quina audiència es doni a aquestes actuacions, segons quines crides es facin a l'opinió pública, segons el tractament informatiu que s'hi doni, sobretot si aquest tractament informatiu és avalat per institucions de govern, es pot justament, intentant aconseguir l'efecte contrari, fer que les accions terroristes tinguin una divulgació que arribi molt més enllà del que hauria pogut arribar si hi hagués hagut una actitud prudent, una actitud més modesta, una actitud més silenciosa. Això no vol dir que haguem de silenciar els fets terroristes, vull dir simplement que hem d'actuar, i crec que ho estem fent, amb tot el seny, amb tota la prudència necessària per tal d'evitar obtenir efectes de sentit contrari.

Resumint, i per respondre molt concretament, doncs, a les paraules del senyor Jou, nosaltres continuarem interessant, amb tota la nostra energia, com ho hem fet fins ara, les autoritats de l'Estat responsables de l'ordre públic a Catalunya, per tal que, amb totes les forces al seu abast i amb totes les seves possibilitats d'actuació, duguin a terme les accions necessàries per tal d'afavorir la prevenció del terrorisme al territori de Catalunya. I si creguéssim, en un moment determinat, que el Consell Executiu s'ha d'adreçar a les forces polítiques i al poble de Catalunya per tal d'aconseguir uns resultats més efectius en el camí d'aquesta prevenció, ho faria, naturalment, amb tota la responsabilitat, però mesurant molt bé que els efectes no fossin contraris als que ens havíem proposat.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Jou desitja exercir el dret a rèplica?

El Sr. JOU (*de l'escó estant*): Unes paraules només des de l'escó, si m'ho permet.

Potser podria qualificar-se de certament positiva la intervenció del senyor Conseller. Només voldria fer-li avinent, però, la desitjable conveniència d'un compromís formal de presència del senyor Conseller, presència periòdica, no massa de tard en tard, a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, per tal d'informar-la respecte als progressos —en el sentit de la meua intervenció anterior— que puguin anar-se assolint. Si és així, m'evitaré de presentar una moció en aquest sentit, per la qual cosa demanaria que les paraules del senyor Conseller fossin en el sentit de si acceptava la presència periòdica, no massa de tard en tard, davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, per dir al senyor Jou que no tinc cap inconvenient —al contrari, me'n sentiré molt honorat— de comparèixer tantes vegades com sigui necessari davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament per tal d'informar de les activitats del nostre Departament i dels progressos que es puguin anar realitzant en el tema del qual he estat objecte d'interpellació.

**Interpellació a l'H. Sr. Conseller
d'Indústria i Energia sobre
l'empresa Hispano Olivetti, SA**

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, la interpellació formulada a l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia sobre l'empresa Hispano Olivetti, Societat Anònima, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El senyor Lucchetti té la paraula, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest és un problema important que ja ha vingut diverses vegades a aquesta Cambra; per tant, jo m'estalviaré de descidir, perquè crec que ja ha estat aquí explicat suficientment per altres Diputats i per membres del Consell Executiu de la Generalitat.

Sí recordar el que per a nosaltres és una qüestió important, i és que, de vegades, parlem de la reconstrucció nacional de Catalunya d'una manera una mica idíl·lica, com si parléssim d'un país que cal fer entre tots, sense recordar que aquest entre tots implica unes dificultats, una penetració de capital estranger aquí, a Catalunya, unes dificultats laborals i la desaparició constant de llocs de treball, aquí, a Catalunya. En aquests darrers dotze mesos s'han perdut, amb estadístiques facilitades per la Conselleria de Treball, quaranta-cinc mil llocs de treball.

Nosaltres creiem que reconstruir Catalunya, la reconstrucció nacional de Catalunya, passa per les institucions, passa per la cultura, passa per la llengua, però passa també per salvar tot aquest patrimoni col·lectiu que són els llocs de treball i que són el que configura avui aquesta Catalunya industrial que nosaltres hem heretat i que volem que continuï.

Hi ha hagut aquí, des d'aquests micròfons, respostes dels Consellers de Treball i d'Indústria que han resolt algunes de les qüestions que nosaltres plantejàvem en aquesta interpellació. Nosaltres som conscients de les limitacions que té el Consell Executiu de la Generalitat per a abordar aquest problema, i sabem que la solució de fons, la solució real a aquest problema, no pot venir tant de les paraules que ens pugui donar l'Honorable Conseller d'Indústria ara com de la posició, al nostre entendre, inqualificable, incorrecta —inqualificable i incorrecta des del nostre punt de vista, totalment qualificable i totalment correcta des del punt de vista de la posició de les empreses multinacionals—, que ha pres la direcció de l'Olivetti italiana; d'aquí sí que podria venir una solució a aquest problema. Aquest és un tema del qual ja s'ha parlat aquí, sobre el qual hi ha converses per part de les centrals sindicals, per part del mateix Consell Executiu, amb l'empresa italiana, però nosaltres sabem que hi ha una posició molt tancada per part de la direcció de l'empresa Olivetti, i el segon centre de decisió que podria ajudar a resoldre aquest problema és el Govern central, aquí, a Espanya; nosaltres no ens fem il·lusions, hi insisteixo, de la capacitat de decisió que puguem tenir des d'aquí, però sí que pensem que el Govern central, el Ministeri d'Indústria, el Ministeri de Treball, la Direcció General, en concret, d'Electrònica i d'Informàtica, amb la qual ja s'ha tingut contacte, té la clau per a resoldre aquest problema.

Nosaltres creiem que aquest és un tema relacionat amb la qüestió de la reconversió industrial, i ens preocupa que des d'aquí, Catalunya, no tinguem en els plans de reconversió industrial la incidència institucional, la incidència social que caldria tenir-hi. Jo voldria només recordar —i això suposo que sortirà en el debat que tindrem demà— que en una resolució aprovada en aquest Parlament es deia que la reconversió industrial aquí, a Catalunya, s'havia de fer amb un principi que era el manteniment dels llocs de treball; pensem que el manteniment dels llocs de treball passa per veure què fem amb empreses com Olivetti, com SEAT, etc., i, per tant, aquest és un dels temes que a nosaltres ens preocupava i que ens ha portat a presentar aquesta interpellació. De les qüestions que nosaltres plantejàvem, pensem que el que sí que mereixeria una explicació del Conseller d'Indústria i Energia és especialment en quin estat es troba l'anomenat Plan Informático Nacional, que, des de ja fa temps, s'està elaborant per part del Govern de l'Estat, i, sobretot, quina capacitat d'incidència hi podem tenir nosaltres des de Catalunya, perquè pensem que és a partir d'aquest Pla d'Informàtica a nivell de l'Estat com es poden començar a resoldre alguns dels problemes dels mil sis-cents llocs de treball que es poden perdre en aquest moment a l'Hispano Olivetti, sobretot perquè en aquest moment s'estan donant fortes importacions de material d'informàtica aquí, al país, i pensem que una racionalització del sector, aquí, podria fer que aquestes importacions fossin substituïdes per productes facturats aquí, i, per tant, mantenint el volum d'ocupació aquí, especialment en una empresa com Hispano Olivetti.

Hi havia una altra qüestió també que volíem destacar, que era si hi ha algun pla, tant a nivell de l'Estat, però sobretot a nivell de l'Administració pública catalana, d'adquisició de material d'informàtica, perquè pensem que aquest pla hauria d'anar dirigit prioritàriament a l'adquisició de productes que siguin fabricats aquí, amb totes les dificultats que això suposa, perquè hi ha encara una manca de fabricació d'aquests productes aquí, però caldria enfocar aquests plans d'adquisició de material d'informàtica per a potenciar precisament els productes fabricats que incorporin força de treball nacional.

En la nostra interpellació hi havia altres qüestions, com és ara aquesta demanda de pressió al Govern central en el sentit de limitar les importacions de material informàtic, la col·laboració que la Conselleria podria prestar, i que creiem que en aquest moment està prestant, per a l'elaboració d'aquest pla de reconversió de la producció, i que tingui en compte una sèrie de qüestions, com els productes a fabricar, l'adaptació de les instal·lacions, el manteniment de l'ocupació i les mesures a prendre durant el període en què durarà la reconversió, etc.

Nosaltres, amb aquesta interpellació, no plantejem, no voldria que semblés que plantejem un proteccionisme que ignori els condicionaments de la nova divisió internacional del treball, que el capitalisme vol imposar com a sortida de la seva crisi econòmica estructural, però sí que creiem que cal trobar, amb urgència, una estratègia a Espanya, i també aquí, a Catalunya, que, a partir d'un control de les inversions, de la tecnologia d'empreses multinacionals, protegeixi els llocs de treball que la lògica del capital prefe-

reix traslladar a Hong Kong, a Corea, a Taiwan, etc. Cal que no ens acontentem a ser allò que va dir un Ministre d'altres èpoques —no recordo quin dels López era, famosos— que va dir que érem el més desenvolupat dels països subdesenvolupats, o el més subdesenvolupat dels països desenvolupats. Crec que hem de sortir d'aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia per a la resposta a la interpellació del senyor Lucchetti.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, diré, d'entrada, que el tema dels problemes que puguin patir determinades empreses i tot el que faci referència a la possibilitat de pèrdua de llocs de treball o de creació de llocs de treball és quelcom suficientment important i delicat perquè estigui condicionat a les accions que fem tots, que fem l'Executiu, que fem les patronals, que fem les central sindicals, al llarg de les nostres activitats, i també que és quelcom que, d'alguna manera, està relacionat amb les intervencions, amb les preguntes i amb les respostes que, en si mateixes, pel fet de ser formulades i contestades, es facin. És a dir, pot haver-hi preguntes i pot haver-hi respostes que en si mateixes comportin, en si mateixes, abans de començar a actuar, una pèrdua de llocs de treball o una creació de llocs de treball.

Crec —ho haig de dir— que la forma com ha estat elaborada aquesta interpellació no porta a la pèrdua de llocs de treball, crec que porta a la creació de llocs de treball; crec que realment ha tocat, bàsicament, els punts que són positius —que no n'hi ha massa—, els punts que són positius de cara a la creació de llocs de treball en empreses de xarxa electrònica o en empreses que estan fent el trasllat de xarxa mecànica a xarxa electrònica.

Vull dir amb això que celebro que s'hagi parlat, encara que hi hagi uns problemes als quals ara faré esment, del Pla Informàtic Nacional, que s'hagi parlat, en definitiva, de l'únic tipus d'activitat, dels únics tipus d'accions que poden portar, si no immediatament, sí a mitjà termini i eventualment a curt termini, que es reposin els llocs de treball que permanentment s'estan perdent. I, en aquest sentit, em permeto fer la incidència que caldrà començar a separar —en el que fa referència a les estadístiques de l'atur— per llocs; és a dir, els acomiadaments, les pèrdues de llocs de treball i la creació de llocs de treball, i potser així ens adonarem que el que cal és esbrinar amb un tipus de tecnologia, amb un tipus d'acció com el Pla Informàtic Nacional, que, a la llarga, si no immediatament, portarà a la creació de llocs de treball.

Certament —i també a això ha fet referència l'interpellant—, el Consell Executiu —i passo a contestar la primera pregunta de les formulades, la primera part de la interpellació, perdó— nosaltres..., no solament nosaltres, sinó que concretament ja ho va fer el senyor Antoni Montserrat amb una pregunta a les Corts Generals en la qual es va referir a quina era la situació del Pla Informàtic Nacional, que va ser contestada i publicada el 17 de març de 1981, en el sentit que el Pla Informàtic Nacional es trobava en preparació per part de la Presidència del Govern i que aquest Pla establiria un quadre precís de les mesures legislatives. Això es va contestar el 17 de març. Haig de

dir, respecte a això, que en la reunió celebrada a Madrid, amb participació de l'Administració central, de nosaltres —de la Generalitat—, de centrals sindicals i d'empreses —i de l'empresa, perdó—, el Director General d'Electrònica i Informàtica responia una pregunta similar indicant que encara no existia el Pla Informàtic Nacional. Amb això no vull fer una crítica a l'Administració central; sí que vull dir, de totes maneres, que el març —perquè és així—, que el març deia que s'estava elaborant i que el 29 de maig deia que no existia el Pla Informàtic Nacional. No és cosa fàcil de fer, sí que és una cosa que s'ha de fer inexorablement si volem anar endavant en la creació a curt termini de llocs de treball.

En el que fa referència al tema del comerç exterior, quant als productes que fabrica i que importa i exporta Hispano Olivetti, vull dir que el Departament d'Indústria i Energia s'ha dirigit al Ministeri en el sentit que —i s'hi ha dirigit per escrit, concretament al Director General d'Electrònica i Informàtica— en les negociacions que es tinguessin amb l'empresa, en les converses i negociacions que es tinguessin amb l'empresa era obligat tenir en compte el tema del comerç exterior i concretament el tema de les importacions, perquè és que hi havia en joc 1541 llocs de treball i això, en un tema de conversa amb l'empresa respecte al comerç exterior, era ineludible tenir-ho en compte. De totes maneres, també haig de dir —ho ha dit també el Diputat Lucchetti— que cal tenir en compte, en les negociacions del Govern amb l'empresa Olivetti, cal tenir en compte les importacions i les condicions administratives, en el que fa referència al comerç exterior, cal tenir en compte la pèrdua de llocs de treball. Ara, cal tenir en compte també els llocs de treball que es podrien perdre i els llocs de treball que es deixarien de generar en el cas que en el camp del comerç exterior hi hagués una política tremendament restrictiva. Són moltes les empreses —i vostè, concretament, no ho ignora— que hi ha en aquest moment, a Catalunya i a Espanya, bàsicament dedicades a la creació de productes per a l'exportació i que donen lloc a un bon nombre de llocs de treball. Això no vol dir, repeteixo, que no es tingui ben present —vull que quedi molt clar—, en el cas de les negociacions amb Hispano Olivetti, el tema del comerç exterior i el tema de les importacions, però també tenint en compte aquest altre aspecte del qual he fet esment.

En el que fa referència a la política de la Generalitat en el tema també d'informàtica i de compres de les Administracions, que, com se sap, és un punt que pot tenir una certa influència o una influència important de cara a la creació de llocs de treball: l'Executiu va crear, per ordre del 5 de febrer del 81, la Comissió Tècnica d'Informàtica, adscrita al Departament de Governació. Bé; a aquesta Comissió hi són els senyors Ferrater, Benet, Argemí i Víctor Abad. Creiem que és el primer pas, el primer pas seriós; és l'única manera de començar bé un tema tan complex com és el de la informàtica, i es tracta que a partir dels resultats del treball d'aquesta Comissió Tècnica d'Informàtica, doncs, la Generalitat pugui elaborar una política de compres que faciliti la creació de llocs de treball i el manteniment de llocs de treball en aquells camps en què no sigui possible la creació de llocs de treball.

A part de l'acció que hem fet nosaltres, l'Executiu, de

cara al tema de la informàtica i de creació de llocs de treball, vull dir també que el 29 d'abril d'aquest any jo em vaig dirigir al senyor Bayón, el Ministre d'Indústria, en el sentit també que, bé, en tota la política de compres de l'Administració era absolutament ineludible, com fan totes les Administracions modernes, que tinguessin en compte, que tinguessin ben present, el tema de la política de compres per a la conservació de llocs de treball. En tot cas, si després vol alguna precisió el Diputat senyor Lucchetti respecte als contactes, em sembla que no hi ha fet especial èmfasi, potser perquè ja m'hi vaig referir en la pregunta del dia anterior, però, si ho creu necessari, després insistiré en el tema.

Com a resum d'aquesta intervenció vull assenyalar que nosaltres continuarem lluitant, dintre de les nostres possibilitats, perquè la pèrdua de llocs de treball a curt termini, a immediat termini, a Hispano Olivetti, sigui la mínima, sigui la mínima possible, però, al mateix temps, continuarem lluitant perquè, i sobretot, en la política, en l'estratègia que en aquest moment s'està portant a terme per part de l'empresa, per Olivetti, s'insisteixi, per part de l'Administració central i per part nostra —en la mesura que sigui possible, que sigui al nostre abast—, s'insisteixi de cara que, en les línies de producció i en la línia estratègica de l'empresa, es vagi cap a uns camins que, de cara al futur, bé sigui amb llocs de treball directe, de producció, bé sigui amb llocs de treball indirectes, es vagi a una creació permanent de llocs de treball. Aquesta serà la nostra actuació.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti desitja exercir el torn de rèplica?

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President, des de l'escó. Bé, aquest és un tema del qual —ja ho he dit al començament— hem parlat diverses vegades al Parlament, però ens sembla que no acabem de trobar el fons de la qüestió, que és un problema que jo volia començar a abordar amb la meua intervenció i al qual el senyor Conseller no ha fet referència, i és amb quines tecnologies, quin és el paper que Catalunya i Espanya han de jugar en la divisió internacional del treball, i quina és la nostra actitud davant l'estratègia de les empreses multinacionals. Nosaltres pensem —i no sé si això algú ho relacionarà, jo no, amb l'economia intersticial— que hauríem de trobar la manera de potenciar aquelles inversions amb tecnologies que incorporin el màxim valor afegit i que, al mateix temps, siguin tecnologies noves, aquí. Aquest és un repte que tenen molt països com Catalunya i com Espanya en aquest moment. És un repte difícil perquè hi ha una competitivitat en uns sectors molt concrets en els quals una sèrie de països com el nostre —que jo intentava abans caracteritzar amb una frase que es va fer famosa al seu moment— volen assolir; però, o trobem aquests sectors o difícilment resoldrem el problema de les empreses multinacionals a les quals, en un moment determinat, la seva mobilitat de capital els permet tancar uns llocs de treball en un país per a obrir-los en un altre, simplement per unes majors expectatives de benefici.

Jo insistiria que aquest és un problema, ja ho deia abans, de l'empresa Olivetti i, també ho deia, del Govern central de Madrid. Però, és clar, aquí potser m'he oblidat

de dir que aquesta decisió fonamental del Govern central de Madrid ha de venir, per part nostra, també acompanyada d'una actitud, que ha de ser clara, del Consell Executiu de la Generalitat respecte a aquesta exigència del manteniment o de la recerca d'aquestes noves inversions en aquest tipus de tecnologia a la qual jo em referia ara, i també d'una actitud clara del partit que dona suport al Govern de la Generalitat en la mesura que està també en el Parlament de Madrid. Nosaltres pensem que tot això cal que ho tinguem present, perquè aquest problema de l'atur, sobre el qual avui hem començat un debat que demà continuarem, aquí, al Parlament de Catalunya, serà, és un dels problemes més importants que no només tenim a Catalunya, sinó al nivell de tot l'Estat, i convé que tinguem una posició clara respecte a això.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, només un minut per contestar. Abans potser no he estat precís quant a aquestes preguntes concretes del Diputat.

En primer lloc, potenciar la xarxa electrònica, en comptes de la xarxa mecànica. En segon lloc, potenciar tot el que sigui qualitat i disseny i, per tant, intentar defugir tot el que faci referència a la competència de països en vies de desenvolupament; anar cap a la competència dels països més avançats i defugir aquest tipus de competència via qualitat i disseny. En tercer lloc, pel que fa referència a les empreses multinacionals, bé, aquesta política, a la qual acabo de fer esment, acabo de fer referència, de xarxa electrònica i qualitat i disseny, aplicar-la en el mateix sentit de cara a les empreses multinacionals.

Aquesta és la resposta. Gràcies, senyor President.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia: les preguntes amb resposta oral. Els senyors Diputats tenen la llista de les preguntes substancials en aquesta sessió que són les dels senyors Robinat, Andrés García i Rosa Barenys, Marta Mata, Rosa Barenys i Andrés García.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'oli comestible com a possible causant de la pneumònia atípica

La primera de les preguntes a formular, d'acord amb el Reglament, és la presentada pel Diputat senyor Delfi Robinat, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sobre l'oli comestible com a possible causant de la pneumònia atípica.

Té la paraula el Diputat senyor Robinat.

El Sr. ROBINAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tots vostès estan àmpliament assabentats d'aquesta plaga que s'ha anomenat —crec que mal anomenat— pneumònia atípica. Des de primers del mes de maig s'han succeït, segons els mitjans de difusió, uns milers de casos d'aquesta.

Fa unes tres setmanes s'ha donat com a agent causal

d'aquesta l'oli comestible. Ara bé, partint de la base que sigui l'oli i més concretament, diu que s'ha demostrat, l'oli de colza, es tracta, per tant, d'una intoxicació deguda, possiblement, a l'adulteració d'aquest. Crec que és molt preocupant que el que sortosament no ha arribat al nostre Principat pugui fer-ho en qualsevol moment. Crec que vetllant per la salut dels habitants de Catalunya, ja que tenim competències en matèria sanitària, i fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament del Parlament, formulo la pregunta següent al Consell Executiu: Quines mesures ha pres el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb l'oli comestible com a possible agent causant de la malaltia pneumònia atípica?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyores Diputades, senyors Diputats, agraeixo al Diputat senyor Robinat que em doni l'ocasió de fer una petita explicació sobre el tema de la —tal com diu ell molt bé— mal anomenada pneumònia atípica i la seva eventual relació amb l'oli.

Evidentment, el senyor Robinat diu en la seva pregunta que l'oli és un element important en l'alimentació diària, cosa que, com ell sap molt bé, jo em guardaré de discutir; hi estic, no cal dir, absolutament d'acord. És per aquest motiu, per la importància de l'oli com a element alimentari, que el nostre Departament, conjuntament amb els Departaments afins de la Generalitat, és a dir, amb el Departament de Comerç i Turisme i amb el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha endegat ja fa temps una campanya d'estudi de les possibles contaminacions de l'oli comestible. Perquè, com sap molt bé el senyor Robinat, amb els olis poden passar moltes coses; hi pot haver diversos tipus de contaminació; hi pot haver diversos tipus d'adulteració. La contaminació pot ser de causes molt diverses, sigui per migració de components dels envasos, sigui per dissolvents emprats en l'extracció, sigui de plaguicides o altres productes que s'han utilitzat en el conreu de l'oliva o bé de la llavor que sigui, però al costat d'aquestes possibilitats de contaminació hi ha —com molt bé sap el senyor Robinat, que per alguna cosa és farmacèutic— la possibilitat d'adulteració, fent mescles, fent barreges d'olis, que haurien d'anar —com diu la normativa vigent— clarament diferenciats i etiquetats. És a dir, el senyor Robinat i els senyors Diputats saben molt bé que tenim en el mercat, per un cantó, olis de llavors: la soia, el gira-sol, el cacauet, els olis trets d'aquestes matèries; per un altre cantó, l'oli verge d'oliva, sigui en la seva qualitat extra, sigui en la seva qualitat de fi, els olis refinats, en diferents qualitats, també, i, finalment, els olis no comestibles: l'oli llampant, o bé l'oli de colza, desnaturalitzat, que és per a un ús estrictament industrial.

Bé, hi ha també altres possibilitats d'adulteració dels olis vegetals amb productes animals; el llard i el sèu, per exemple, també poden ser transformats en líquids per diversos procediments en els quals jo no m'estendré, i afegits adulterant olis que haurien de ser realment d'origen vegetal.

És en aquest sentit que, com deia abans, en relació estreta, en coordinació estreta amb els altres Departa-

ments que he esmentat, el dia primer de juny passat, o sigui, abans que s'associés la presència d'algun tòxic a l'oli amb aquesta epidèmia d'aquesta afecció anomenada «pneumònia atípica», el dia primer de juny, ho repeteixo, els nostres Departaments van iniciar una campanya important de control, de vigilància dels olis d'oliva, per tal d'assegurar-ne la puresa, la manca de contaminants de tot tipus, de migracions dels envasos, de barreges, vigilant els índexs peròxids i l'acidesa, etc.

Bé, fou aleshores quan es va produir aquesta connexió de causa-efecte entre determinats olis —com ho saben, deu fer quinze dies o tres setmanes, o sigui, ja entrat el mes de juny—, entre aquesta plaga que durant tot el mes de maig va assolir una part molt important de la província de Madrid, més que no pas de la capital mateixa, i d'altres pobles de zones rurals de diferents províncies veïnes i que, afortunadament, no havia tocat Catalunya. Sobre aquest mateix tema, el Diputat senyor García Sáez m'havia formulat una pregunta per escrit que jo ja he contestat també per escrit —no sobre el tema dels olis, sinó sobre el tema de l'anomenada «pneumònia atípica», precisament. Bé, jo ara em permetré de dir quatre coses sobre el tema de la pneumònia atípica, i acabaré després finalment tornant-me a referir al tema dels olis.

No hi ha dubte que en el tema de l'anomenada «pneumònia atípica» hi ha hagut una gran confusió. Una gran confusió, segurament per una informació defectuosa i un excés d'alarmisme que va ser donat en les primeres notícies. L'alarmisme mai no és prou quan hi ha vides en perill, per entremig; evidentment, des d'aquest punt de vista sí que després he vist que hi havia motius per a l'alarmisme, però evidentment els trets anaven, com se sap ara molt bé, per un altre cantó. L'alarmisme va venir del fet que els primers casos de pneumònia atípica van aparèixer a Torrejón de Ardoz, com tots vostès saben, i aleshores aquest quadre clínic va ser confós —jo diria que, en fi, també hi havia motius per a la confusió, potser— amb la cèlebre malaltia «del legionari», que com saben vostès s'havia descobert no fa gaire temps, i aleshores aquí va començar a créixer el rumor que realment va —em sembla— esverar una mica amb motiu les autoritats sanitàries de l'Estat, pensant que podia ser una contaminació procedent de la base americana veïna.

El tema, però, és que no es va fer, al meu entendre, una definició prou exacta de quina era la natura d'aquesta malaltia estranya que va començar a aparèixer i de què encara, malauradament, apareixen alguns casos en alguns llocs. Va creure tothom —nosaltres mateixos també— que es tractava d'una malaltia —fos la legionària, fos d'un altre tipus— de transmissió produïda per un germen que es podia transmetre directament de malalt a malalt, i va ser aleshores quan van aparèixer dos casos de pneumònia atípica a Igualada, en nenes que havien estat uns dies a Madrid.

Després hem sabut, quan n'hem tingut un coneixement millor, tant del quadre de la pneumònia atípica que s'ha donat —de l'anomenada pneumònia atípica— en molts llocs, i de l'evolució i de les característiques clíniques d'aquestes nenes d'Igualada, que elles no han contret aquesta malaltia estranya; elles han tingut una pneumònia atípica veritable, produïda per microplasmes, com han demostrat

les anàlisis que s'han pogut dur a terme en aquest temps. No cal dir que aquestes nenes són a casa seva absolutament guarides de la malaltia que havien tingut. Nosaltres, en aquelles circumstàncies, l'única cosa que hi vam poder fer era una vigilància epidemiològica i assistencial, a fi i efecte de prendre totes les mesures oportunes perquè, si per una d'aquelles coses venia la malaltia a Catalunya, poguessin, els malalts, ser tractats de la millor manera possible. I al costat d'això, vam fer una altra cosa que jo entenc molt important, que és demanar de Madrid la informació suficient, no demanant que ens la donessin, sinó enviant-hi bacteriòlegs, epidemiòlegs i clínics, vinculats directament al Departament, que ens van donar de seguida una descripció molt adient, molt acurada, del quadre clínic d'aquesta afecció. Això ho vam comunicar a tots els metges de Catalunya gràcies als col·legis de metges, i de seguida que vam tenir el report fet per un especialista en malalties infeccioses, el doctor Guerau, report que es va repartir, com dic, a tots els metges de Catalunya, vam veure que allò no era una pneumònia atípica, sinó que era una malaltia diferent. I era una malaltia de caràcter general, que tenia un aspecte de reaccionabilitat excessiva enfront d'un agent extern; vam començar a pensar que potser no era un microbi, sinó que era una altra cosa; no ho vam encertar, no ho vam endevinar, no hi teníem tampoc uns motius per a endevinar-ho, ni per a encertar-ho, perquè tot això eren informacions que ens venien de lluny. Però, de tota manera, més endavant, evidentment, es va establir una relació de causa-efecte entre la ingestió de determinats aliments i l'aparició d'aquest quadre, que ara sabem que no és un quadre infecciós, sinó que és un quadre tòxic, tal com ja ha assenyalat el Diputat que ha formulat la pregunta. Aleshores, això és realment una intoxicació, però jo el que voldria dir aquí, molt clarament i amb veu molt alta, és que això no és una malaltia produïda per l'oli; això hauria de quedar absolutament clar; això no és una malaltia produïda per l'oli, sigui quin sigui l'oli. Ni per l'oli d'oliva, ni tan sols per l'oli de colza. Això és una malaltia produïda per algun tòxic contaminant que s'afegeix a alguns dels olis envasats clandestinament per certs comerciants certament poc escrupolosos, que han venut a doll, i com si fos oli d'oliva, olis que eren una barreja de moltes coses, i entre d'altres, segons sembla —això afortunadament no ha passat a Catalunya, però segons sembla ha passat als voltants de Madrid—, en aquesta barreja, en aquesta mescla, hi havia oli de colza desnaturalitzat; oli de colza no apte per al consum humà. I això és la gravetat dels fets, i aquest és l'origen del problema. És a dir —hi insisteixo—, no és l'oli, ni l'oli de colza tan sols el que ha donat lloc a aquesta intoxicació; són, segurament, amb tota certesa, els agents desnaturalitzants que s'havien afegit prèviament a l'oli de colza que havia de ser exclusivament per a ús industrial.

Bé; sabut això, jo poca cosa més hi puc afegir, perquè, que jo sàpiga, no s'ha arribat encara a escatir exactament quin és el producte químic causant d'aquesta reacció, molt peculiar —no m'entretindré ara en la descripció del quadre—, però sí que demostra, aquest quadre clínic, un component de sensibilitat individual molt important, que fa que determinades persones segurament hi siguin més propenses que altres, i sense que això vulgui dir, en cap cas, disminuir la responsabilitat d'aquells que han comès el que

jo en diria el crim de fer aquestes barreges que s'han mostrat tan nocives i que han causat, segons sembla, uns quaranta morts.

A part d'això, i ja com a final, què és el que hem fet nosaltres un cop hem sabut que realment existien olis contaminats venuts a doll amb males garanties? Què és el que hem fet a Catalunya? Nosaltres hem fet tot a una sèrie de coses; molt breument les diré. En primer lloc, inspeccions conjuntes amb els Departaments interessats i especialment amb el de Comerç i Turisme a magatzems suposadament clandestins de preparació d'aquests olis per a la venda a doll; en segon lloc, s'han incoat fins ara dos expedients sancionadors, no pel fet d'haver trobat mescles no permeses, sinó pel fet d'haver trobat distribuïdors d'additius alimentaris que no tenien el corresponent número de registre sanitari, com és obligatori que el tinguin, i, finalment, estem realitzant, ja fa dies, inspeccions a tots els envasadors i elaboradors d'oli que els cal sol·licitar o renovar el registre sanitari, i per part de la Conselleria de Comerç i Turisme s'està fent una inspecció i seguiment de tots els importadors i distribuïdors per a Catalunya d'oli de colza, a fi i efecte de vetllar perquè no es produeixi un fet tan desgraciat com el que s'ha produït als voltants de Madrid.

Acabo dient que, afortunadament, per una sèrie de circumstàncies, a nosaltres no ens ha tocat aquesta vegada una epidèmia d'aquest tipus —de fet, encara que sigui una intoxicació, es pot parlar realment d'una epidèmia, perquè ha tingut un caràcter epidèmic—, cosa de la qual ens hem de congratular tots plegats. Això ha estat un fet molt afortunat, però la nostra responsabilitat, evidentment, i l'assumeixo plenament, és la de vetllar tant com sigui possible prop de tota mena de mercats alimentaris a fi i efecte d'evitar que no ja un oli de colza contaminat, sinó que qualsevol altra adulteració o qualsevol altra alteració en els productes alimentaris causés un problema, encara que no fos de les dimensions del que han sofert els voltants de Madrid i d'altres províncies del centre d'Espanya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Robinat desitja replicar o repreguntar?

El Sr. ROBINAT (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President. Dues coses; en primer lloc, agrair a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat les seves explicacions, i en segon lloc, jo demanaria, si és possible, que per a informar el poble de Catalunya dels fets que ens acaba d'exposar el senyor Conseller, es puguin donar als mitjans de difusió.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir novament?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó, només per dir-li que faig meva la proposta del Diputat senyor Robinat i que farem tot el que sigui possible, ja ho hem fet en certa manera, però ho activarem més per a donar coneixement de tots aquests fets a la població de Catalunya.

Moltes gràcies.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el «Montepío» del Tèxtil de Sabadell

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la formulada pel Diputat senyor Luis Andrés García i per la Diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social també, sobre el «Montepío» del Tèxtil de Sabadell.

El senyor Andrés García té la paraula per a formular la pregunta.

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Aquesta pregunta que la meua companya de Grup parlamentari, senyora Rosa Barenys i jo mateix, hem formulat al Conseller de Sanitat i Seguretat Social parteix de la necessitat d'aclarir un conflicte important que durant el mes de maig i fins ara ha estat vivint la ciutat de Sabadell i de Terrassa en relació amb un problema, des del nostre punt de vista, molt greu, que és l'assistència sanitària als jubilats i als pensionistes que prestava el «Montepío» del Tèxtil de Sabadell i Terrassa.

Intentaré explicar d'una manera breu quins han estat els antecedents d'aquest conflicte i quina és la situació actual i el motiu de la nostra pregunta a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El «Montepío» i la Caixa de Jubilats de Treballadors del ram del tèxtil s'encarregava, des de la seva constitució fa molts anys, de gestionar i facilitar les prestacions següents als pensionistes i jubilats del ram del tèxtil: prestacions de caire econòmic, pensions bàsiques de jubilació, invalidesa permanent, supervivència i prestacions de caire sanitari, exceptuant les zones de Sabadell i Terrassa, fonamentalment, que ocupen un 80% dels treballadors del ram del tèxtil i algunes zones de Barcelona.

Arran d'una sèrie de converses de la Direcció del «Montepío» del Tèxtil amb els alts càrrecs de la Direcció de la Seguretat Social i mitjançant un Decret publicat durant el mes de gener pel Consell de Ministres, aquesta assistència sanitària que feia a Sabadell i Terrassa la Seguretat Social en règim general, ha estat substituïda per unes prestacions que fa el «Montepío» del Tèxtil a Sabadell i Terrassa.

Les repercussions i les condicions que va posar el «Montepío» de Sabadell i de Terrassa als metges van ésser les següents: tenir plaça a la Seguretat Social, tenir consultori privat; fer visites durant els deu dies als beneficiaris del «Montepío» del Tèxtil, amb l'oferta a aquests metges de cent pessetes per consulta; establir llistes de pensionistes, així com els concerts que fins ara obtenien per la via de la xarxa de l'INSALUD passaven a ser ocupats per centres hospitalaris a Sabadell, la Mutua Sabadellense, la Clínica Santa Fe, la Clínica Santa Cruz; a Terrassa, l'Hospital de San Lázaro i a Barcelona l'Hospital de la Creu Roja. És evident que les repercussions d'aquesta mesura, mesura que nosaltres qualifiquem indubtablement de privatització de la xarxa d'assistència primària, són a nivell quantitatiu. En són afectats seixanta-set metges, seixanta-set metges en benefici de deu metges. D'altra banda, suposa l'amortització de vuit places de medicina general de l'INSALUD, dues o tres de pediatria, així com el seixanta per cent de la població de l'especialitat.

Qualitativament, les repercussions d'aquesta mesura

certament de privatització són d'una gravetat per als pensionistes i jubilats del tèxtil importants. Suposen, sens dubte, una disminució del ventall de possibilitats d'elecció de metges, un menor nombre de dies de consulta mèdica, majors dificultats per a l'assistència correcta d'urgències de nou a disset hores i per a l'ingrés a institucions hospitalàries, així com un perjudici econòmic als metges no contractats en rebaixar la nòmina i, per altra banda, afavorir els metges que tenen consulta privada.

Aquest conflicte és evident que ha portat un greu enfrontament a les ciutats de Sabadell i de Terrassa entre els jubilats i els pensionistes, amb unes repercussions importants a la premsa local i regional. Des d'aquest punt de vista, en relació amb aquest tipus de problemes plantejats, fem la següent pregunta concreta al Conseller de Sanitat i Seguretat Social: té coneixement el Conseller d'aquesta situació? Si en té coneixement, pensa adoptar algun tipus de mesura que permeti retornar a la situació anterior, és a dir, a la situació que els treballadors, jubilats i pensionistes del ram del tèxtil puguin estar atesos pel servei d'assistència de l'INSALUD, de la Seguretat Social?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, no m'estendré pas tant com en la pregunta anterior.

Contestaré, en primer lloc, que estic bàsicament d'acord amb el plantejament que el Diputat senyor García Sáez i la Diputada senyora Barenys han fet sobre el tema del «Montepío» tèxtil de Sabadell i Terrassa. Evidentment jo en tenia notícies, notícies val a dir indirectes, atès que, com molt bé saben els Diputats que han formulat la pregunta, aquest és un tema que per ara no és de l'estricta competència nostra. Perquè, evidentment, el tema del «Montepío» va lligat a l'INSS, o sigui, Instituto Nacional de Seguridad Social, que no ens ha estat traspasat encara. Com molt bé saben els senyors Diputats, nosaltres estem a punt de rebre una part dels traspassos de l'antic Instituto Nacional de Previsión, estem a punt de rebre els dos instituts assistencials —ja n'hem parlat aquí diverses vegades, d'aquest tema—, o sigui l'Instituto Nacional de la Salud i l'Instituto Nacional de Servicios Sociales, però no encara, va més retardat en el calendari de la Comissió de Traspassos, l'Instituto Nacional de Seguridad Social, que és l'institut dels pensionistes, i l'institut que agrupa totes aquestes institucions.

Aleshores malgrat això, evidentment, com que s'ha produït en certa manera un conflicte en aquelles contrades, nosaltres n'hem estat informats per diverses persones. El mateix alcalde de Sabadell i el regidor de Sanitat van tenir amb mi, no fa gaire, una conversa sobre aquest tema. La nostra Directora General ha tingut contactes amb representants de Comissions Obreres, amb el mateix regidor de Sanitat de Sabadell i també amb representants del «Montepío» tèxtil, diverses vegades, i estic assabentat de l'essència del problema. Com que ja l'ha explicada el Diputat que ha formulat la pregunta, no val la pena que ara jo torni a explicar tota la història. Només hi ha una petita modificació a fer al que he dit; eren deu els metges de capçalera

que fins ara entraven dins d'aquesta acció concertada i en el moment actual ja són trenta-vuit, segons les meves últimes notícies. Això, però, no modifica la situació. I aleshores aquí jo entenc que es plantegen dos tipus de problemes. L'un és el de saber si realment els beneficiaris en el moment actual i en el futur estaran encara més mal atesos del que ho estaven fins ara. Aquest és un tema, i sobre això no sé què contestar-li. Em sembla que ja ho estaven prou, de mal atesos, ¿no sé si ho estaran pitjor o no, en alguns aspectes pitjor, en altres si fa o no fa igual.

Però a mi, particularment, com als senyors Diputats que fan la pregunta, em preocupa més encara l'altre tema implicat en això, és a dir, si això representa un experiment per a anar a un canvi de model dins de les prestacions sanitàries en el si de la Seguretat Social. Evidentment aleshores el senyor García Sáez i la senyora Barenys saben perfectament que no és a mi a qui han de formular la pregunta. Nosaltres, insisteixo, en primer lloc, no tenim l'INSS, i quan el tinguem suposo que serà ja molt a darrers d'aquest any o dins de l'any 1982. En el moment que nosaltres rebem els instituts de prestació de serveis i eventualment després l'INSS nosaltres el que podrem fer, i en això ja estem treballant, és intentar de racionalitzar el funcionament de tots aquests grans monstres procedents de l'antic INP, però, evidentment, com molt bé saben els senyors Diputats, en cap moment nosaltres, i en dir nosaltres vull dir aquest Parlament, no podrem decidir sobre el model sanitari o el model de Seguretat Social, que serà únic i uniforme per a tot l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Luis Andrés desitja replicar o repreguntar?

El Sr. GARCÍA (*De l'escó estant*): Sí, senyor President, des de l'escó i molt breument. Nosaltres, la companya Diputada i jo mateix, estem satisfets de la resposta del senyor Conseller. Si aquesta resposta hagués avançat una mica més el que és el nostre desig, en aquest cas que no tinguem en aquest moment competències en matèria de l'INSS i esperant aquest traspàs, és evident que tampoc no tenim competències per a canviar el règim general de la Seguretat Social. Això és evident, però en aquest cas, en un conflicte tan important com el que està passant a Sabadell i a Terrassa, nosaltres pensem que si l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social segurament hagués fet o fes alguna gestió davant dels alts càrrecs del Ministeri de Treball, Sanitat i Seguretat Social, seria possible trobar una fórmula que possibilités aquest retorn a la situació anterior que permet realment iniciar aquesta via com a mínim de no privatització del règim general que és possible —no dic que sigui així—, que podria ser una de les conseqüències immediates d'aquest canvi important que han sofert les ciutats de Sabadell i de Terrassa, concretament els treballadors del ram del tèxtil, pensionistes i jubilats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): Gràcies senyor President, des de l'escó mateix. Evidentment aquest canvi de prestació és fruit d'un decret del Consell de Ministres aprovat el dia 9 de gener proppassat. Jo dubto molt que qualsevol gestió

faci tirar enrera un decret del Consell de Ministres, qualsevol gestió feta per mi. Ara, això no obsta perquè jo m'interessessi directament pel tema, i puc dir als Diputats interpellants que, si més no com a exercici de bona voluntat dialogant, tinc això a la llista de temes a discutir amb les autoritats sanitàries de l'Estat en el moment que ja fa potser massa temps que dura —primer amb motiu de la pneumònia atípica i després amb altres qüestions no hem pogut celebrar encara aquesta entrevista pendent en la qual hem de tractar de molts temes—, en el moment en què sigui convocat a Madrid.

Moltes gràcies.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller
d'Ensenyament sobre el projecte de nous
programes d'Educació General Bàsica*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és la formulada per la Diputada senyora Marta Mata, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre el projecte de nous programes d'educació general bàsica. Té la paraula per exposar la seva pregunta la Diputada senyora Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, aquesta pregunta és feta al senyor Conseller d'Ensenyament i segurament a través d'ell al Consell Executiu com a responsable col·legiat, suposo, de la relació amb Madrid pel que fa a la definició sobre el terreny de l'abast de les nostres competències en el camp d'ensenyament.

El fet és que el Ministeri d'Educació ha fet ja una proposta de nous programes d'ensenyament general bàsic, una proposta d'uns programes que estan molt discutits en fase del que s'anomena consulta, una consulta una mica *sui generis*, a vegades sembla més aviat *a posteriori*, uns programes que per cert semblen curiosament considerats regressius pel que fa a ciències socials. En aquest moment d'inici de fase democràtica sembla que els programes Villar Palasí eren més avançats pel que fa a ciències socials que no els proposats per l'actual Ministeri. Però sembla que tot això no ens hauria de preocupar, perquè, segons, l'article 15 de l'Estatut nosaltres tenim competència plena pel que fa a la regulació de l'ensenyament, i això vol dir que tenim competència plena pel que fa a la definició dels nostres programes. La veritat és que, segons sembla, ja ens han afectat aquests nous programes que estan en fase de consulta perquè ja ha sortit un decret, el Decret 69/1981, del 9 de gener, segons el qual és el Ministeri d'Educació el que ha fixat uns ensenyaments mínims per als nostres nens de sis i set anys en diverses matèries, en comptes d'haver-ho fet la Conselleria d'Ensenyament.

És veritat que, com diem en la nostra pregunta, l'article 15, a més de dir que tenim competència plena pel que fa a administració i a regulació, diu després «sens perjudici», i sens perjudici de quatre coses. L'una és l'article 27 de la Constitució, que nosaltres consideràvem com un marc no limitador. La segona és la referència al que diguin les lleis orgàniques; d'aquí sí que només en tenim una i sembla que és a partir d'aquí que ha vingut el límit. Després hi ha la regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homolo-

gació de títols acadèmics; sembla que aquesta és una limitació lògica que per als títols acadèmics que hagin de tenir vigència per a tot l'Estat, l'Estat posi també unes condicions. I, finalment, hi ha una altra cosa, que és l'alta inspecció, respecte a la qual, ho sabem pel diari, el Consell Executiu ha iniciat alguna acció de què desitjaríem també que algun dia es parlés en aquest Parlament.

El fet és que és precisament en la Disposició Addicional de la Llei d'Estatut de Centres Escolars que s'addueix el Decret aquest 69/81 com a fonament jurídic per a limitar la capacitat reguladora dels programes. Ho diu així la Disposició Addicional de la Llei Orgànica, atribueix a l'Estat l'ordenació general del sistema educatiu i la fixació d'ensenyances mínimes. Hem de remarcar que aquesta Disposició Addicional va ser la clau de volta del pacte entre el Grup d'Unió de Centre Democràtic i el Grup de la Minoria Catalana, de Convergència i Unió, pel qual aquesta Llei va ser aprovada com a llei orgànica l'any passat en el Congrés de Diputats, i es tracta, per tant, d'una Disposició Addicional que no podem atribuir al Govern de Madrid; és una Disposició Addicional feta entre Unió de Centre Democràtic i Convergència i Unió.

De totes maneres, per si algú dubtés de la competència que la Generalitat té pel que fa a la redacció dels nostres programes, la mateixa limitació demostra que hi tenim competència. És a dir, de fet, amb el Decret sobre el qual ara fem la pregunta, es regulen des de Madrid tretze hores i mitja de les vint-i-cinc que els nostres nens passen a l'escola setmanalment. És a dir, es reconeix que la Generalitat té competència, només que li limita la competència a onze hores i mitja, i, en canvi, se n'atribueix en el Ministeri tretze i mitja, tretze hores i mitja.

Bé, dels programes a consulta, aquests ja han sortit en forma de decret, és a dir, els programes que han de seguir els nens de sis i set anys han sortit en forma de decret, i exactament han sortit en una data que ara s'acaba d'esmentar que segurament haurem de considerar fatídica, que és la data del 9 de gener del 81, cinc dies hàbils després de l'1 de gener del 81, que és la data del traspàs de competències. I en aquests programes es diu concretament, no solament què han de fer els nostres nens de sis i set anys pel que fa a ètica o formació religiosa, pel que fa a matemàtica, pel que fa a ciències naturals i socials, sinó pel que fa a «llengua espanyola». Tots els nostres nens, parlin la llengua que parlin, han de saber, a set anys, llegir correctament seixanta paraules per minut i llegir i haver dominat l'ortografia natural, i això haver-ho fet en quatre hores setmanals de classe de llengua espanyola. Què significa això per als nostres nens? Doncs, significa per als nens que parlen castellà una cosa bastant lògica, però per als nens que parlen català i que, per tant, han d'aprendre de llegir i d'escriure en català, significa que al mateix temps que aprenguin d'escriure i de llegir en català, és a dir, que aprenguin 94 mecanismes, que és exactament el que han d'aprendre els nostres nens, han d'aprendre, de més a més, 82 mecanismes de la llengua castellana i, encara, mecanismes que es presten a la confusió. Només cal que pensem què significa la paraula «color», escrita a la pissarra, llegida amb les ulleres del castellà o amb les ulleres del català; significa la possibilitat de confusió dels nens que hagin d'aprendre de llegir simultàniament amb les dues llen-

gües. Ja sabem que això els nens més espavilats, —sempre se'ns trauran exemples dels nens espavilats— ho poden suportar, però estem pensant en una legislació per al cent per cent dels nostres nens. També sabem que, jurídicament, jurídicament, Madrid tenia la possibilitat de fer això; naturalment, si la Disposició Addicional de la Llei d'Estatut de Centres Escolars li ho permetia, i estava votada, això era permès jurídicament, però això és una disposició perniciosa per als nostres nens, i, com a perniciosa, considero que és també antijurídica, de la mateixa manera que, per molt que des de Madrid es pugui regular sobre les aigües de l'Ebre, per exemple, i no podem regular nosaltres, el fet que sortís una disposició dient que les aigües de l'Ebre han de tirar amunt per la seva mateixa força, seria alguna cosa realment inconcebible.

La nostra pregunta, doncs, va a això. Per què, per què s'ha permès, des del Consell Executiu, des de la Conselleria, des dels Serveis Tècnics de la Conselleria, o és que no han estat escoltats, o és que no s'ha fet informe real del que això significava? Per què en el moment que estem fent tanta declaració respecte a escola catalana s'ha hagut d'acceptar això que és una agressió contra la llengua catalana? Per què, si es creu una altra cosa, no se n'ha parlat amb els mestres, no se n'ha parlat amb les associacions de pares? És que fa por parlar d'això? És que no es pot aprofitar la força que tenim aquí? Penseu que és aquí on s'ha treballat precisament més tota la dificultat de la lectura, no solament en català sinó en castellà, i que els mestres d'Espanya utilitzen els estudis fets aquí per a l'ensenyament de la lectura. Per què no s'ha fet ús de la força d'aquest Parlament per anar contra una disposició d'aquest estil?

I jo voldria acabar també apuntant el que pregunto, el que poso en la pregunta, que és sobre els programes que estan ara a consulta, en una consulta molt avançada, pel que ens temem i pel que se sap pels editors, etc. Com és possible que no es lluiti perquè el punt de referència, quant a ciències socials, que ha de ser Catalunya, que nosaltres considerem pedagògicament que ha de ser el moment en què la síntesi d'història, de geografia, d'economia, de cultura, pugui ser feta pel nen, i això no més enllà dels deu anys, com es permet que es pugui parlar de la «región» en el projecte de programes, i que no es lluiti en contra d'això? És a dir, la pregunta era respecte què farem per la llengua dels nostres nens de sis i set anys, que ja té un decret al damunt, i què farem per les ciències socials dels nens de vuit a tretze anys, que encara tenen uns programes a consulta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta de la senyora Marta Mata, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo venia disposat a contestar més textualment la pregunta que em feia la Diputada senyora Marta Mata, tal com l'havia formulada. El que passa és que la seva àmplia explicació de tot el procés que ha conduït que es presentés aquesta qüestió i la seva interpretació històrico-legalista de com han anat els esdeveniments, de quin tipus de relacions i de pactes hi ha hagut entre els partits, amb l'aprovació de lleis anteriors, m'obliga també a apartar-me de la contestació d'aquesta

pregunta. Jo, el que li haig de dir, a la senyora Diputada, és que la Constitució que tenim —que jo vâreig votar i el seu partit també—, és la Constitució vigent i que és una Constitució que reserva unes competències a l'Estat, a què la senyora Diputada fa un moment s'ha referit, —aquesta referència a les condicions quant a expedició i homologació dels títols, les lleis orgàniques, etc., etc.—, que l'Estatut que tenim és l'Estatut que vârem aprovar i que aquest Estatut, en el seu article 15, és molt menys clar del que sembla per les paraules que ha dit —aquesta paraula de competència plena per a regular i administrar; els senyors i les senyores Diputades saben molt bé que és la primera vegada que s'utilitza aquesta expressió extravagant de competència plena fins ara no aclarida pels nostres juristes, i sobre la qual jo, una vegada, en aquesta mateixa tribuna vaig atrevir-me a donar una explicació—, que a la llei orgànica de centres escolars a què es referia la senyora Diputada va ser interposat un recurs d'anticonstitucionalitat pel mateix partit de la senyora Diputada i que precisament aquesta Disposició Addicional va ser reafirmada pel Tribunal Constitucional, Tribunal Constitucional, d'altra banda, en el qual jo crec que va tenir una intervenció important tant el partit del Govern com el partit dels Socialistes, quant al nomenament i l'acord dels magistrats que n'havien de formar part.

Jo recomanaria a tots els senyors i senyores Diputats que, quan no haguessin fet la digestió, que llegissin la sentència del Tribunal Constitucional pel que fa referència a aquest recurs d'anticonstitucionalitat del partit que varen interposar els socialistes perquè vegin fins a quin punt precisa i delimita, d'una manera perjudicial per a Catalunya, les competències que tenia la Generalitat. La lectura de la sentència és una lectura alliçonadora.

També ens hem de referir que al Decret de Traspassos que va ser discutit, si no m'equivoco, també en aquest Parlament, i del qual tinc la impressió que no va ser pas criticat, s'estipulava que la Generalitat tenia competència per a establir els plans, els programes i les orientacions pedagògiques que complementessin i despleguessin els ensenyaments mínims a què es referia el Decret de l'Estat, és a dir, que en el Decret de traspassos consta clarament quina és l'atribució de la Generalitat per a fer uns plans, uns programes i unes orientacions pedagògiques que complementin i ampliïn els ensenyaments mínims aprovats per l'Estat. Aleshores, el que va fer l'Estat va ser un Decret d'Ensenyaments Mínims. Jo coincideixo amb la senyora Diputada, i li puc assegurar que el nostre servei jurídic, i jo mateix, vam estar estudiant molt acuradament, si aquest Decret donava algun marge per considerar-lo que no s'atribuïa a llei, que fos un decret no legal. Jo estic d'acord amb la senyora Diputada i amb els nostres serveis jurídics que aquest decret semblava ajustat a dret, i d'aquí que nosaltres no interposéssim res més, i del que es tracta, efectivament, és que aquests decrets mínims exigeixen unes coses als nostres infants que nosaltres a la Generalitat hem de desplegar, hem de completar, i ho hem de fer de tal manera que, com deia la pregunta de la senyora Diputada, pallii l'efecte negatiu d'aquests ensenyaments mínims.

Jo he dit públicament, i ho repeteixo avui, que a mi aquest Decret tampoc no em va agradar, però crec que és un decret ajustat a dret, i, dintre d'això, nosaltres hàviem

d'ajustar-nos al que, en definitiva, corresponia a la normativa i al Decret de Traspassos. En aquest moment els puc dir que el Departament d'Ensenyament ha preparat una ordre que serà publicada molt pròximament, per la qual es regulen els ensenyaments de parvularis i cicle inicial d'EGB, d'acord amb els ensenyaments mínims per al cicle inicial fixats pel Reial Decret 69/1981 de 19 de febrer, a què tantes vegades ens hem referit. En l'elaboració d'aquests plans i programes que, en definitiva, són als que s'hauran d'ajustar totes les escoles de Catalunya, s'ha fet una amplíssima participació. El Departament d'Ensenyament ha comptat jo diria que amb els bons, si no tots, almenys amb un sector ampli d'especialistes en aquestes matèries, com jo crec que consta d'una manera especial a la senyora Diputada. En aquesta esmentada ordre s'intenta d'adequar la programació al procés d'aprenentatge dels alumnes, facilitant les orientacions pedagògiques que facin possible d'estendre la renovació pedagògica a totes les escoles del país, donar als mestres la possibilitat d'actuar segons la situació de l'escola i els recursos disponibles, i concretar els coneixements, hàbits i habilitats que hauran d'adquirir els infants entre els cinc i els vuit anys perquè nosaltres hem regulat també el parvulari, quan el Decret de Mínims només regulava el cicle inicial com els corresponia.

Aquesta ordre contempla, com dic, una distribució indicativa de la llengua, que es concreta en quatre hores de llengua catalana i quatre hores de llengua castellana, tenint en compte, però, que el cicle inicial d'horari té només caràcter indicatiu, ja que, en aquest nivell, s'estimula principalment la percepció, la comprensió i l'expressió oral, essent el llenguatge l'element aglutinador de totes les activitats escolars i extraescolars i el mitjà d'expressió pròpia i de comunicació amb l'entorn.

La distribució en assignatures en un nivell en què es treballen fonamentalment centres d'interès no té massa sentit, i, per tant, la programació de les diferents matèries ha d'entendre's com una sèrie d'indicacions sobre coneixements i habilitats que l'infant hauria d'adquirir, però, de cap manera, com una fragmentació de la jornada a l'escola en diferents moments en què s'aprenen disciplines diverses. L'adquisició del llenguatge, que és l'aprenentatge més important d'aquest cicle, a les nostres escoles podrà fer-se inicialment en català o en castellà, segons la composició sociolingüística del medi, la voluntat dels pares i la possibilitat dels mestres, però en tots els casos es vetllarà també per l'adquisició de l'altra llengua oficial de Catalunya, la qual cosa no és excessivament difícil, si tenim en compte que ambdues llengües són tan pròximes com poden ser-ho dues llengües romàniques, i tenen moltes similituds, motiu pel qual l'aprenentatge de la mecànica de la llengua és força transferible a l'altra. Evidentment, sigui quina sigui la primera llengua utilitzada en començar el cicle inicial, no es passarà a l'aprenentatge de la lectura i l'escriptura fins que no es tingui un domini suficient de la llengua oral. El mateix Decret d'Ensenyaments Mínims, 69/1981, a què tantes vegades ens hem referit, en el seu annex número 2, donava la possibilitat de modificar l'horari segons les necessitats de l'ensenyament —aquesta és una cosa important— i deixava, per tant, a les comunitats autònomes la iniciativa de graduar els ensenyaments d'a-

cord amb uns criteris propis, que, en el cas del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, són els d'un respecte màxim a la realitat sociolingüística del nostre país i als ritmes d'aprenentatge dels alumnes.

I en relació amb la segona part de la pregunta, el que els haig de dir és que, en definitiva, el que hi ha és un Decret de Mínims que regula el primer cicle de l'Educació General Bàsica, que, en relació amb els cicles mitjà i superior, això, evidentment, no hi ha decrets de mínims; per tant, això està en una fase de consulta per part del Ministeri, al qual evidentment nosaltres hem donat el nostre parer i la nostra proposta ha estat expressar la convicció que en el nostre context convenia establir en relació amb les ciències socials els següents àmbits de coneixement: en el tercer nivell, el municipi; en el quart nivell, la comarca, més important per a nosaltres que no pas per a ells; en el cinquè nivell, Catalunya, i, en el sisè nivell, Espanya. Al començament de setembre hi haurà una reunió conjunta de la Direcció General d'Ensenyament Primari del Departament d'Ensenyament amb el Ministeri d'Educació per a establir la programació definitiva dels nivells mínims del cicle mitjà; després, nosaltres farem tot el que superi els mínims.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Marta Mata desitja replicar o repreguntar?

La Sra. MATA (*de l'escó estant*): Bé, jo celebro que respecte al cicle mitjà i al cicle superior hi hagi aquesta previsió, de tota manera, per la reunió de tots els instituts de ciències de l'Educació que va fer-se a Madrid el mes de maig, nosaltres —al qual vaig ser convidada— vam veure que aquests programes estaven molt avançats i que no es pensava retrocedir en el fet de deixar Espanya a cinquè i les «regiones» a quart; celebraré moltíssim que la Conselleria aconsegueixi canviar això, que penso que és el correcte. Ara, respecte al problema ja mort, em temo, del tractament de la llengua en el cicle inicial, jo voldria dir al senyor Conseller que, realment, sí, acceptem la Constitució, però que la Constitució ha estat limitada per la Disposició Addicional de la Llei d'Estatuts de Centres Escolars, perquè la Constitució parla de la programació feta amb la participació dels sectors afectats, i aquesta programació no ha estat feta amb la participació dels sectors afectats, i espero que tampoc no hagi estat feta amb la participació de la Conselleria. Quant als recursos respecte a la Llei d'Estatuts de Centres Docents, aquí, en aquest Parlament, se'n va presentar un, un que defensava precisament això que estic defensant ara i que va ser rebutjat per aquest Parlament.

Jo també voldria deixar ben clar que no he dit que el Decret fos ajustat a dret. És formalment ajustat a dret, això és el que he volgut dir; però jo no crec que sigui realment ajustat a dret quan és un Decret injust, és a dir, quan posa sobre les espatlles dels nostres nens... En el mateix moment que altres nens han d'estudiar vuitanta-quatre mecanismes, els nostres n'han d'estudiar cent setanta-sis, i encara que sembli que puguin ser comuns, precisament tot el que nosaltres sabem i que queda palès molt sovint en les cintes d'aquesta mateixa Cambra és que el perill de la confusió en mecanismes aparentment comuns és claríssim,

oi? I que el que nosaltres defensàvem, el que nosaltres proposàvem era el que es podia fer per a defensar els nens que han d'aprendre a llegir en català i que, al mateix temps, pràcticament al mateix temps, hauran de fer-ho en castellà.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Jo, senyora Diputada, em sap greu haver d'insistir tant en les coses. És a dir, aquest Decret, perdó, aquesta Llei orgànica a la qual la senyora Diputada es referia, no és anticonstitucional, almenys en els aspectes fonamentals, perquè el partit en el qual la senyora Diputada està representada va presentar un recurs d'anticonstitucionalitat, la qual cosa vol dir que aquest Decret no contradiu la Constitució. Per tant, jo haig d'insistir que el Decret que procedeix d'aquesta Llei és un Decret que, per tant, està ajustat a la Constitució, com es dedueix de la interpretació que en va fer el Tribunal Constitucional, lectura que, senyora Diputada, jo insisteixo, senyors Diputats, que facin, perquè els puc assegurar que és molt il·lustrativa.

En segon lloc, jo he dit que en els plans i programes d'orientacions pedagògiques que el nostre Departament ha fet ha intentat pal·liar els aspectes negatius que podia tenir aquest Decret. Tampoc no es diu, per exemple, que, per als nens de la resta de l'Estat espanyol, l'ensenyament del castellà són set hores, que fins ara, senyora Diputada, l'ensenyament del castellà eren cinc hores per tres del català, que en aquest Decret de Mínims es passa a quatre hores de castellà, quatre hores orientatives de castellà i quatre hores orientatives de català, en tot cas, per decisió del Departament d'Ensenyament.

Aleshores, el nostre esforç és, precisament, per fer uns plans i uns programes que possibilitin la racionalitat de l'aprenentatge dels dos idiomes, com jo estava explicant fa un moment. Sembla clar que en un futur aquest aprenentatge, tot i que aquí s'hi ha treballat i s'ha fet molt, arribarà a un major nivell de racionalització, i és clar que els infants no hauran d'aprendre dues vegades la gramàtica catalana i la gramàtica castellana, sinó que es podrà racionalitzar el procediment.

En relació amb la negativa d'aquest Parlament que procedís un recurs d'inconstitucionalitat, a mi em sembla que això s'aparta de la pregunta, però de tota manera aquest Parlament va prendre una decisió respectable, com tot el que decideix aquest Parlament; de totes maneres, el recurs d'anticonstitucionalitat va progressar, perquè aquest recurs es va presentar a través de Madrid. Jo, aquest Decret probablement l'hauria fet d'una altra manera; no m'agrada. Això ho he dit diverses vegades, i vaig dir que també ho diria i, per tant, aquí ho dic, però el que sí que crec és que és un Decret que s'ajusta a una Llei orgànica aprovada pel Parlament, que està desplegada per un Decret en el qual nosaltres no hem pogut trobar una escletxa que permetés suposar que aquest Decret no s'ajustava tampoc a la Constitució, a les competències que tenia el Ministeri, i nosaltres el que hem fet, i continuarem fent, serà treballar, vetllar, de tal manera que l'ensenyament dels nostres infants sigui un ensenyament coherent, sigui un ensenyament racional, sigui un ensenyament que permeti progressar en la ciència, en el progrés i en la cultura.

Moltes gràcies.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat
i Seguretat Social sobre els motius pels
quals no s'ha publicat el Decret sobre
el Pla d'Ajudes del Fons Nacional
d'Assistència Social per al 1981*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la següent pregunta, que és la que formula a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social la Diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, sobre els motius pels quals no s'ha publicat el Decret sobre el Pla d'Ajudes del Fons Nacional d'Assistència Social per al 1981.

Per a formular la pregunta té la paraula la senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyors Diputats, senyores Diputades, en formular aquesta pregunta em vull remetre a la Comissió de Política Social que varem celebrar el dia 21 d'abril de l'any en curs, en la qual el nostre Grup preguntà al senyor Conseller sobre els programes, el contingut i la distribució econòmica que es pensava donar al FONAS del 81, competència, com saben tots els senyors Diputats i Diputades, que va ser traspasada l'octubre del 80 i amb vigència a partir del gener del 81, si no m'equivoco. A l'esmentada Comissió, el senyor Conseller ens va informar de les negociacions que aleshores estaven en tràmit respecte a la xifra destinada al FONAS i que vam entendre que anava condicionada a la publicació en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, el BOE, del Pla Nacional del FONAS, que en aquella data encara no estava publicat.

Han passat dos mesos i a nosaltres ens continua preocupant la lentitud amb què la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social està tractant aquest tema del FONAS que, en definitiva, és el tema, dins dels traspassos que ja tenim en realitat, de la planificació dels serveis socials a Catalunya. Sabem, i a l'esmentada Comissió en vam estar parlant, que dels 5.200 milions de pessetes, xifra estimativa que està condicionada a la liquidació de les taxes del joc i als romanents que puguin quedar del FONAS del 80, n'hi ha una part, la meitat, que ja tenen un destinatari per a pensions de vells i de malalts, que podríem dir que és la part benèfica del FONAS, la qual ens preocupa però no massa. Ens preocupa més l'altra meitat d'aquesta partida, que poden ser 2.400 milions o més, que és la que s'ha de repartir, que s'ha de distribuir en aquest Decret que encara no ha sortit en vigència.

Els ajuntaments, sobretot els ajuntaments del cinturó industrial, de l'àrea metropolitana, tots vostès ho saben, tenen pressupostos migrats per a aquestes partides de serveis socials i també tenen pressupostos migrats totes aquelles entitats que, sense ànim de lucre, estan desenvolupant una actuació subsidiària del que hauria de fer el Govern, perquè fins ara, almenys aquí a Catalunya, no hi ha hagut encara agilització per a començar a planificar aquestes qüestions.

Som a 30 de juny, pràcticament; els pressupostos municipals estan aprovats, hi ha una colla de compromisos presos per a endegar programes de serveis socials, personal que està contractat, les entitats privades sense ànim de lucre es troben en una situació igual, i voldríem saber, i d'aquí ve la pregunta que formulàvem a l'Honorable senyor

Conseller, els motius pels quals no s'ha publicat encara aquest Decret, i, en fi, quan es pensa publicar i realitzar aquesta planificació que va condicionada a aquest?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, tot admetent que veritablement hi ha hagut un cert retard en la publicació del Decret a què fa referència la Diputada senyora Barenys, començaré per dir-li que si realment aquesta sessió s'hagués celebrat una setmana més tard, amb tota certesa aquesta pregunta ja no hauria tingut raó de ser, perquè el Decret, en virtut del qual es fa una primera distribució dels Fons de l'Assistència Social per a l'any 81, fou aprovat pel Consell Executiu fa ja unes quantes sessions, i quan m'he interessat per què no s'havia publicat encara, m'han dit que sortia en el *Diari Oficial de la Generalitat*, que em sembla que tot just ha de ser publicat avui o demà. De tota manera, jo admeto que hi ha un retard. Cal dir, evidentment, que aquesta partida d'uns 5.000 milions de pessetes a què ella es refereix és una partida oberta, i jo ara li podria donar tota una sèrie de motius, d'excuses, si vol, que són les que, al meu entendre, justifiquen que aquest Decret no hagi estat encara publicat, a part d'aquest petit retard de dues o tres setmanes de la seva mateixa publicació un cop aprovat.

Tal com deia la Diputada senyora Barenys, hi ha 2.800 milions de pessetes que corresponen a les subvencions de vells i malalts, i 2.200 milions de pessetes a ajudes i subvencions a minusvàlids, vellesa, infància marginada i altres conceptes. Hi ha també 100 milions per a beques a minusvàlids. En el retard de la publicació de la distribució temptativa d'aquest Fons, hi han contribuït tota una sèrie de causes, i m'excuso, prop de tots els Diputats aquí presents, perquè, si les haig d'enumerar totes, em temo que serà una mica llarg, bé que intentaré escurçar-ho tant com pugui.

La principal de les causes és que fins ara el Departament, i en aquest cas la Direcció General de Serveis Socials, no disposava encara dels elements numèrics suficients, per a procedir a la distribució del Fons amb un mínim de seriositat. Ja he insistit abans que estem davant d'una partida oberta. Això ja es va dir al moment de la discussió del pressupost davant d'aquest Parlament. Aleshores, si no tenim això, si no tenim encara exactament la partida fixada, això es deu a una sèrie de coses. En primer lloc, cal controlar més estretament els 2.800 milions destinats a subvencions a vells sense pensió i a malalts, que afecta unes quaranta mil persones, i en això hi estem treballant, mecanitzant tot aquest procediment a fi i efecte de controlar-lo molt més adequadament; i, per altra banda, la quantitat global de 2.200 milions de pessetes pressupostada per a les altres ajudes, no cal dir que s'obté del percentatge de participació de Catalunya a la corresponent part del pressupost de l'Estat espanyol, pressupost que ha estat publicat amb un cert retard, com veurem després també, i que encara no ha estat negociat del tot entre el Ministeri, d'una banda, i el Departament de la Generalitat, de l'altra. Perquè l'any passat, com sap molt bé la Diputada

senyora Barenys, i saben els Diputats aquí presents, es va assolir un acord, el desembre de l'any 1980, que era vàlid per a tots els romanents que hi havia del FONAS de l'any 80 i fins i tot de l'any 79 i d'altres partides endarrerides, però, evidentment, aquest acord no és automàtic i de moment caldrà anar-lo negociant cada any.

Des d'aquest punt de vista, doncs, desconeixem encara quina és la quantia exacta que obtindrem en aquestes negociacions en curs, i, d'altra banda, també haig d'afirmar, ja des d'ara, que sigui quina sigui la xifra acordada i atesos els retards que hi ha sempre en les transferències i especialment en les transferències d'aquesta quantia, no podrem disposar d'aquestes quantitats que ens seran transferides fins ben avançat aquest any, jo m'atreveiria a dir que fins a l'últim trimestre d'aquest any; i això no serà per una manca d'interès nostre, sinó perquè resulta, a la pràctica, impossible de fer que més aviat ens arribin aquests diners.

Tenim, en canvi, una altra cosa que ja ha apuntat la Diputada senyora Barenys en la seva intervenció, que és que hi haurà un romanent del FONAS de l'any 1980 que, com ella mateixa sap, i ho sap també tot el Parlament, va ser realment molt important, a causa d'aquella negociació que vam tenir i al fet que hi hagués un fons important a repartir en aquell moment. Per això queda tot en certa manera condicionat al coneixement del resultat de la distribució dels ajuts corresponents al Pla del 1980.

Hi ha també un altre fet, que és que el pressupost, en l'anomenat Pla d'Inversions del Pressupost de l'Estat espanyol del 1980, ja ho he dit abans, comprenia romanents acumulats d'anys anteriors, i que aquest any, malgrat que tenim l'acord del Ministeri en el sentit que ens tocarà el 18,73%, que creiem que és un percentatge molt adequat, de les quantitats transferibles, encara no ens hem posat d'acord en quines eren les transferibles i quines no eren les transferibles. A part d'això, també hem de dir que la previsió feta en el pressupost de l'Estat és de 40.000 milions de pessetes per a les taxes de joc. D'aquestes, només 16.000 milions van destinats al Pla d'Inversions; d'aquests 16.000 milions, cal treure'n 4.000 milions, que l'Estat considera partides no regionalitzables, i és sobre aquests 12.000 milions de pessetes restants que, en tot cas, s'aplicarà el 18,73% per a Catalunya.

Resumint, amb aquestes perspectives ens trobem davant de dues situacions concretes per a fer el pressupost de l'any 1981. D'una banda, que per al 1981 disposarem, en principi, de 1.500 milions de pessetes menys de les que ens van ser atorgades l'any 1980, i, segonament, ja ho he dit abans, que aquestes pessetes no ens vindran fins avançat el segon semestre d'enguany. Per això ens semblava una mica prematur començar a distribuir quantitats sense tenir-les encara segures; no volíem crear falses expectatives per a l'any 1981. I, segonament, sabíem, i ho sabrem dintre de poc, que disposaríem d'un líquid disponible a partir dels primers mesos de l'any 1981, de les quantitats no assignades o no cobrades del FONAS de l'any 1980.

Caldria, doncs, per tant, abans de fer cap mena de distribució, disposar d'unes dades numèriques exactes, per a tenir-les en compte en el moment de traçar, d'esbossar la realització d'una política pròpia, i de conèixer bé les disponibilitats econòmiques globals. És per això; aquest és el primer motiu en virtut del qual la redacció del Pla —que,

insisteixo, ja està aprovat i a punt de ser publicat demà, em sembla, o avui mateix, en el *Diari Oficial de la Generalitat*—, es va retardar, jo ho reconec, més del que era convenient.

Segonament també vull reconèixer aquí, davant del Parlament —triomfalismes a part— que hi ha uns certs déficits dintre les nostres estructures administratives. No disposem, segurament, encara de l'estructura necessària per a fer front a les necessitats d'un servei tan ampli com la mateixa Diputada ha assenyalat. De tota manera, estem en un procés d'ampliació —petita, però necessària— de la plantilla que tenim i sobretot estem entrant en un procés de mecanització de tots els processos, i en aquest sentit jo m'atreveixo a afirmar davant d'aquest Parlament que el mes de setembre, tot i que haurem rebut ja aleshores l'IN-SERVO, estarem en condicions de dir que tenim resolt aquest problema de la necessària agilització del funcionament de la nostra Direcció General.

I encara una tercer causa, a la qual en certa manera ja m'he referit abans: al desembre de l'any 1980, com molt bé saben la senyora Diputada i els senyors Diputats, es va arribar a un acord a Madrid en virtut del qual se'ns ha transferit una quantitat important —insisteixo que molt important—, 3.250 milions de pessetes aproximadament. Ara, el fet és que fins el 20 d'abril no vàrem disposar d'aquests fons. L'acord del desembre no es va materialitzar fins quatre mesos després i només va ser a partir d'aleshores, és a dir, a partir del mes de maig i el que va del mes de juny que hem pogut començar el repartiment del FONAS de l'any 80. De tota manera, també puc anunciar formalment que el dia 30 d'aquest mes quedaran definitivament resolts els 1600 expedients que calia tramitar, molts dels quals —com estic segur que consta a la Diputada senyora Barenys— ja han estat cobrats pels interessats.

I, finalment, hi ha una quarta i última causa i és que el Pla d'Inversions de l'Estat espanyol no va ser publicat enguany fins l'11 d'abril de 1981, que a partir d'aleshores, d'aquell moment, estem discutint de quines partides ens transfereixen el 18,73% i de quines no i encara no hem arribat a un acord total, i fins i tot —i també això ho ha apuntat la senyora Barenys en la seva intervenció—, cal dir que aquest Pla del 1981 que d'una manera oberta vam posar, vam incloure en el pressupost del 1981, aprovat per aquest Parlament, haurà de ser ulteriorment modificat, potser en certa manera augmentat en virtut de la incorporació dels sobrants del 1980, que ja puc assegurar que n'hi ha, i també modificat en virtut de les negociacions en curs i també de la previsible major recaptació de la taxa del joc a Catalunya que la prevista en el pressupost inicial.

És per això, doncs —i amb això acabo, senyor President—, que puc dir una altra vegada a la Diputada senyora Barenys que aquest decret està a punt de sortir, que de tota manera en tinc una còpia a la seva disposició si ara el vol tenir i que espero que quan l'haurà llegit tindrem ocasió, en tot cas, de tornar a discutir si s'han distribuït d'una manera adequada o no adequada les partides d'aquest Pla d'Inversions per a l'any 1981.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys desitja replicar o repreguntar?

La Sra. BARENYS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, des de l'escó. Dir-li a l'Honorable Conseller que coneixem les dificultats que ha tingut la Direcció General per a fer aquesta planificació; coneixem que no tenir els diners en efectiu pot portar o ha portat problemes per a fer una programació, però també demanar-li que ell entengui la preocupació que ens ocupa en aquest moment perquè hi ha molts ajuntaments i moltes entitats a la corda fluixa que tenen serveis socials endegats, dels quals, en últim terme, i en primer terme també, ha de ser coordinador i responsable el Govern de la Generalitat.

Ens felicitem perquè la nostra pregunta hagi donat per resposta un decret; suposem que el decret l'estaven treballant, però ens felicitem que en aquest moment ja el tinguem a la mà. Voldriem, a partir d'aquí, també preguntar-li al senyor Conseller quina serà la participació —si aquest decret, en acabat me'l lliura, el podrem estudiar—, quina serà la possibilitat dels ens locals en la participació, en la demanda de peticions d'ajuts, és a dir, com es distribuirà, perquè aquest també és el tema que ens preocupa i ell ho sap, perquè ho hem anat discutint a les comissions: l'excés dels ens locals i l'excés de la iniciativa privada. I, en fi, quan l'hàgim estudiat tindrem ocasió, en un altre moment, de poder canviar impressions sobre la qüestió.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): També des de l'escó, senyor President, jo comprec perfectament els arguments que exposa la senyora Barenys; realment comprenc la preocupació de totes les persones que estan pendents de la distribució dels diners d'aquest Pla d'Inversions, n'accepto, realment, la responsabilitat que tingui pel fet d'haver retardat més del compte la publicació d'aquest decret, però també voldria —i la senyora Barenys ho sap perfectament, això— assegurar que durant aquests dos mesos, el mes passat i aquest, el que estem ara, ens locals i una sèrie d'entitats privades sense ànim de lucre han rebut unes quantitats molt importants que, naturalment, són per a pagar deutes retardats, en la major part dels casos. Però vull dir que en el moment actual ja podran començar a pensar com preparen les seves peticions per al proper any; estic segur que passen, la major part d'aquestes entitats, per una situació econòmica menys conflictiva, menys punyent que la que passaven, per exemple, fa sis mesos. A part d'això jo faré lliurament a la senyora Barenys d'una còpia d'aquest decret i em sembla que entrar ara en una discussió de com s'ha fet el repartiment en aquest decret ja és un tema que s'aparta de la pregunta formulada; en tot cas, jo estic a la disposició de la senyora Barenys i de totes les senyores i senyors Diputats per a discutir el tema quan es jutgi oportú.

Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de
Treball sobre el Fons de
Garantia Salarial*

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. A l'hora de plantejar a aquesta Cambra la pregunta que fa referència al traspàs del Fons de Garantia

Salarial, podria caure en la temptació d'explicar la posició del Grup Socialista en un debat recent a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament sobre una Proposició no de Llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en relació amb la demanda del traspàs de la gestió, com a conseqüència d'una esmena del Grup d'Esquerra Republicana, del Fons de Garantia Salarial.

No ho faré per diferents raons, perquè ja ha estat, la nostra posició, clara a nivell de la Comissió de Política Social i perquè em remetré estrictament a formular la pregunta al Conseller de Treball en relació amb aquest important tema. El que sí que penso que és important és que la nostra posició en relació amb un conflicte sorgit de la votació que va succeir en aquesta Comissió pugui ser donada a conèixer a tots les senyores i senyors Diputats.

En el debat de política general del mes d'octubre passat, el nostre Grup parlamentari va plantejar un conjunt de resolucions, de propostes de resolucions, una de les quals va ser la que feia referència al tema de l'atur. Vam demanar que, mitjançant la Comissió Mixta de Transferències, el Consell Executiu donés absoluta prioritat a la problemàtica del traspàs de tots aquests organismes d'àmbit estatal que tenen una incidència en la problemàtica de l'atur. A cap senyor Diputat ni senyora Diputada no li escaparà que un dels temes, un dels organismes és el Fons de Garantia Salarial que ja sorgia en aquella proposició aprovada, per cert, per unanimitat d'aquest Parlament.

El Fons de Garantia Salarial és un fons d'àmbit estatal, un fons de solidaritat que fins aquest moment l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en dona competència exclusiva a l'Administració central, al govern de l'Estat, en relació amb la seva gestió, amb la seva articulació.

Aquest Fons de Garantia Salarial té, indubtablement, una gran repercussió sobre els interessos i la defensa d'aquest interessos dels treballadors, en relació amb una situació molt greu. Quan hi ha un expedient de crisi, un expedient de tancament d'empreses, el Fons de Garantia Salarial es fa càrrec, en aquesta situació d'impagament dels empresaris, de les subvencions, de les indemnitzacions que corresponen als treballadors. Aquest Fons de Garantia Salarial ha sofert tota una sèrie de modificacions, la situació actual és una situació —m'atreiria a dir— molt confusa a nivell jurídic, perquè aquest Fons de Garantia Salarial ha estat derogat en tots els seus preceptes per la Llei de l'Estatut dels Treballadors, que en la seva Disposició Final Tercera, apartat 17, deroga explícitament el Decret de reforma del Fons de Garantia Salarial, Decret Llei 34/1978, del 16 de novembre —que és el de reforma del Fons de Garantia Salarial—, queda derogat per l'article 33 i subsegüents de l'Estatut dels Treballadors, amb la qual cosa és evident que ens trobem amb un Decret que, derogat, continua funcionant, un Decret de desenvolupament d'aquest Decret 34/1978 que continua funcionant «de facto», però no de dret, perquè l'Estatut dels Treballadors no preveu un règim transitori de funcionament d'aquest Fons de Garantia Salarial fins que no es desenvolupi l'article 33 de l'Estatut dels Treballadors, que és el que ha de regular, en el fons, per la via de decret, la situació actual del Fons de Garantia Salarial.

Davant d'aquesta situació, és evident, no entraré a dir les dificultats, els defectes de funcionament del Fons de

Garantia Salarial, àmpliament coneguts per tots les senyores i senyors Diputats d'aquesta Cambra. Vull dir que hi ha —m'atreveiria a dir, doncs— un ajornament important que arriba fins a dos anys i encara més per al manteniment del pagament de les subvencions del Fons de Garantia Salarial als treballadors. Han estat observats i denunciats per una coordinadora i diferents advocats laboralistes, per les centrals sindicals i pels treballadors, indicis —dic indicis amb tota la responsabilitat— de corrupció en el funcionament d'aquest Fons. Les Comissions provincials del Fons de Garantia Salarial són les que, amb aquest Decret —insisteixo, «de facto» però no de dret—, que està regulant en aquest moment el funcionament, estan utilitzant una normativa que des del nostre punt de vista, a nivell jurídic, no és la normativa legal i en conseqüència està sofrint tota una sèrie de retardaments, una situació d'una enorme complicació.

Davant d'aquesta situació, nosaltres consideràvem des d'un bon principi que estem davant de la necessitat que el Conseller de Treball, el Consell Executiu, la Generalitat, tingui el traspàs de la gestió d'aquest organisme; i vull ser molt sincer, perquè això suposa una manera de descentralització. Nosaltres, en principi, estem perquè el Fons de Garantia Salarial, com a fons de solidaritat, tingui un àmbit del conjunt de l'Estat, però pensem que una descentralització d'aquest fons en mans de la Generalitat podria donar lloc —i dic podria donar lloc— a una millora de la seva gestió, igual que podria donar lloc a una participació molt més democràtica amb el control del funcionament d'aquest Fons de Garantia Salarial. Això és el que vam manifestar a la Comissió de Política Social, i ho vam manifestar tot i considerar que era un tema conflictiu, era un tema problemàtic. Nosaltres sí que pensem, en qualsevol cas, que la Comissió Mixta de Transferències que té facultats per a introduir a la negociació política amb el govern de l'Estat la necessitat de la descentralització d'aquest Fons, la necessitat que aquesta descentralització sigui, en aquest cas, en mans de la Generalitat de Catalunya, en mans del Conseller de Treball a nivell de gestió.

Explicat això, la nostra pregunta va centrada fonamentalment en diferents propostes de resolucions, fins i tot en el debat de política de traspàs es donava una prioritat absoluta a aquest tema de l'atur i el Consell Executiu, en el seu document, que va donar lloc a aquest debat sobre política de traspàs, feia una inclusió al calendari del primer semestre de l'any 81 del Fons de Garantia Salarial. D'això fa sis mesos que, nosaltres sapiguem aquest plantejament que el Fons de Garantia Salarial hauria estat traspasat amb la seva gestió a la Generalitat de Catalunya, tenim desconeixement que sigui plantejat, no ja a la Comissió Mixta de Transferències amb el calendari, sinó que sigui plantejat a nivell de ponència a la Comissió Mixta, únic mecanisme que dona possibilitats reals de negociació. És evident que no es pot plantejar tot el conjunt del tema de l'atur en un paquet en una ponència, però sí que entenem que hi ha d'haver unes prioritats clares. Una de les prioritats —el Conseller hi dirà— ha estat l'INEM i nosaltres desconeixem si aquesta prioritat, en aquest moment, també és en el Fons de Garantia Salarial, igual que altres organismes o fons d'àmbit estatal.

Aquesta és la pregunta que nosaltres formulem: quines

mesures pensa adoptar o ha adoptat el Conseller de Treball per donar compliment a la resolució número 11 del *Butlletí* número 11 d'aquest Parlament, que fa referència a la necessitat dels traspàs de la gestió del Fons de Garantia Salarial, perquè sigui efectiu?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat interpel·lant m'ha facilitat molt les coses perquè, realment, l'exposició que ell fa s'ajusta realment al dret i a la interpretació pel que es refereix al tema del Fons de Garantia Salarial.

Jo, si em permet, voldria fer una petita hermenèutica política del perquè d'aquesta pregunta, perquè vostè s'ha referit a un recent debat en la Comissió de Política Social, on vostè va donar suport positivament a una certa iniciativa que es plantejava en aquell moment, i no per això vostè es deixa d'interessar perquè vingui el tema del Fons de Garantia Salarial amb la seva gestió aquí a Catalunya. Penso que això ha quedat clar i penso que aquest era, fonamentalment, el missatge que vostè volia adreçar i que, tot i que vostè no ho hagi dit, jo intento portar aquí a la Cambra.

Realment, tota l'exposició que vostè ha fet sobre el Fons de Garantia Salarial el subscric, és així i és d'aquesta manera, i el que ha fet la Comissió Mixta de Traspàs, com també vostè ho acaba de dir, és donar prioritat a l'INEM, i després als expedients de crisi. Vostè sap que el que realment ens interessa és penetrar dintre del món de l'atur a través de les estructures organitzatives que signifiquen l'INEM i a través de les causes o dels procediments administratius que provoquen això. I el Fons de Garantia Salarial és subsegüent a aquesta generació d'empreses insolvents.

Aquesta és la gradació, i tota aquesta gradació estava en el primer semestre d'aquest any. Vostè ha estat molt ràpid, i ha presentat la pregunta tot just quan està a punt d'acabar-se el primer semestre. I en això jo voldria fer una referència sobre tot el que són qüestions de traspàs. Vostès saben que ha estat un semestre altament anòmal pel que es refereix als traspàs. No cal recordar la caiguda del Govern de Madrid, el 23 de febrer, la Comissió García de Enterría, etc., que tots ells són elements que han incidit en un semestre altament anòmal. Per tant, és molt previsible que la qüestió del Fons de Garantia Salarial no arribi en aquest semestre, és molt previsible, li avanço la qüestió. I, entre altres raons, també perquè trobem dificultats, i aquí hi ha un Diputat de la Cambra que ho viu dia a dia des de la Comissió Mixta, trobem greus dificultats en el traspàs de l'INEM, perquè d'una manera o altra, des de Madrid, i vostès saben que en una negociació són dos els qui s'han de posar d'acord, no n'hi ha prou amb la voluntat d'un, tot el que és política d'ocupació a Madrid ho entenen encara des d'un punt de vista, al meu entendre, bastant centralitzat.

Ja feia referència aquest matí, en un altre tipus de qüestions, que l'aportació de l'Estat de les Comunitats autònomes porta uns continguts que difícilment poden copsar o copsen des d'altres instàncies del poder central en concret. Evidentment, aquest és el context, aquestes són les di-

ficultats, i així està la qüestió. No cal dir que nosaltres, que reivindicuem una penetració en el món de la crisi econòmica, en el món dels desocupats en concret, necessitem aquests mecanismes de tipus administratiu i de gestió d'aquests, perquè en la mesura que tenim mecanismes de tipus administratiu nosaltres tenim poder polític per a incidir davant d'aquests problemes tan greus, dels més greus que té la societat, que és voluntat de poder-hi incidir, tant per part de la Cambra com per part del Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Andrés García Sáez desitja replicar o repreguntar?

El Sr. GARCÍA (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, també amb una certa —ho intentaré com a mínim— brevetat. El plantejament del nostre Grup parlamentari a l'hora de plantejar el traspàs de la gestió de tots els fons i mecanismes de caire administratiu que fa referència a la problemàtica de l'atur és evident, perquè nosaltres hem considerat sempre que difícilment es pot fer una política d'ocupació global, una política d'ocupació activa en el seu conjunt, sense tenir els mecanismes administratius que puguin, realment, inserir-se en el conjunt de la societat en totes les seves estructures.

Des d'aquesta perspectiva, la nostra intenció de demanar el traspàs del Fons de Garantia Salarial, com ho acaba de dir ara el senyor Conseller, és evident que va lligat a un tema crucial, que és el tema dels expedients de regulació d'ocupació. Si no tenim Fons de Garantia Salarial, i tenim competències en els expedients de regulació d'ocupació, difícilment podrem atendre allò que comporta l'aferment d'aquests expedients de regulació d'ocupació. Això són paraules —pràcticament si no aquestes, molt semblants— del mateix Conseller de Treball, i aleshores, la nostra preocupació ve perquè no és suficient, no és suficient, senyor Conseller, que el tema sigui plantejat en un calendari. És absolutament prioritari que es constitueixi la ponència, la Comissió Mixta, per tal de negociar el tras-

pàs, la descentralització, la gestió, en definitiva, del Fons de Garantia Salarial.

Aquesta és la nostra preocupació; nosaltres pensem que això no s'ha fet —amb totes les dificultats reconegudes per la nostra part en relació amb aquest primer semestre d'aquest any—, i repreguntaria al senyor Conseller si pensa plantejar per al segon semestre de l'any 81, com a objectiu prioritari, el traspàs del Fons de Garantia Salarial al mateix moment que es planteja el traspàs dels expedients de regulació d'ocupació i altres fons, perquè és evident que l'Estatut permet, a pesar de ser una competència exclusiva a través d'un últim incís, que això pugui ser traspasat a la Generalitat de Catalunya, no per la via de la llei orgànica, sinó per una negociació política que nosaltres considerem que la Comissió Mixta està facultada per a fer-la i de fet l'està fent en altres temes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (*de l'escó estant*): Aquesta última intervenció, també ben breu i des de l'escó, per a donar suport a aquest demostrat interès que té el senyor Luis García pel Fons de Garantia Salarial; estem completament d'acord en això, i no cal dir que entra dintre de la lògica més clara el fet que allò que no s'ha aconseguit en el primer semestre, ho traslladem al segon, i, si cal, al tercer, i en aquest punt serem constants fins al final, per a obtenir-ho.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, hem esgotat aquesta part de l'ordre del dia. La sessió continuarà demà a les deu per continuar el debat sobre l'atur, i prego als senyors Diputats puntualitat perquè, si hi ha puntualitat i podem fer que es desenvolupi el debat d'una manera normal, possiblement podríem acabar la part prevista al matí i no seria necessari celebrar una reunió a la tarda.

Se suspèn la sessió.

(*Se suspèn la sessió quan manquen deu minuts per a les set de la tarda.*)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80